

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Sosyalizm İçin

ISSN 1300-3585

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

M.Kodu: 192837

Sayı: 2008/04 • 25 Ocak 2008 • 50 YKr

**Emekçilerin ve
ezilenlerin
mücadelesine karşı
faşist devlet terörü!..**

**Saldırılara karşı tek
yumruk tek barikat!**

İÇİNDEKİLER

İşçi sınıfı ve emekçiler fatura ödeyen değil, ödeten olmalı!.....	3
Sermaye devlet, Kürt emekçilerini düzene bağlamak için AKP'nin arkasında seferber oldu.....	4
Kontrgerilla'nın Kızıl Elmacı kanadına "Ergenekon" operasyonu....	5
Onbinler Hrant Dink'i andı....	6-7
Hrant Dink'in katilleri aklanmaya çalışılıyor!	8
Devlet terörü tırmanıyor!	9
Yüzde 47'lik islami faşizm	
Yüksel Akkaya	10
SSGSS karşıtı yürüyüş coşkuyla tamamlandı!	11
Türk-İş ve Kamu-Sen hükümetle anlaştı....	12
Türban tartışmaları ya da el kadar bezle yapılan yelken yarışı	
Ayşe Aydın	13
Sınıf hareketinden....	14-15
Genç-Sen Genel Kurulu ve sonrasına dair bir çerçeve....	16-17
Atılım ve SGD gölge dövüşü yaparak gerçeklerin üzerini örtemez!	18-19
Gençlik hareketinden.....	20-21
Tersanelerde sınıfa karşı sınıf!	22
Küba seçimleri ve demokrasi....	23
Küba ve ABD seçimleri üzerine:	24
Venezüella'da süreç, sınıf çatışmalarını sertleştirecek yönde ilerliyor!	25
İşgalci siyonist savaş makinesi son bir ayda 100'ü aşkın Filistinliyi katletti! ..	26
ABD ile batılı müttefiklerinin küstahlığına karşı Rusya'dan yeni hamleler....	27
Milliyetçilik üzerine birkaç söz	
M. Can Yüce	28-29
Ankara'da "Manifesto'nun 160. yılında marksizmin güncelliği" sempozyumu....	30
Mücadele postası	31

Sosyalizm İçin

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2008/04 ● 25 Ocak 2008

Fiyatı: 50 Ykr

Sahibi ve Y. İşl. Md.: Gülcan CEYRAN EKİNCİ
EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.
Yayın türü: Süreli Yaygın

Yönetim Adresi:

Eksen Yayıncılık Mollaşeref Mh. Turgut Özal Cd.
(Millet Cd.) No: 50/10 İstanbul Tel: 0 (212) 621 74 52
Fax: 0 (212) 534 95 90

e-mail: info@kizilbayrak.net
Web: <http://www.kizilbayrak.de>
<http://www.kizilbayrak.org>
<http://www.kizilbayrak.net>

Baskı: Gün Matbaacılık
İSTANBUL
Tel: 0 (212) 426 63 30

Genel Dağıtım:
YAYSAT

Kızıl Bayrak'tan

Sermaye devleti, son günlerde devrimci siyasal faaliyete karşı tahammülsüz bir tutum sergiliyor. Devrimci düşünce ve eyleme karşı devletin kolluk güçleri harekete geçiriliyor. Bir dönem görünürde biçim değiştiren uygulamalar şimdilerde pervasızlıkla hayata geçiriliyor. Devrimci ve ilerici güçlerin yürüttüğü faaliyetler boğulmaya ve çalışmaların önü kesilmeye çalışılıyor. Çeşitli konularda gerçekleştirilen eylem, etkinlik, basın açıklamaları ve gösteriler saldırıya uğruyor, onlarca kişi gözaltına alınarak işkenceden geçiriliyor ve ardından çıkarıldıkları mahkemeler tarafından hukuk terörü devreye sokularak tutuklanıyor.

Son bir haftanın tablosuna daha yakından baktığımızda bu daha açık görülebilmektedir. İstanbul'da devrimci ve ilerici güçlerin ortak olarak çıkardıkları **"Operasyonlara ve saldırılara karşı birlikte mücadeleyi yükseltelim!"** başlıklı bildiriye dağıtanlar her yerde saldırıya uğradı. Onlarca devrimci gözaltına alındı, işkenceden geçirildi.

Hrant Dink anmasının ardından gözaltına alınan 14 devrimci işkence merkezi olmakla artık ünlenen Beyoğlu Polis Merkezi'nde işkenceden geçirildi. Polis bununla da kalmadı, gözaltına alınanların durumunu öğrenmek için giden İstanbul Barosu avukatlarına da aynı saldırgan ve keyfi muameleyi yaptı.

Ankara'da infaz edilen Kevser Mirzak'ın anmasına katıldıkları gerekçesiyle Adana'da 7 devrimci ve ilerici kurum çalışanı gözaltına alındıktan sonra çıkarıldıkları mahkeme tarafından tutuklandı. Adana polisi elindeki yeni listelerle terör estirmeye devam ediyor.

Bu tabloya eklenecek başka bazı somut örnek daha var. Ancak bu kadarı yeterli. Bu tutumun sadece ilerici ve devrimci güçlerle sınırlı olduğu yanılmasına düşmemek gerek. Zira sermaye devleti sadece ilerici ve devrimci güçleri hedeflemiyor. Son dönemdeki işçi ve emekçi eylemlerine yönelik de bu aynı saldırgan ve pervasız tutuma tanık olduk. SSGSS karşıtı yürüyüşler ve Cevizli Tekel işçilerinin eylemleri bir başka cepheden yaşanan örneklerdir.

Bu tablodan da anlaşılacağı gibi önümüzdeki günlerde faşist devlet törürünün daha da azgınlaşacağını ise belirtmeye gerek yok. Zira 2008 yılı her açıdan zor bir yıl olacak. Bunun somut verileri

gittikçe

çoğalmaktadır.

Bahar döneminde canlanacak devrimci siyasal faaliyet ayrıca faşist devlet terörünü her alanda harekete geçirecektir.

Devrimci ve ilerici güçlerin önünde saldırıları ve faşist devlet terörünü birlikte göğüslemek, demokratik hak ve özgürlük mücadelesini yükseltmek için ortak hareket etmek sorumluluğu durmaktadır.

* * *

İstanbul'un belli başlı sanayi bölgelerinde faaliyetlerini sürdüren Emekçi Kadın Komisyonları, 24 Şubat 2008 tarihinde gerçekleştirilecek Emekçi Kadın Kurultayı hazırlıklarını sürdürüyorlar.

Emekçi Kadın Komisyonları, Emekçi Kadın Kurultayı'nın toplanma tarihini daha önce 10 Şubat 2008 olarak açıklamıştı. Ancak kurultay formuna uygun ve işlevsel bir salon bulmakta yaşanan zorluklar nedeniyle kurultay tarihi değiştirilmek zorunda kalındı. Ne yazık ki, birçok kurum ve sendika kurultay için yer talep eden emekçi kadınlara kapılarını kapadı. Bu durum hem kurultay çalışmalarını zaman bakımından zora soktu hem de bir sıkışıklığa yolaçtı.

Emekçi Kadın Komisyonları'nın kurultayı işlevsel ve amaca uygun bir salonda gerçekleştirme yönündeki ısrarı çabaları nihayetinde sonuçlanmış bulunuyor. Emekçi Kadın Kurultayı 24 Şubat 2008 tarihinde BMİS Genel Merkez Konferans Salonu'nda gerçekleştirilecek.

Kurultaya başta işçi ve emekçi kadınlar olmak üzere etkin bir katılımı örgütlemek ve kurultaydan başarıyla ve somut sonuçlarla çıkmak için azami bir çabanın gösterilmesi görevi tüm güçlerimiz önünde durmaktadır.

H. Fırat
Tasfiyeci sürecin son aşaması:
Parlamentarizm

H. Fırat
Seçimler
ve sol hareket

Kitapçı ve bayiilerde...

EKSEN YAYINCILIK

EKSEN YAYINCILIK

Sermaye düzenini bekleyen zorlu günler başladı...

İşçi sınıfı ve emekçiler fatura ödeyen değil, ödeten olmalı!

Son günlerde yaşanan gelişmeler, düzen payına işlerin son beş yıldaki kadar kolay yürütülemeyeceği gerçeğini somut olarak göstermiş bulunuyor. Bunların başında, Türkiye kapitalizminin en çok etkilenen tarzdaki bağımlı olduğu küresel kapitalist ekonomideki tıkanmanın şiddetli bir şekilde dışavurması geliyor. Öte yandan, ağır saldırılara karşı işçi sınıfı ve emekçi kitlelerin eylemli tepkisi yavaş yavaş da olsa yaygınlık kazanıyor. Hiç değilse son birkaç yıldaki suskunluk kırılmış bulunuyor. Seçimlerden kısa bir süre sonra geri plana düşen düzen içi sürtüşme ise birkaç aylık aradan sonra artık klasikleşmiş bir başlıkla yeniden gündemde. Önümüzdeki dönemle ilgili değerlendirmelerin devrimci bir pratik somutluğa kavuşturulması ise, sınıf ve emekçi kitle hareketinin saldırılara karşı direniş ekseninde geliştirilmesi ve giderek devrimci sınıf mücadelesine dönüştürülmesiyle mümkündür. Dolayısıyla, sınıf ve emekçiler cephesindeki verilerin, potansiyellerin ve gelişmelerin doğru tespit edilmesi, bu çerçevede devrimci müdahale hayati bir önem taşıyor.

Devrimci perspektiften bakıldığında, işçi sınıfı ve emekçi kitle hareketinin karşı karşıya bulunduğu sorunlar ve zayıflıklar, yalnızca devrimci müdahalenin önemine ve boyutuna bir gösterge sayılabilir. Bundan dolayıdır ki, içinde bulunduğumuz dönemde işçi sınıfı ve emekçi kitle hareketindeki zayıflıklara rağmen olumlu sayılabilecek değerlendirmelerin yapılması temelsiz bir iyimserlikten kaynaklanmıyor. Bu değerlendirmelere, gerek sermaye iktidarının karşı karşıya bulunduğu zorluklar, gerekse sınıf ve emekçiler cephesinde kimi ilk bakışta, kimiye ancak daha geniş perspektiften bakıldığında görülebilecek işaretler kaynaklık ediyor.

İşçi ve emekçilere dayatılan düzen içi taraflaşma

Öncelikle düzen cephesinde sınırlanmış saldırı vesilesiyle yansıyan iç bütünlüğe rağmen, dinci parti ile düzen bekçileri arasındaki gerilimler, bir kez daha “türban meselesi” üzerinden dışavurmaya başladı. Tekelci sermaye sözcüleri, AKP ve Erdoğan’ı ekonomideki kötü işaretler üzerinden uyarsa, hatta “türban meselesi”nin manüpilasyon amaçlı gündeme getirildiği şüphesini dillendirseler de, son türban manevrası rafa kaldırılacağı benzemiyor. Zira AKP, Bush’la yapılan görüşmenin ardından yaşanan gelişmelerin semeresini devşirmeye çalışıyor. Neticede Güney Kürdistan’a yönelik saldırılar, etkili psikolojik savaş aygıtlarının çabasıyla şekillendirilen toplum bilincine göre en başta AKP’nin hanesine artı olarak yazılıyor. Dinci partinin, temsil ettiği özel sermaye grupları adına mevzilerini büyütme ve sağlamlaştırmak için bundan yararlanması şaşırtıcı değildir.

Yalnızca toplumsal atmosferin uygunluğu değil, 22 Temmuz seçimleri ardından kazanılan başka mevzilerin (Cumhurbaşkanlığı, Anayasa Mahkemesi Başkanlığı, YÖK vb.) avantajı da AKP’yi yeni adımlar atmaya itiyor. Kaldı ki, her çıkışın başında “%47’nin gücü”nü hatırlatanların bu tür adımlar atmaları, geleneksel tabanlarındaki beklentileri karşılamaları için de zorunlu hale gelmiş bulunuyor. Bu açıdan “türban çıkışı” yeni dönemdeki hesaplaşmaların bir ilk adımı

Sermayenin, sınıf cephesindeki mücadele dinamiklerini etkisizleştirmek, bastırmak için kriz korkusundan etkili bir şekilde yararlanacağından da kuşku duyulmamalıdır. Buna karşı faaliyetimizin başlıca unsurlarından biri de işçi sınıfı ve emekçi kitlelerde sermayeye bedel ödetme özgüvenini güçlendirmek ve yaygınlaştırmak olmalıdır.

olarak tanımlanabilir. Anayasa ve diğer konular ise sırada bekliyor zaten.

Tabii ki türban çıkışının gerçekten de ekonomik göstergelerin kötüye döndüğü, işçi sınıfına ve emekçilere yönelik ağır saldırıların gündemde olduğu ve nihayet sınıf ve emekçi kitle hareketinin canlanma sinyalleri verdiği bir döneme denk gelmesi oldukça anlamlıdır. Fakat bundan yola çıkarak basit bir gündem saptırma olduğu sonucu çıkarılamaz. Amacın ne olduğundan bağımsız olarak, bugünkü durumda konunun en önemli yanı, türban çıkışının sonuçta böyle bir işlev de taşımasıdır.

Bugüne kadar olduğu gibi bundan sonra da düzen cephesindeki kapışmaların devam edeceğine ve bunların işçi ve emekçileri taraflaştırmak için kullanılacağına kesin gözüyle bakabiliriz. Bu çerçevede sınıf ve emekçi kitle hareketine yönelik müdahalemizin başarı ölçütlerinden birini de, bunun gerektirdiği dikkati gösterebilmek, sınıfı düzeniçi taraflaşmadan çıkarıp düzen karşısına dikebilmek şeklinde tanımlayabiliriz.

ABD’nin krizi Türkiyeli uşaklarını da gerdi

Düzen içi çekişmenin türban çıkışıyla yeniden gündemleştirdiği günlerde, ekonomideki olumsuz göstergelere daha çok işaret edilmeye başlanmıştı. Geride bıraktığımız hafta ise dünya borsalarını şoka uğratan bir gelişmeyle açıldı. Bir bakıma dönemle ilgili devrimci değerlendirmeleri somutlamayı kolaylaştıran ikinci bir önemli gelişme yaşandı. Çoktandır alarm zilleri çalan Amerikan ekonomisindeki gelişmeler, dünya ölçüsünde, borsa adlı tüm kumar salonlarında keskin düşüşlere ve büyük kayıplara yol açacak derecede sarsıntılara neden oldu. Şimdiden 21 Ocak günü, insan emeği ve kanı üzerine oynayan tüm kumarbazlar adına “Kara Pazartesi” diye lanetlendi. Başka bir gündemle yine Davos’ta toplanan dünyanın haramileri bile, toplantının olağan gündemini bir yana bırakıp krizi tartışmak durumunda kaldılar.

Tahmin edildiği üzere bu sarsıntıdan en fazla etkilenen ülkelerden biri de Türkiye oldu. İMKB sadece bir günde “13.1 milyar dolar eridi” (*Hürriyet / 22 Ocak*). ABD Merkez Bankası’nın 26 yıldan beri uygulamadığı oranda faiz indirimi yapması da, sermaye kaleşörlerinin beylik ifadesiyle, “piyasaların tansiyonu”nu düşürmedi.

Sermaye sözcüleri her zamanki gibi bu krizi de yan bir takım etkenlere bağlamak eğilimindedir. Bu seferki kılıf konut kredisi sistemindeki tıkanma. Oysa eksenini ABD’nin oluşturduğu dünya kapitalizmi dönem dönem (1991, 1998, 2001 vs.) şiddetli sancılarla kendini dışavuran yapısal bir kriz içinde. Dikkat edilirse, ABD

ekonomisinde kriz sancıları ortaya çıktığında dünyanın bir yerlerinde savaş patlak veriyor. Fakat 2001’in ardından yaşanan işgaller, ABD’nin, dolayısıyla emperyalist kapitalizmin sancılarını ancak kısa bir dönem için dindirebildi. Savaşın ve işgallerin planlandığı gibi sürdürülememesi, ABD ekonomisindeki tıkanmayı yeniden sancıya dönüştürdü. Bunun kapitalizmin klasik işleyişinden kaynaklı bir aşırı üretim bunalımı olduğunu ise, çare olarak öne sürülen “Acil Ekonomi Planı” bile gösteriyor. Plana göre, 1) Vergi iadesi yoluyla ek satın alma gücü yaratılacak, 2) İşsizlik sigortasının kapsamı genişletilecek, 3) Gıda yardımı yapılacak. (*Milliyet, 21.01.08*)

ABD’nin işleri yoluna koyması, tüm çabalara rağmen eskisi kadar kolay değil. Kesin olan tek şey, emperyalist kapitalizmin başlıca kurallarından biri olarak krizin faturasının bir kez daha bağımlı ülkelere ödettirileceğidir. Fatura ödeme sıralamasında önde olan ülkelere biri de Türkiye’dir. Özcesi ABD hapsirdiğinde Türkiye nezle olur, ABD nezle olduğunda Türkiye yatağa düşer...

Bunun pratik anlamı, tekellerin, borsa kumarhanelerinde kaybettiği milyarların faturasını işçi sınıfına ve emekçilere ödetmek isteyeceğidir. Daha önceki krizlerin ardından tam olarak böyle oldu. Büyük işçi kıyımları, büyük hak kayıpları, özelleştirmeler, taşeronlaştırmalar, örgütsüzleştirmeler bu dönemlerde ayyuka çıktı. Zaten AKP hükümeti bizzat bir fatura ödetme hükümetidir. Hükümet olmasıyla birlikte saldırılar birbirini izledi. Kölelik yasasından hızlı özelleştirmelere, sefalet ücretlerinden SSGSS ile gelecek olan sağlık ve sosyal güvenlikteki yıkıma kadar saldırıların ardı arkası kesilmedi. Demek oluyor ki, yeni dönemde sermaye iktidarı şimdiye kadarki yıkımı ve karanlığı iyice büyütme, pembe tablolarla yarattığı beklentilere yeni saldırılarla yanıt vermek zorunda.

Dolayısıyla işçi sınıfı ve emekçilerin her zamankinden daha çok tetikte olması gerektiği bir süreçteyiz. Özellikle sınıf cephesinde SSGSS ve özelleştirme karşıtı hareketlenmenin düzen tarafından baltalanmaması, saptırılmaması için verili durumdaki sınıf öncülerine büyük sorumluluk düşüyor. Tabandan gelişen tepkinin ve hareketin sendika bürokrasisinden bağımsız bir kanalda sürdürülmesi, bu sorumluluğun en önemli boyutudur. Diğer boyutu ise, sınıfın ve emekçi kitlelerin düzen içi kamplaşmada saf tutmasının önüne geçecek yoğun bir çaba ve pratik tutum içinde olmaktır. Bu çerçevede işçi ve emekçileri bağımsız devrimci sınıf tutumuna kazanmak görevi doğal olarak öncelikle işçi sınıfı devrimcilerine düşmektedir.

Sınıf ve emekçilerin tetikte olmasını gerektiren bir diğer etken ise, dünyada yayılma eğilimi içindeki kapitalist ekonomik krizdir. Sermayenin, sınıf cephesindeki mücadele dinamiklerini etkisizleştirmek, bastırmak için kriz korkusundan etkili bir şekilde yararlanacağından da kuşku duyulmamalıdır. Buna karşı faaliyetimizin başlıca unsurlarından biri de işçi sınıfı ve emekçi kitlelerde sermayeye bedel ödetme özgüvenini güçlendirmek ve yaygınlaştırmak olmalıdır. Kaybedilenleri geri almak ve yenilerini kazanmak için olduğu kadar elde kalan hakları korumanın yolu da buradan geçmektedir.

Sermaye devlet, Kürt emekçilerini düzene bağlamak için AKP’nin arkasında seferber oldu...

Oyuna sosyal–sınıfsal mücadele çizgisinde yanıt verelim!

Sermaye devletinin, Kürt sorununda inisiyatifi ele geçirme ve Kürt halkını düzene bağlama yönünde bir planı yürürlüğe soktuğu açık. ABD patentli bu plan burjuva medyada bir dönemdir “kapsamlı plan” koduyla tartışılıyor. Fakat planın ayrıntılarına ilişkin henüz pek az şey açıklığa kavuşmuş durumda. Güney Kürdistan’a yönelik hava hareketlerinin bu plan doğrultusunda yapıldığı biliniyor. Devlet, ABD izni ve askeri teknolojisi ile dağı taşı, PKK gerillasının kamplarıyla birlikte köyleri neredeyse aralıksız bombalıyor. Böylelikle PKK ve asıl olarak Kürt halkı üzerinde psikolojik-moral üstünlüğü ele geçirmek istiyor. Bunun bir adım ötesinde ise, yeni pişmanlık yasalarıyla gerilla güçlerini dağıtabileceğini umuyor. Bu amaçla devlet katında tam bir uyum sergileniyor. Her biri sonuçsuz kalmış olan pişmanlık yasalarının bir adım ötesine geçerek nasıl sonuç alınabileceği üzerinde çalışılıyor. Fakat, yeni bir şey bulunamadığından eski yasalara umut bağlanarak bu yasalar propaganda ediliyor.

Planın açığa çıkmış diğer bir parçası ise, sırtını tümüyle devlete yaslamış ve Kürt halkının bilinç ve mücadele mevzilerine, sahip olduğu kazanılmış ulusal değerlere uzak duracak bir işbirlikçi Kürt siyasetini örgütlemek biçimindedir. Bu amaçla, Güney Kürdistan’a yönelik bombardımanın en yoğun olduğu bir dönemde, bizzat ABD Büyükelçisi’nin devrede olduğu bir diplomasi faaliyeti yürütüldü. DTP dışta tutularak başta AKP ve CHP’nin Kürt kökenli milletvekilleri ABD Büyükelçisi’nin huzuruna alındı. Bu kapsamda davet edilen milletvekillerden biri de ÖDP Genel Başkanı Ufuk Uras’tı. Davet edilmiş olmasını büyük bir hoşnutlukla karşıladığını ifade eden Ufuk Uras, amacına ulaşamadı. Zira ABD Büyükelçiliği kamuoyundan tepki oluşturduğu gerekçesiyle bu girişimine ara verdi. Ancak bu vesileyle görüldü ki, ABD’nin kumandasına oturduğu düzenin Kürt politikasının en önemli unsurlarından biri, her şeyiyle ABD ve devletin kontrolünde ve çizgisinde bir Kürt siyaseti oluşturmaktır.

Buna yönelik çabalar nedensiz değildir. Zira Kürt halkını onlarca yıldır verdiği mücadeleyle ulaştığı bilinç ve örgütlenme düzeyinden soyundurmak mümkün olamamaktadır. Bu ülkede artık “Kürt yoktur” çizgisinde bir inkar siyasetinin başarı şansı bulunmamaktadır. Özellikle son dönemde Güney Kürtleri’nin attıkları adımlar da düşünülürse bu hepten böyledir. Diğer taraftan sermaye devleti Kürt sorununda en büyük tehlike olarak gördüğü Güney Kürdistan’daki devletleşme yönündeki adımların Kuzey Kürtler’i üzerindeki etkisinin en aza indirilmesi yönünde çubuğu bükmiştir. Bükme zorunda bırakılmıştır. Zira ABD ile yapılan anlaşmanın odağında da bu olgu bulunmaktadır. Buna göre Güney Kürdistan’ın federal bir Irak içerisindeki siyasi ve askeri inisiyatifini kabullenmek zorunda kalmıştır. Bunun karşılığında ise her türlü Amerikan desteğiyle birlikte kuzeydeki Kürt halkının mücadele azmi ve inisiyatifini kırarak ve kurulu düzene sağlamca bağlayacak önlemler konusunda anlaşılmıştır. İşte işbirlikçi ve her şeyiyle düzene ait bir Kürt siyaseti oluşturma girişimi bu suretle başlatılmıştır. Fakat görüldüğü kadarıyla da daha ilk etapta bu girişim çuvallamıştır. Zira bir tarafta bir takım Kürt mevzileri yoğun bir saldırı altındayken, diğer tarafta devlete ve ABD’ye sırtını vererek siyaset sahnesinde dikiş

tutturmanın bir imkanı yoktur.

Fakat bu, düzenin Kürt halkını düzene bağlayacak, moral ve siyasi olarak teslim alacak alternatif bir politikadan yoksun olduğu anlamına gelmiyor henüz. Son seçimlerde bölgede oyunu bir hayli arttıran AKP, düzenin bu çerçevede umutlarını bağladığı bir seçenek durumunda. Bundan dolayı AKP Kürt illerinde sadece bir siyasi parti olarak değil, ordunun da desteğini almış bir devlet partisi olarak öne sürülmüş durumda. Böylelikle Erdoğan’ın, “DTP oradaki halkın temsilcisi değildir” söylemiyle deklare edilen bu yönelim hayata geçirilmeye çalışılıyor. Kürt halkını büyük çoğunlukla AKP’e destek verir noktaya getirerek düzen dışı eğilim ve arayışlar marjinalleştirilmek isteniyor.

Bu amaç doğrultusunda tüm devlet imkanları ve mekanizmaları AKP’nin bölgedeki siyasi varlığı uğruna seferber ediliyor. Bu amaçla yürütülen yoğun çalışmanın odaklaştığı il hiç kuşkusuz Diyarbakır’dır. Bugüne kadar Kürt hareketinin politik merkezi, başka bir söylemle kalesi olmuş olan bu kentte AKP’nin yerel seçimleri kazanması demek bir kalenin düşürülmesi demektir. Dolayısıyla büyük bir politik-moral zafer imkanı anlamına gelmektedir. Bundan dolayı, AKP’nin İslamcı politik çizgisi, bölge düzeyinde hareket eden çeşitli dernekler aracılığıyla örgütlenen kömür ve gıda dağıtım ağlarıyla halka götürülmektedir. Bölgeden gelen haberlere bakılırsa son birkaç yıl içerisinde bu biçimde faaliyet yürüten, dinci cemaatçi bağları öne çıkaran yüzü aşkın dernek faaliyete geçmiş bulunmaktadır. Geçmişin Hizbullahçı ve Fetullahçı örgütlenmeleri bu çerçevede yeniden aktif hale getirilmektedir. Kürt halkının ulusal duyarlılıklarını hedef almadan, ama bölgedeki katmerli yoksulluk haline karşı cemaat değerlerini ve örgütlenmeleri öne süren bu seferberliğin bir hayli etkili olduğu bizzat bölgedeki ilerici güçler tarafından dile getirilmektedir. Belirtmek gerekir ki, Diyarbakır’da geçtiğimiz günlerde patlayan bomba da bu uğurda mesafe alabilmek için etkili bir biçimde kullanılmıştır, kullanılmaktadır.

Devletin bu yönelimi, esasen PKK’nin sorunu sosyal-sınıfsal temellerinden kopararak dar ulusal sınırlarda, dahası bir dil ve kimlik sorunu sınırlarına hapsediyor olması avantajına dayanmaktadır. PKK bu çizgiyle de olsa bir ölçüde ulusal duyarlılıkları

Yoksulluk ve sefalet içerisinde yaşayıp umutsuzluk ve çaresizlik içinde dine ve sadakaya bel bağlayan Kürt emekçilerine mücadele yolunu göstermek ve sosyal-sınıfsal haklar uğruna mücadeleyi örgütlemek, yapılacakların ana çerçevesini oluşturmaktadır.

yanıtlamakla birlikte, emekçi halkın yoğun ve katmerli sosyal ve sınıfsal sorunlarına düzene alternatif bir seçenekle yanıt verilememektedir. Böylelikle yanıtlanamayan, düzene karşı mücadele hattında değerlendirilmeyen sosyal ve sınıfsal duyarlılıklar, sonuçta dinci-cemaatçi yapılar tarafından istismar edilebilmektedir. Yokluk, yoksulluk ve sefaletin kaynağı olarak düzeni göstermek ve bu ölçüde düzene karşı sosyal ve ekonomik talepler uğruna, düzenin kurulu sömürü ve soygun mekanizmalarına yönelik bir mücadele verilemediği ölçüde, dinci cemaatlerin dağıttıkları kıymete binmekte, böylelikle halk içerisinde kaderci ve cemaatçi değerler yükselmektedir. PKK ve DTP’nin onursuzlukla suçlamasına karşın yoksul Kürt emekçileri dinci-cemaatçi faaliyetlerin etkisine kapılabilmektedirler.

Doğal olarak devletin AKP aracılığıyla yürüttüğü bu seferberliği boşa çıkarılabilmek, sosyal-sınıfsal temelde bir mücadelenin yükseltilmesine bağlıdır. Yoksulluk ve sefalet içerisinde yaşayıp umutsuzluk ve çaresizlik içinde dine ve sadakaya bel bağlayan Kürt emekçilerine mücadele yolunu göstermek ve sosyal-sınıfsal haklar uğruna mücadeleyi örgütlemek, bu bakımdan yapılacakların ana çerçevesini oluşturmaktadır. Halihazırda sosyal güvenlik konusunda yoğunlaşan sınıfsal-sosyal mücadele dinamikleri bu bakımdan değerlendirilmesi gereken önemli bir olanaştır. Başta Kürt emekçilerinin ilerici-öncü kesimleri olmak üzere devrimci güçler bu çerçevede bir inisiyatifi göstermek durumundadırlar. Unutulmamalıdır ki, bu yönde alınacak mesafe şovenizmin alt edilmesi ve emekçi halklar arasındaki kardeşlik köprülerinin yeniden sağlamca ve doğru bir tarzda kurulabilmesinin en doğru, en dolaysız ve kolay yolu olacaktır.

Kontrgerilla'nın Kızıl Elmacı kanadına “Ergenekon” operasyonu...

Kirli olan devletin ve düzenin kendisidir!

İstanbul'da son birkaç günün sansasyon yaratan olayı, ‘Ergenekon’ operasyonu oldu. Geçen Haziran ayında Ümraniye’de ‘kazaren’ açığa çıkan kontrgerilla cephaneliğine ilişkin soruşturmanın derinleştirilmesiyle gözaltına alındıkları açıklanan onlarca sanığın, **Cumhuriyet** gazetesinin bombalanmasından Danıştay saldırısına dek onlarca farklı suçun da sanığı olduğu, yine bu açıklamalarda dile getirildi.

Operasyonun adı kadar topladığı suçlular da sansasyon yaratacak kimlikler. Devlet, devrimcilere, demokratlara, Kürtler’e operasyon düzenlediğinde amacının tersi adlandırmaları tercih ederken, böyle ‘iç’ operasyonlarda koyduğu adın ‘adıyla müsemma’ olmasını tercih ediyor anlaşılan. Ergenekon, bir zamanlar, içinden kimselerce ‘kontrgerillanın Türkiye’deki adı’ olarak açıklanmıştı. Örneğin İtalya’da Gladyo ismi alan NATO uzantısı bu “beynelminel” kirli savaş örgütünün Türkiye’deki ismi ise “Ergenekon”...

İşte şimdi bu Ergenekon’culardan bir kesim, aylar önce ortaya çıkan bir cephanelikleriyle ilgili soruşturma kapsamında birer birer toplanıyor. Neler oluyor acaba? Yoksa devlet Susurluk pisliğinden temizlenmeye mi çalışıyor?..

Bu mümkün mü? Ümraniye cephaneliğinin sahibi tim dahil olmak üzere, Susurluk suçluları başta olmak üzere, hatta o ünlü Şemdinli’nin ‘iyi’ bombacıları daha başta olmak üzere, kazaren açığa çıkan tüm kontrgerilla elemanları korunup kollanmadı mı? Davalar kapatılmadı mı? Tetikçi/bombacı tim elemanlarıyla yetinmeyip yukarılara, kontrgerilla şeflerine dil uzatmaya kalkan savcılar işinden edilmedi mi?

Ergenekon operasyonu çerçevesinde bu sorulara açıklık getirmek şöyle dursun, gündeme bile getirilmiyor. Bırakın bu soruları, gündemdeki operasyona ilişkin, yazın cephanelik davasında alınmış olan yayın yasağı yeniden gündeme getirilerek, medyada konuşulup tartışılması bile engellenmeye çalışılıyor.

Bu vesileyle yeniden gündeme getirilen, **Cumhuriyet** gazetesinin bombalanmasına ilişkin kısa bir hatırlatmada bulunmak gerekiyor. Başta **Cumhuriyet** gazetesi olmak üzere, hemen herkes tarafından olayda ‘dinci terör’ parmağı aranmaya, dolayısıyla, AKP’ye yönelik yıpratma operasyonu için kullanılmaya çalışılmıştı. O gün, olayla ilgili soruşturma yapması, olayı açıklığa kavuşturması, suçluları yakalaması ve yargılaması gerekenlerin üstünü kapatmaya çalıştığı süreçte devrimci basın, hangi amaçla olursa olsun (özellikle AKP’yi yıpratma amacıyla) olayın bir kontrgerilla faaliyeti olduğunun açık olduğunu yazmıştı. Şimdi, Ümraniye’deki bombalarla Cumhuriyet’e atılan bombaların aynı özellikte olduğunu yazıyorlar. Yani sadece geldiler. Yani kontrgerilla, sadece ‘karşı’ güçlere karşı değil, düzen içindeki çatışmalarda da kullanılabilir.

Dolayısıyla, aralarında general Veli Küçük gibi ‘dokunulmazlığı’ kadim olan kontra şeflerinin de bulunduğu son gözaltılar, yine yeni çatışmaların senaryosu çerçevesinde gerçekleştirilmiş olmalı.

Tıpkı, **Cumhuriyet** gazetesinin bombalandığı, Danıştay’ın basıldığı süreçte, birden başlayan operasyonlar, polis tarafından gözaltına alınıp generaller tarafından kurtarılan kontracı askerler olaylarında olduğu gibi, bunda da aynı oyundan farklı perdeler açılıyor gibi.

Başbakan’ın türban çıkışıyla kızışan eski kavganın yeniden ve daha alevlenmiş biçimde başladığının göstergesi de diyebiliriz. Veli Küçük gözaltına alınıyor (ama özenle, gereken saygı ihmal edilmeden) TSK’nın tepesinden çıt çıkmıyor. Kuvva-yı Milliyeci subay eskileri gözaltına alınıyor, yine çıt yok. Düzen cephesinden tek tepki CHP’lilerden geliyor. Yani düzen politikası içi it dalaşının karşı cephesinden. Orduya gereken teminat verilmiş olmalı. Veli Küçük ve benzerlerine saygıda kusur edilmeyeceğine dair. Yahut, teminata bile ihtiyaç bulunmamaktadır. O’nun teminatı bulunduğu mevkidir. Ordudan emekli olduğuna bakmayın, kontrgerilladan emekli olunmuyor.

Yayın yasağı, nihayetinde medya organlarını bağlıyor. Ancak soruşturmanın gidişatına ilişkin Emniyet ve savcılıktan yapılacak açıklamalar baki. Bir de düzen politikası cephesindeki çatışmanın seyrini iyi takip etmek gerekiyor. Ergenekon, dinci AKP’nin elini güçlendirecek mi, yoksa daha mı zayıflatacak, yakında ortaya çıkacaktır.

Sermaye düzeninin kontrgerilla pislüğinden arınma gibi bir derdi bulunmadığını görmek için bunların hiç birini takip etme gereği de yok aslında. Çünkü bu suç örgütü, düzenin değil, halkın gözünde pisliktir. Düzen ise, ona ihtiyacı olduğu için sahip oldu ve ihtiyacı devam ettiği sürece de korumayı sürdürecektir. Hali hazırda ihtiyacının devam ettiği ise açıktır. Başka hiçbir sorunu bulunmasa bile, sadece Kürt halkına karşı yürütülen kirli savaş için kirli örgütleri kullanmaya devam edecek. Kaldı ki, kendi iç çatışmalarında da giderek daha fazla kullandıkları görülüyor.

Özetle, Ergenekon bir temizlenme operasyonu değil, düzen içi çatışma oyununun bir perdesidir ve yakında, şimdi ortaya dökülen bütün pisliklerin üstüne perde inecek, bir sonraki sezona kadar oyuna ara verilecektir. Ola ki arada işin ucunu kaçırmış bir kaç kontra mensubuna göstermelik bazı cezalarla sınırlı kalacaktır tüm bu gürültü..

Dağıtım sansürü sesimizi kısamaz!

Sol-sosyalist çizgide yayın hayatını sürdüren gazete ve dergiler sermayenin dağıtım sansürüne karşı harekete geçiyorlar. Doğan Dağıtım tarafından uygulanan “dağıtım sansürü” Çağaloğlu’nda bulunan Türkiye Gazeteciler Cemiyeti önünde yapılan ortak eylemle protesto edildi. Atılım, BirGün, Devrimci Hareket, Evrensel, İşçi Köylü, Kızıl Bayrak, ODAK, P. Devrimci Duruş’un ortak örgütlediği eylem 18 Ocak günü saat 12.00’de başladı.

“Basına yönelik baskı ve sansüre hayır!” pankartının açıldığı eylemde sansür uygulamasına maruz kalan gazete ve dergiler taşındı.

Eyleme, defalarca kez kapatma ve yayın yasağıyla karşı karşıya kalan Gündem Gazetesi’nin Genel Yayın Yönetmeni Yüksel Genç, Yürüyüş dergisi çalışanları, Tez Koop-İş 2 No’lu Şube Başkanı Rabia Özkara ve Basın-İş Sendikası İstanbul Şube Başkanı Levent Dinçer de destek verdiler.

“Özgür basın susturulamaz!”, “Basına yönelik sansüre hayır!”, “Devrimci basın susturulamaz!”, “Dağıtım sansürüne hayır!” sloganlarının atıldığı eylemde gazete ve dergiler adına ortak açıklama yapıldı. Muhafız basına yönelik baskı ve sansürün çeşitli biçimler altında devam ettiğinin vurgulandığı açıklamada “Toplumla Mücadele Yasası” ile beraber gazetelerin kapatıldığı ve muhalif gazetecilere dönük tutuklama terörünün arttırıldığı vurgulandı.

“Düzen muhalifi gazete ve dergilerin karşısına bu sefer de dağıtım engeli çıkarıldı. Tekel medyasının, tekel şirketleri olan Merkez Dağıtım ve Doğan Dağıtım muhalif yayınları artık dağıtmayacak” sözleriyle devam eden basın açıklamasında Doğan Dağıtım’ın yayının satış bedelinden yüksek dağıtım ücreti talep ettiğinin altı çizildi. Bu uygulamaya göre şirketin, yayının tirajına göre istediği dağıtım ücreti, 2000 adet ve daha düşük tirajlar için yüzde 18, KDV dahil 1.770 YTL. Bu, 1 YTL üzerinden 500 adet satan bir gazete için yüzde 10 bin zam anlamına geliyor.

Basın açıklaması, önceki süreçte Gündem Gazetesi’nin dağıtımını yapmayacağını söyleyen ve dağıtım sansürün verdiği açık destek tescillenen Merkez Dağıtım’ın haftalık ve aylık muhalif basın organlarını dağıtmayarak siyasi bir tutum aldığının söylenmesiyle devam etti. Açıklama şu sözlerle son buldu: “Gücümüzü ve direngenliğimizi Türkiye’de var olan güçlü özgür basın geleneğinden alıyoruz. Abdülhamit sansürü, SS (Sansür Sürgün) Kararnameleri, Özgür Ülke Gazetesi’nin bombalanması, matbaa baskınları, tutuklama saldırılarına karşı özgür basın, işçilerin, emekçilerin, ezilen halkların sesi olmayı her dönem başarmıştır. Ve bunu sürdürmeye kararlıdır.”

Kızıl Bayrak/İstanbul

Onbinler Hrant Dink’i andı...**“Katil devlet hesap verecek!”**

İrkçi, şoven kışkırtmalar, sınırötesi operasyon ve kontrgerilla cinayetleri Türkiye’nin gündeminden onyıllardır düşmüyor. Düzenin dilini kullanmayan, onun karşısında esas duruşa geçmeyenler “hain” ilan ediliyor, hedef gösteriliyor. 19 Ocak 2007 günü Osmanbey’de bulunan Agos Gazetesi önünde Ogün Samast tarafından vurularak katledilen Agos Gazetesi Genel Yayın Yönetmeni Hrant Dink’in ölümü Türkiye’de son yıllarda açığa çıkmadığı kadar büyük bir tepkiyi topladı.

Düzen katilleri koruyor, kolluyor!

Dink’i son yolculuğuna yüzbinlerce kişi uğurladı. Ancak bu katliamla aynı zamanda düzen güçlerinin kirli çamaşırları da ortaya serildi. Cinayetin ardından delil karartmalar, başka güçlerin cinayetle olan bağlantıları... Ama hepsinin içinde gerçek olan bir şey vardı ki, o da “bu düzenin, katillerin düzeni olduğu ve katilleri her daim koruyup kolladığı” gerçeği. Hrant Dink’in katledilmesi bu gerçeği tüm dünyanın gözleri önüne serdi. 19 Ocak tarihinin hemen ardından düzen sözcüleri elbirliği ile katilleri aklama ve sahiplenme yoluna gittiler. Eş zamanlı olarak şoven dalganın düğmesine basılarak Kürt halkına yönelik dozu arttırılan bir saldırının içine girildi. Sosyal yıkım saldırılarıyla at başı giden bu süreç halen sıcaklığını koruyor.

Bir yıl sonra yine “Hepimiz Hrant’ız hepimiz Ermeniyiz!” sloganı!

Hrant Dink katliamının üzerinden bir yıl geçti. Geçen bir yılın ardından Dink’in sevenleri, devrimciler, demokratlar tıpkı bir yıl önce olduğu gibi “Yaşasın halkların kardeşliği!”, “Hepimiz Hrant’ız hepimiz Ermeni’yiz!” diyerek 19 Ocak 2008 günü Agos önünde toplandılar. Onbinlerce kişi Hrant Dink’in anmasına katıldı. Ancak devletin tahammülsüzlüğü bir kere daha kendini gösterdi.

Onbinlerin önce Agos’a ardından Taksim’e akması düzeni rahatsız etti. Polis Taksim’de yürüyüş yapan kitleye ateş açarak saldırdı, 14 kişi gözaltına alındı. Sermaye devletinin kolluk güçleri Taksim Polis Merkezi’nde tutulan gözaltıların durumunu öğrenmek için gelen avukatları da hedef aldı. Bir avukat fiili olarak gözaltında tutuldu. Yasal olmayan bir biçimde üstü aranmak istendi. Gözaltına alınanlar işkence merkezinde elleri kelepçelenerek yüzükoyun yere yatırıldı. Onlarca polis gözaltına alınan 14 kişiye azgınca saldırdı.

Binler Agos önüne birikti!

Saat 14.00’e gelirken, Agos gazetesinin önüne gelmeye başlayan binlerce kişi “Hrant için adalet için” diyerek toplandı. Ses aracından yapılan müzik yayını ile birlikte binlerce kişi “Hepimiz Hrant’ız, hepimiz Ermeni’yiz!”, “Katil devlet hesap verecek!” sloganlarını haykırdı. Trafığe kapatılan yolun Taksim tarafındaki kitle sloganlarla yürüdü.

Saat 15.00’e geldiğinde Hrant Dink için saygı duruşunda bulunuldu. Saygı duruşu “Katil devlet hesap verecek!” sloganıyla sona erdi. Atılan sloganlara öfke hakimdi. “Hrantin ama adaleti ama!”, “Hrant rzi Ayaş’ara rzi!”, “For Hrant for justice!”, “Hrant için

adalet için!” dövizlerini taşıyan kitle “Yaşasın halkların kardeşliği!” sloganlarını sıkça attı.

Saygı duruşunun ardından Oral Çalışlar bir konuşma yaptı. 19 Ocak 2007 tarihini unutmayacaklarını söyleyerek Hrant Dink’in kurulu düzeni yerinden oynatacak bir ses olduğunu ifade etti. Devlet içindeki katillerden hesap sormak için cesarete ihtiyaç olduğunu dile getirdi. Hrant Dink’in hedef gösterilerek, linç kampanyaları örgütlenerek ölümünün planlandığına değindi.

Rakel Dink: “Bu kaldırım temizlenemez!”

Çalışlar’ın ardından Hrant Dink’in eşi Rakel Dink söz aldı. Gözyaşları içinde kitleyi selamlayarak şunları söyledi:

“Sevgili kardeşlerim;

Önce gelin şu lirik yalnızlığımızı paylaşalım.

Bırakın anlaşılmayı yoklayın yüreklerinizi. Bir yıl sonra onu yaşamak için yine buradayız. Burada, onun kanını suyla sabunla temizlemeye çalıştıkları kaldırımdayız.

Bu kaldırım bu şekilde temizlenebilir mi?

Dink konuşmasını şu sözlerle sürdürdü:

“Adalet cesaret ister!”

Kardeşlerim;

Kanın sesi ancak adaletle susar. Sizler bugün adalet için buradasınız, sessizliğinizde adalet çığlığı yükseliyor.

Katilin eline bayrak verip poster çektirenlere adalet ne yaptı?

Sadece görüntüleri basına verenlere dava açtı.

Stadyumlarda hepimiz Ogün’üz diye bağırarlara ne yaptı ülkemizin adaleti?

Daha katil yakalanmadan silahın markasına kadar bilen jandarmalara ne yaptı ülkemizin adaleti? Eşime haddini bildirmeye çalışan vali yardımcısına ne yaptı ülkemizin adaleti? Diyorlar ki, ‘301’den kim hapse girdi?’ Ben de diyorum ki, Hrant Dink’i yaşatsalardı da keşke hapse girseydi. Çünkü yaşasaydı, bugün hapiste 3 aydır yatıyor olacaktı. Bizi acılarla akraba ettiler. Maalesef kardeşlik de bugün cesaret istiyor. Ama asıl yaşamak cesaret ister, umut cesaret ister, adalet cesaret ister kardeşlerim.”

Anma programı, 11 Şubat’ta Beşiktaş’ta görülecek

olan Dink davasına çağrıyla son buldu.

Barikatlar aşıldı!

Dink’in konuşmasının ardından ses aracından yönetilen anma programı erken bitirilmek istendi. Başlangıçta sessizliğin hakim olduğu kitle içinden programın sonlarına doğru coşkulu ve gür sloganlar yükselmeye başladı. Program sona erdirildiğinde kitle Taksim’e doğru yürüyüşe geçti. Yürüyüş boyunca devleti hedef alan sloganlar hep bir ağızdan atıldı. Trafığe kapalı olan yolda kitlenin önü çevik kuvvet barikatıyla kesildi. Polis barikatının açılmasıyla sloganlarla binlerce kişi Taksim Meydanı’na yürüdü. Agos önünde ise binlerce kişilik kitle yolun iki tarafını ayıran barikatları kaldırdı. Komünistler Taksim’e kızıl bayraklarla yürüdüler.

“Katil devlet hesap verecek!”, “Faşizme karşı omuz omuz!” sloganlarını atarak Taksim Meydanı’na gelen kitleyle İP çetesi arasında arbede yaşandı. Burada da gözaltılar yaşandı. Polis, yakasında Hrant Dink’in fotoğrafını taşıyanları bile gözaltına aldı, tehdit ve hakaretler savurdu. İstiklal Caddesi işkence caddesine dönüştü. Aynı dakikalarda İP çetesiyle arbede yaşadı. Galatasaray Lisesi’ne yakın bir yerde polislin saldırısı yaşandı. İşçi Partisi önünde çıkan arbedenin ardından kitleye saldıran polis kitleyi Tünel’e kadar kovaladı. Tünel’e doğru yürüyüşe devam eden eylemciler, Tünel’e yakın bir yerde bulunan MHP binasını taşladılar. Burada havaya ateş açan polis demiryolu işçisi olan bir kişiyi bacağından yaraladı.

Hrant Dink anmasında yaşananlar 23 Ocak günü İHD ve Taksim Polis Merkezi’nde yapılan protestolarla teşhir edildi.

Kızıl Bayrak/İstanbul

Hrant Dink anmaları...**“Yaşasın halkların kardeşliği!”*****Hrant Dink için kitlesel anma!***

Hrant Dink’in katledilmesinin üzerinden bir yıl geçti. Dostları, partiler ve demokratik kitle örgütleri “19 Ocak’ta, Saat Üçte, Aynı Yerde!..” şiarıyla Agos gazetesi önünde anma eylemi gerçekleştirdikten sonra aynı gün “Şarkılarla, filmlerle Hrant Dink’i anıyoruz...” adı altında Lutfi Kırdar Kongre ve Sergi Sarayı’nda bir anma etkinliği düzenlendi.

Hrant’ı anlatan belgeselin ardından açılış konuşmasını Markar Esayan yaptı. Sahakyan Korosu’nuna ardından Bennu Yıldırımlar konuştu. Kardeş Türküler, Aynur ve Birol Topoloğlu’nun şarkılarının ardından Nişan Şirinyan bir konuşma yaptı. Çıplak Ayaklar’ın gösterimini Barteve, Erkan Oğur ve İsmail Hakkı Demircioğlu’nun sahneye çıkması izledi. Mahir Günşiray’ın konuşmasının ardından Lusovoriç Korosu sahneye çıktı.

15 dakikalık aradan sonra Hintli yazar Arundhati Roy bir konuşma yaptı. Türkiye’de olduğu gibi Hindistan’da da faşistlerin olduğunu ve onlara karşı mücadele ettiklerini ifade eden Roy, sahneden yumruğu havada ayırdı.

Zeynep Tanbay’ın dans gösteriminden sonra Hayko Cepkin, Ruhi Su Dostlar Korosu ve Zülfü Livaneli sahneye çıktı. Suren Asaduryan, Metin Kemal ve Sayat Nova Korusunun ortak söylediği şarkının ardından Metin Göksel, Lale Mansur ve Mahir Günşiray son konuşmaları yaptılar. Onları Feryal Önel ve BGST Dansçıları, 45’lik Şarkılar’ın söylediği şarkılar izledi. Ümit Kıvanç’ın hazırladığı belgesel gösterimi yapıldı. Rakel Dink’in yaptığı konuşmadan sonra Hrant Dink’in görüntüleri yayınlandı ve anma etkinliği sona erdi.

Kızıl Bayrak/İstanbul***İzmir: “Yaşasın halkların kardeşliği!”***

Hrant Dink’in katliamını lanetlemek için İzmir’de de 1500 kişi Konak eski Sümerbank önünde toplandı. Program katliama değinen bir konuşma ve şiir ile başladı. Katledildiği saat olan 15:00’te Dink ve mücadelede yaşamını yitirenler için bir dakikalık saygı duruşu gerçekleştirildi ve havaya güvercinler uçuruldu.

Yapılan açıklamada katliamın önceden planlandığı, önlenmediği için Malatya’da ve başka yerlerde devam ettiği vurgulandı. Hrant Dink’in öldürülmesiyle birlikte toplumda şovenist, milliyetçi hislerin hat safhaya çıkarıldığı ve halkların birbirine kırıldığı söylendi. Hesap sorma çağrısı ile konuşma bitirildi.

Daha sonra kortej oluşturularak Cumhuriyet Meydanı’na kadar yürüyüş gerçekleştirildi. Yürüyüş boyunca “Yaşasın halkların kardeşliği!” şiarı haykırıldı. Kısa bir konuşmanın ardından denize karanfiller atılarak eylem sonlandırıldı.

“Yaşasın halkların kardeşliği!”, “Hepimiz Hrantız, hepimiz Ermeniyiz!”, “Katil devlet hesap verecek!”, “Faşizme karşı omuz omuza!” sloganlarının atıldığı eylemde değişik dillerde kardeşlik şiarları taşındı.

Kızıl Bayrak/İzmir***Ankara: “Katil devlet hesap verecek!”***

Ankara’da binlerce kişi Hrant Dink’i anmak için Birgün gazetesi önünde toplandı.

Ellerinde Kürtçe, Ermenice dövizler taşıyan kitle buradan Yüksel Caddesi’ne doğru bir yürüyüş gerçekleştirdi. Yürüyüş boyunca “Katil devlet hesap verecek!”, “Hepimiz Hrant’ız, hepimiz Ermeni’yiz!”, “Faşizme karşı omuz omuza!”, “Yaşasın halkların kardeşliği!” sloganları atıldı.

Eylemde ilk olarak kurumlar adına hazırlanan metin okundu. Açıklamada, bu ülkede farklılıkların daima bir tehdit unsuru olarak görüldüğü, insanların milliyetçilikle ve şovenizmle zehirlendiği vurgulandı. Açıklama emekçilerin birlikte paylaşacağı kardeşlik sofrasına çağrı ile son buldu.

Can Dünder, Çağdaş Gazeteciler Derneği adına Ahmet Abakay, THİV adına Yavuz Önen, DTP milletvekili Pervin Buldan, aydın ve sanatçılar adına Temel Demirer, Halkevleri adına Abdullah Aydın, Sivas’ta yakılan şair Behçet Aysan’ın kızı Eren Aysan ve Mustafa Kâhya birer konuşma yaptılar.

Mehmet Özer’in okuduğu şiirlerin ardından Grup Kibele kısa bir müzik dinletisi gerçekleştirdi. Dink’in görüntüleri ve Rakel Dink’in Hrant Dink için yazdığı mektuptan oluşan sinevizyon gösterimiyle sonlanan anmaya yaklaşık 2 bin kişi katıldı.

Kızıl Bayrak/Ankara***Adana: “Faşizme inat kardeşimsin Hrant!”***

Hrant Dink Adana’da 19 Ocak günü yapılan bir yürüyüş ve basın açıklamasıyla anıldı. Eylem kitlenin 5 Ocak Meydanı’nda toplanmasıyla başladı. Dört dilde “Yaşasın halkların kardeşliği!” şiarlı pankartın arkasında Çakmak Caddesi trafiğe kapatılarak yürüyüş gerçekleştirildi.

Yol boyunca “Hepimiz Hrant’ız, hepimiz Ermeni’yiz!”, “Yaşasın halkların kardeşliği!”, “Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!”, “Faşizme karşı omuz omuza!”, “Faşizme inat kardeşimsin Hrant!” sloganlarının atıldığı coşkulu yürüyüş İnönü Parkı’na dek sürdü. İnönü Parkı’na gelindiğinde basın açıklaması okundu. Hrant’ın devlet gözetiminde öldürüldüğü ve katillerin de devlet gözetiminde korunduğu vurgulandı. Konuşma

mücadelenin sürmesi çağrısıyla son buldu.

Basın metnin okunmasının ardından 5 dakikalık oturma eylemi yapıldı. Eyleme 250’yi aşkın kişi katıldı.

Kızıl Bayrak/Adana***Çeşitli kentlerde Dink anmaları...***

Diyarbakır: Türkiye Barış Meclisi Diyarbakır Barış Girişimi tarafından Mehmet Akif Ersoy Tiyatro Salonu’nda anma gecesi yapıldı. Geceye DTP Diyarbakır Milletvekili Gülten Kışanak, Büyükşehir Belediye Başkanı Osman Baydemir, alt kademe belediye başkanları, Meryem Ana Kilisesi Papazı Yusuf Akbulut, Diyarbakır Protestan Kilisesi Pastörü Cengiz Bayram ve çok sayıda kurum temsilcisi katıldı.

Hrant Dink ve demokrasi şehitleri anısına bir dakikalık saygı duruşunun ardından başlayan anma gecesinde davetliler, yakalarına Türkçe, Kürtçe ve Ermenice “Hrant seni unutturmayacağız!” yazılı siyah kokart taktılar. Türkçe, Kürtçe ve Ermenice anonsların yapıldığı anma gecesinde yöresel kıyafetli Büyükşehir Belediyesi Çocuk Korosu, Türkçe, Kürtçe ve Ermenice şarkılar söyledi.

Denizli: Delikliçinar Meydanı’ndaki anmayı ÖDP, EMEP ve Eğitim-Sen üyeleri gerçekleştirdi.

Eskişehir: İHD Eskişehir Şubesi üyeleri Dink’i anmak için yürüdü. Ardından ellerindeki güvercinleri gökyüzüne bıraktı. Provokasyon girişimlerine rağmen, kitle kararlılıkla eylemini sürdürdü.

Mardin: “Türkiye Barış Meclisi” Mardin Cumhuriyet Alanı’ndaki Meryem Ana Kilisesi önünde toplanarak “adalet” istedi.

Çanakkale: Hrant Dink ölümünün birinci yıldönümünde Barış Anıtı’nın önünde anıldı.

Hrant Dink'in katilleri aklanmaya çalışılıyor!

Hrant Dink'in ölümünün birinci yıldönümünde, katliamın yargı süreci tartışmaları alevlendi. Ancak Adalet Bakanı, İstanbul Valisi ve bir dizi devlet görevlisi katilleri aklamak için adeta sıraya girdiler. Oysa, son bir yıl içinde Hrant Dink cinayetine ilişkin bir sürü belge ve bilgi ortalığa saçıldı. Cinayet öncesinden başlayarak Hrant Dink'in katledildiği sürece kadar katliamın devlet tarafından bilindiği ortaya çıktı. Tüm bunlar olup biterken Hrant'ın katledilmesi sürecini elleri böğründe izleyen sermaye hükümeti, soruşturma sürecinde de benzer bir tutumun altına imza attı.

Sabah gazetesinde Adalet Bakanı **Mehmet Ali Şahin**'le yapılan bir röportaj yayınlandı. Hrant Dink'in katledilmesine ilişkin sorulara ilişkin, **“Eğer cinayete karışan kamu görevlisi varsa, devletten birilerinin suç işleyen çocuklarla bağlantısı varsa bunlar tespit edilip, idari işlem yapmalı”** yanıtını verdi. Bu açıklamadan da görüleceği üzere, Adalet Bakanı, tam da kontrgerilla devletinin misyonuna uygun bir tutum takınıyor. Katilleri aklamak için elinden geleni ardına koymuyor. Ortaya çıkmış bulunan tüm kaba gerçeklere rağmen sergilediği tutum bunu gösteriyor.

Adalet Bakanı istihbarat polisi ile Erhan Tuncel'in görüşmesini bilmiyor muydu?

Hrant Dink'in cesedi daha kaldırımdayken cinayetin azmettiricilerinden **Erhan Tuncel** ile onu arayan istihbarat polisi **Muhittin Zenit**'in yaptıkları telefon görüşmesi, basında çarşaf çarşaf yayınlandı. Erhan Tuncel'le görüşen devlet görevlisi Mustafa Zenit'in, **Hrant Dink cinayeti olmadan önce**, cinayet konusunda, çok ayrıntılı bilgi sahibi olduğu ortaya çıktı.

Muhittin Zenit Ogün Samast'ın kaçmasına hayıflanarak, Erhan Tuncel'e anlatıyordu. Mustafa Zenit, Tuncel'e *“Ne oğlum direkt kafaya sıkılmışlar... Tek farklılık. Kaçmayacaktı ama bu kaçtı”*. Mustafa Zenit bununla da yetinmiyor, Hrant Dink'e küfürler ediyordu. **‘Kim yaptıysa eline koluna sağlık’** diyen Tuncel ise cinayetten haberdar olmadığını öne sürüyordu.

Trabzon'da görevli istihbarat polisi Muhittin Zenit Dink cinayetinden yaklaşık iki yıl önce Erhan Tuncel'i **“Mehmet Kurt”** kod adıyla muhbir yapmıştı. Zenit'in Dink cinayetinden aylar önce Bayburt'a tayini çıkmıştı.

Tüm bu gerçeklere rağmen Ogün Samast'ın cinayet sonrasında kaçmaması gerektiğine kadar ayrıntılı bilgiye sahip olan istihbarat polisi Mustafa Zenit aklandı. Sadece o değil, cinayete ilgili olarak Trabzon Emniyet Müdürlüğü'nde yapılan soruşturmada İçişleri Bakanlığı müfettişleri, ortaya çıkan pek çok ihmale karşın **‘polislerin kusuru olmadığı’, ‘görevlerini yerine getirdikleri’** yönünde rapor hazırlayarak kontrgerilla elemanlarına kol kanat gerdi.

Tüm bu yaşananların üzerine kalın şalla örtme tutumunun faili sadece İçişleri Bakanlığı müfettişleri değildi. İçinde Adalet Bakanı Mehmet Ali Şahin'in de bulunduğu sermaye hükümetinin tümü üç maymunu oynadı. Bilinenleri bilmemekte, duyulanı duymamakta, görüleni görmemekte sermaye hükümetinin tüm bakanları ortaklaştı.

Yargılamanın açık olmaması ihtimali!

Şahin *“Sanığın hemen yakalanmasını önemli bulduğunu”* belirtiyor ve *“Sanığın yaşıyla ilgili bir problem vardı. 18'den küçük olduğu için ayrı bir yargılama usulüne tabiydi. Ama Adli Tıp Kurumu, sanığın cinayeti işlediği gün 19 yaşında olduğunu tespit etti. Artık bir yetişkin olarak yargılanacak”* diyor.

Oysa Hrant Dink ailesi avukatlarından **Bahri Bayram** yaptığı açıklama da **‘Bu gelişmeyle birlikte 11 Şubat'ta yargılamanın kapalı yapılmasına ilişkin verilmiş kararın değiştirilmesi yönünde talepte bulunacağız’** demişti. Yani yargılamanın açık olmaması ihtimali de var.

Kontrgerilla devleti ve hukuku!

Kontrgerilla hukukunun temel kaygısı sermaye devletinin “yüksek menfaatleri”nin korunmasıdır. Bu nedenle özelde bakanların genelde sermaye devletinin tüm yetkililerinin “hukuk devleti” maskelerini bir tarafa atıp, yazılı yasa ve kanunları ayakları altına alarak, kontrgerilla hukukuna uygun tutumlar içine girdikleri birçok olay ve açıklamanın kanıtladığı açık gerçeklerdir. Böylesi kanlı icraat ve hukukunun kanlı geleneğini sürdürmek tüm bakan ve başbakanların ortak tutumudur.

Demirel'in Susurluk'taki **“kayıp silahlar”** konusunda şunları söylemişti. **“Devlet halin icabına göre hareket eder. Her zaman rutini takip etmek mecburiyetinde değildir. Yüksek menfaatler icap ettirdiği zaman devlet rutinin dışına çıkabilir.”** Burada “rutin dışı” diye tanımlanan kontrgerilla hukukunun ta kendisiydi. Her fırsatta dilinden **“Türkiye bir hukuk devletidir”** sözünü düşürmeyen Demirel, Susurluk faillerinin kurtarılması için **“rutin dışına”** çıkılmasında herhangi bir sorun görmedi.

“Yasaları bir kez delmekle bir şey olmayacağını” söyleyen başbakanlarca yönetilen bir ülkede, adalet ve onun Bakanı “mülk”ün korunması, işçi ve emekçilerin hak ve özgürlükleri için yürüttüğü mücadelenin boğulması için vardır. Sermaye devletinin adaleti işçi ve emekçilere karşı keskin bir kılıç gibi çalışır.

Hiç kuşkusuz söz konusu olan Hrant Dink'in katledilmesi olmasaydı, sermaye devletinin bir hizmetkârının cezalandırılması olsaydı hukukun keskin kılıcı hızla devreye girerdi. Hrant Dink'in katledilmesini umursamayan özelde Adalet Bakanı Mehmet Ali Şahin, genelde sermaye devletinin tüm bakanları cellât edasıyla açıklamalar yaparlardı.

Böyle bir düzende yasa dışılık rutinleşmiştir. Ülkemizdeki yargı, hukukun savunucusu, adaletin uygulayıcısı değil, sömürü ve zulüm politikalarının yürütücüsüdür.

O devlete karşı işçi ve emekçilerin hakkını, hukukunu korumaz; onun tek işlevi, işçi ve emekçilere karşı sermaye iktidarının korunmasını sağlamaktır. Bunun içindir ki, işkenceler, infazlar, kayıplar, kontrgerilla, Susurluk, JİTEM gibi konularda, Adalet Bakanı, savcılar, hâkimler kör, sağır ve dilsizdir.

Özelde Hrant Dink cinayetinin, genelde faili meçhul cinayetinin gerçek sorumlularının ortaya çıkarılması ve yargılanmasını sermaye devleti ve bakanlarından, hukukundan beklemek, ölüden gözyaşı beklemekle eşdeğerdir. Hrant Dink ve tüm siyasal cinayetlerin faillerini ortaya çıkarılmasını ve yargılanmasını sağlamanın biricik yolu işçi sınıfı ve emekçilerin devrimci mücadelesidir.

Devlet terörü tırmanıyor!

“Hukuk yok, işkence var!”

19 Ocak günü Hrant Dink anmasının ardından Taksim’de yaşanan polis terörünün bir yanı gözaltına alınanlara dönük fiziki ve psikolojik saldırılardı. Diğer yanı ise gözaltına alınanların durumunu takip etmek için Taksim Polis Merkezi’ne gelen avukatlara dönük keyfi muameleydi.

Çağdaş Hukukçular Derneği, 23 Ocak’ta Taksim Polis Merkezi önünde yaptığı basın açıklamasıyla, 19 Ocak günü gözaltına alınanlarla görüşme taleplerinin polis tarafından reddedilmesini ve darp edilmelerini teşhir etti. Çağdaş Hukukçular Derneği İstanbul Şubesi pankartının açıldığı eylemde basın açıklamasını ÇHD adına Av. Kemal Aytaç okudu.

Aytaç, 19 Ocak günü gözaltına alınan 14 kişinin durumlarını öğrenmek için gittikleri karakolda gözaltına alınanlara yönelik saldırıların ve kendilerine uygulanan hukuksuzluğun birebir tanığı olduklarını ifade ederek şunları söyledi:

“Durumu öğrenip karakola gelen avukatlara, önce karakolda kimse olmadığı söylenmiş ancak meslektaşlarımızın gözaltındakilerin çığlıklarını duyup gözaltındakilerle görüşmek istemeleri ve polisin engelleme girişimlerine karşı çıkarak içeri girmek istemeleri üzerine, karakol polisi tarafından meslektaşlarımıza da şiddet uygulanmış, meslektaşlarımız darp edilerek karakoldan tekme tokat dışarı çıkarılarak sokağın başına kadar sürüklenmişlerdir. Bu esnada polis daha ileri giderek Can Atalay isimli meslektaşımızı fiili gözaltına almış, 1,5 saat karakolda tutuktan sonra dışarıdaki avukatların baskısı sonucu serbest bırakmıştır...”

Taksim Polis Merkezi’nin kirli sicilini döken Aytaç, Nijeryalı Festus Okey’in de aynı karakolda silahla vurularak yaşamını yitirdiğini söyledi. Polisin hukuk tanımazlığının PVSK’da yapılan değişikliklerle hız kazandığına dikkat çekildi.

Eylemde, “Bu karakolda hukuk yok! İşkence ve ölüm var!” dövizini de taşıdı. Açıklamanın ardından “Savunma hakkımız engellenemez!”, “İnsanlık onuru işkenceyi yenecek!” sloganları atıldı. 19 Ocak günü gözaltına alınanlar da eyleme destek verdi.

Kızıl Bayrak/İstanbul

Devrimci faaliyete saldırı!

GOP BDSP çalışanları, Gaziosmanpaşa Elmabahçe Bölgesi’nde “SSGSS Yasa Tasarısı geri çekilsin! Sağlık hakkı için genel grev, genel direniş!/BDSP” imzalı afişleri yaparken saldırıya uğradılar. Bu saldırı ile ilgili olarak, GOP BDSP’nin yaptığı yazılı açıklama şöyle:

“... 23 Ocak günü saat 09.45 sularında Elmabahçesi

bölgesinde SSGSS karşıtı çalışmamız kapsamında çıkarttığımız afişlerimizi yapmak üzere hazırlık yaptığımız bir aşamada Hundai marka gri bir araçtan inen elleri sopalı 3 kişi, diğer çalışanlarımızın kısa bir süreliğine oradan ayrılmasını fırsat bilerek çalışanlarımızdan Levent Atasert’e demir sopalar ile saldırmışlardır. Çalışmamız bu saldırıdan hafif yaralarla kurtulmayı başarmıştır.

Bu saldırılarla sermayenin bekçileri bir kez daha sınıf devrimcilerinin işçi sınıfı ile buluşmasını engellemeye çalışmaktadır. Yakın geçmişte de bu tarz saldırılarla bölgemizde karşı karşıya kalınmıştır. Geçtiğimiz aylarda yine çalışan ve taraftarlarımıza yönelik olarak takipler, tacizler gerçekleştirmişler, yine bir çalışanımızı zorla arabaya bindirerek darp etmişler ve tehditlerini savurmuşlardır. Yine yakın zamanda Elmabahçesi’nde işçi sınıfını aydınlatmaya dönük faaliyet yürüten GOP-İşçi Derneği’ne polis destekli balta ve satırlı faşist saldırı gerçekleştirilmiştir...”

GOP BDSP

Taksim’de işkencenin teşhiri!

Hrant Dink’in katledilişinin birinci yılında polis terörüne bir kez daha tanık olduk. Taksim’de sloganlarla yürüyen kitleye saldıran polis, demiryollarında çalışan bir emekçiyi bacağından silahla yaraladı. 14 kişi de döverek gözaltına alındı.

Gözaltına alınanlar işkence ve gözaltında ölümlerle (Festus Okey) ün salmış Taksim Polis Merkezi’nde küfür, kaba dayak ve psikolojik baskıya maruz kaldılar. Polis merkezine giden avukatlar da polisin keyfi tutumlarına ve baskısına maruz kaldılar. 24 saatlik gözaltı süresinin ardından 14 kişi çıkarıldıkları Beyoğlu Adliyesi’nde savcılık tarafından serbest bırakıldılar.

19 Ocak günü yaşanan devlet terörü, 23 Ocak günü yapılan basın açıklamalarıyla teşhir ve protesto edildi. Gözaltına alınanlar adına basın açıklamasını okuyan Özlem Oral, Kumbaracı Yokuşu, Karaköy ve Tophane’de yaşanan gözaltıların olay yerinde yaşanmadığını ve gözaltı gerekçelerinin ise “yakada Hrant Dink fotoğrafı taşımak” olduğunu söyledi.

Açıklamanın ardından gözaltı saldırısını yaşayanlar söz aldı. Coşkun Alsaç, gözaltına alındığı andan itibaren dövülmeye başlandığını ve yüzüne biber gazı sıkıldığını, işkencenin polis merkezinde sürdüğünü aktardı. Küfür ve hakaretlerin 20 Ocak sabahına kadar devam ettiğini belirtti. Ozan Özyılmaz ve Ali Ergin karakolda elleri kelepçeli bir vaziyette dayak ve hakaretlere maruz kaldıklarını, ölümle tehdit edildiklerini söylediler. Oğuz Dönmez ve Fatih Bedel teşhis etmek için savcılık kararıyla karakola

gideceklerini söylediler. Polislerin yakalarındaki sicil numaralarını kapatarak kendilerini gizlemeye çalıştıklarını aktardılar.

Kızıl Bayrak/İstanbul

Adana’da tutuklama terörü!

Adana’da Kevser Mızrak’ın katledilmesine ilişkin basın açıklamasına katıldıkları gerekçesiyle, 22 Ocak sabahı evlerine gerçekleştirilen baskında gözaltına alınan 7 kişi, 23 Ocak’ta çıkartıldıkları mahkemece tutuklanarak Kürkçüler F Tipi Cezaevi’ne gönderildiler.

Cezaevine götürülmek için adliye çıkışında “Baskılar bizi yıldıramaz!”, “İnsanlık onuru işkenceyi yenecek!” sloganları atan tutuklular, dışarıda bekleyen aileleri ve yakınları tarafından alkışlar ve “Baskılar bizi yıldıramaz!” sloganlarıyla karşılandılar. Karşılıklı atılan sloganlar nedeniyle adliye önünde yığınak yapan çevik kuvvet polisi ile aileler arasında gerginlik yaşandı. Tutukluların cezaevine hareket etmesi ve çevik kuvvetin çekilmesiyle bekleyiş sona erdi.

Kızıl Bayrak/Adana

HÖC’lülere polis terörü!

HÖC, 13 Şubat’ta başlattığı “Ortak düşman Amerika’dır!” kampanyasına ilişkin 23 Ocak günü Taksim Tramvay durağında bir eylem gerçekleştirdi. Yaklaşık 100 kişinin katıldığı eylemde “Ortak düşman Amerikadır!/HÖC” imzalı pankart açıldı. “Kahrolsun Amerika bağımsız Türkiye!” ve “Ortak düşman Amerika’dır!” sloganları atıldı.

Basın açıklamasının ardından devletin kolluk güçleri, kitlenin ABD bayrağını yakma girişiminde bulunmasına müdahale ederek 6 HÖC’lüyü gözaltına aldı. Uşaklıkta sınır tanımayan sermayenin kolluk güçlerinin bu tutumu, ne kadar ABD yanlısı olduklarını bir kez daha gösterdi. Olay yerinde bulunan Beyoğlu Emniyet Müdürü Tuğrul Pek, gözaltı sebebinin “kamu güvenliğini tehdit” olduğunu ifade etti.

Kızıl Bayrak/İstanbul

Av. İbrahim Ergün ile son günlerde ayyuka çıkan polis terörü üzerinde konuştuk...

“Bizler de gücümüz oranında karşı duracağız, tepkimizi göstereceğiz!”

- PYSK’da yapılan önemli değişikliklerin ardından polisin yetkileri alabildiğine genişledi ve polis devleti uygulamaları hız kazandı. Son olarak da Hrant Dink anmasının ardından Taksim’e yürüyüş yapanlara polis azgınca saldırdı, gözaltılar yaşandı. Bu gözaltı saldırısından avukatlar da etkilendi. Sizin düşünceleriniz neler?

- Bu yaklaşık olarak bir seneden beri artış gösteren bir eğilim. Özellikle ‘Terörle Mücadele Yasası’nda yapılan değişikliklerin ardından polisin karakoldaki ve sokaktaki uygulamaları yıllar öncesinden bile daha geriye gitmiş durumda. Artık psikolojik olarak çok rahat olduklarını gösterecek bir şekilde baskıyı ve şiddeti keyfi biçimde arttırıyorlar. Terörle Mücadele Yasası’daki değişiklik yaşandığında birçok kişi bugün yaşanların olacağını söylemiş ve bu konuda uyarılarda bulunmuştu. Zaten polis de bu yasayı bekliyordu. Gerçekten halen uygulama ölçsüz bir şiddete dönüşmüş durumda. Tabii ki buna bir “dur!” denmesi gerekiyor. Öyle bir noktadayız ki gittikçe polisin bütünüyle hakim olduğu polis devleti uygulaması yaşanıyor. Özetle mevcut durum bu. Bugün burada yapılan da bunun önüne geçilmesi içindi. Biliyorsunuz burada bir kişiyi öldürdüler, sokakta dövüyorlar insanları. Yine 19 Ocak günü bir kişi hedef alınarak bacağından vuruldu. Televizyonlardan da izledik. Böyle bir ortam var işte...

- Artık avukatlar müvekkillerini savunmanın yanında fiziki saldırılarla da sıkça karşılaşıyorlar....

Bu olay sadece savunma sorunu değil tabii ki. Ama polisin şiddeti ve baskı arttığı zaman ilk hedeflerden biri de savunma oluyor, çünkü karakolda bulunan ya da gözaltı alınan kişileri yalnızlaştırmanın tek yolu bu. CMK uygulamasından sonra şikayet etmeye başladı polisler. Çünkü avukatın olduğu yerde nispeten daha olumlu davranmak zorunda kalıyorlar ve yapılanlar su yüzüne çıkıyor. Dolayısıyla ilk hedeflerden birisi de savunma ama bu savunmanın sorunu (meslek sorunu) değil tek başına. Savunma mesleğinin sorunu, aslında insanların savunma hakkıyla ilgilidir. Avukatların bir sorunu değildir bu. Bugün de avukatlar kendi sorunu için burada bulunuyor değiller. Çünkü onlara yapılan saldırı, gerçekte onlar üzerinden hedefteki diğer kişilere yapılıyor. Avukatlar yasal olarak daha korumalı olduğu halde onlara bile böyle davranılıyorsa, yanında kimse olmadan gözaltına alınan bir kişiye nasıl davranıldığını siz varın tahmin edin.

- Siz de avukatlar olarak bu süreçte tepkinizi daha kapsamlı olarak duyurmaya çalışıyorsunuz...

Bu olay (Taksim Polis Merkezinde yaşananlar) da işte öne çıkan yerlerden birisi ama sadece birisi. Bizler de gücümüz oranında karşı duracağız, tepkimizi göstereceğiz elbette. Geçmişte de yaptık bunu. Bu baskıyı, bu keyfi resmi devlet terörünü püskürtmek için elimizden geleni yapacağız kuşkusuz...

Kızıl Bayrak / İstanbul

Yüzde 47’lik islami faşizm

Yüksel Akkaya

22 Temmuz seçimlerinin üzerinden “ihmal” edilmeyecek kadar uzun bir zaman geçti. Bu süre içinde saflar biraz daha netleşmeye başladı. Ancak, bu saflaşmada hızla olmasa da konumunu belirlemede acele etmeye çalışan bir kesim dikkati çekiyor. Özellikle Doğan grubu medyası bu saflaşmada ürkek, çekingen de olsa yerini belirlemeye çalışırken, yumuşak ifadelerden zaman zaman kaçınarak, “sert” yorumlara başvurmaktan geri durmamaktadır. Tüban üzerinden yapılan tartışma şimdilik gerçeğin üzerini örtmeye yetiyor. Ama ne zamana kadar?

Tüban tartışması üzerinden Bakanlar Kurulu Başkanı R. T. Erdoğan’ın yargı, rektör demeden önüne gelene “fırça” atması, dizginlenemeyen bir öfkeyi dışarıya vurması elbette hekimlik bir durumun varlığını da gösteriyor. Ancak, hekimlik bir durumun olması, yüzde 47’lik İslami faşizmin göstergelerinden biri olan bu tür açıklamaları anlamsız kılmaz. Daha önceki Anayasa tartışmalarında “monarşik cumhuriyet” isteğine dikkat çekmiştik. Son söylemler göstermektedir ki, fiili olarak monarşik cumhuriyete geçiş yapılmaktadır. Monarşik cumhuriyette iktidarın dışında kimseye hayat tanınmaz. Ya monarşik cumhuriyet övülecek, yere göğe konulmayacak ya da muhalefet etmeye kalkanlara dersi verilecek. Vele ki bunlar yüksek yargıçlar olsun, rektörler olsun. Fark etmez...

Yüzde 47’lik İslami faşizmin temel hedeflerinden biri sokak muhalefeti önlemektir. Bu tür faşizme karşı sokak muhalefeti adresi bellidir. 22 Temmuz’dan bu yana muhalif sola karşı uygulanan her türlü şiddet bu nedenle oldukça anlamlıdır. Sendikal örgütlenmeden grevci işçilere, cinayeti protesto eden göstericilerden cenazeye katılan insanlara kadar herkes bu İslami faşizmin şiddetinden payını almaktadır. Öyle ki, bu faşizmin temsili somutlaştığı kurumlar avukatları düşman ilan edebilmekte, bir cinayeti protesto eden katılımcıları elleri arkalarında kelepçeli

saatlerce yüzüstü kaldırımlarda “teşhir” edebilmektedir. Sınıf mücadelesinin keskinleştiği, keskinleşmeye aday olduğu anlarda İslami faşizm gerçek yüzünü tüm çıplaklığı ile ortaya koyar, tıpkı bugünlerde olduğu gibi.

Bu süreç, İslami sermayenin de çok hızlı büyüdüğü bir süreçtir. Kuşkusuz büyümenin en temel kaynağı sömürüdür. Yörsan bu sömürü isteğinin son örneklerinden biridir. Bugünlerde panolarda 55. yılını kutlayan Albayrak Holding de. 55 yıl önce kurulmuş olan Albayrak Holding’den on yıl önce kimsenin haberi yokken bugün Türkiye’nin en büyük sermaye gruplarından biri olmuştur. Yine kimsenin tanımadığı Çalık grubu bir çırpıda bir önemli Tv ve bir gazete satın almaya talip olabilmektedir. İslami sermaye birikiminin sürmesi için sınıf mücadelesinin baskılanması gerekir. Bunun için de sınıf adına siyaset yapan özneleri üzerinde bir şiddet uygulamak gerekir. Bugün yapılan tam da budur. Klasik devlet ve cumhuriyet kurumları hızla çökertilirken, uygulamalar ortadan kaldırılırken temel amaç monarşik cumhuriyeti tahkim etmek ve sömürü koşullarını yaratmaktır. Böyle olduğu için her şey “sızlaşma” anlamına gelen “de” ön eki ile başlıyor. “Deregulation”, “delocalisation”, “desurbanisation” vb kavramlar bir süreci anlatmaktadır. İnsana düşman, paraya sevdalı İslami faşizm sınıf mücadelesi keskinleştikçe daha da belirginleşecektir. Bu nedenle sap ile samanı karıştırmadan, görüntünün arkasındaki öze bakmak gerekir. Tüban üzerinden tartışılan düzenin kendisidir; bir düzen değişikliğini, monarşik İslami cumhuriyetin kuruluş sürecini ve İslami faşizmin ortaya çıkışını işaret ediyor. Ancak, bir korkuyu da gösteriyor. R.T. Erdoğan’ın söylemine yansıyan hırçnlık bir korkuyu da açığa çıkarıyor. Bir suç işlemenin korkusudur kuşkusuz açığa çıkan. Ortaçağ’ın korkuların ve acımasızlıkların çağı olduğunu, tanrı ve din adına her türlü suçun işlendiği bir zaman dilimi olduğunu da unutmadan gelişmeleri izlemek gerekiyor.

SSGSS karşıtı yürüyüş coşkuyla tamamlandı!**Herkese sağlık ve güvenli gelecek!*****“Kar, boran, fırtına işte geldik Ankara!”***

SSGSS Yasa Tasarısı’na karşı İstanbul’dan başlayan yürüyüş 17 Ocak günü Ankara’da sona erdi. Saat: 11.00’de Kurtuluş Parkı’nda biraraya gelen Ankara kitlesi, Kolej kavşağında toplanarak dövizler ve sloganlarla yürüyüş kolunu bekledi. Bu sırada sermaye devletin kolluk güçleri Kolej kavşağını çevik kuvvet ve panzerle çembere aldı. Şehir dışından gelen yürüyüş kolu coşkuyla karşılandı.

Yürüyüş kolu **“Dikkat! Emekliliğimiz ve sağlığımız tehlikede! Herkese sağlık ve güvenli gelecek için Ankara’ya yürüyoruz”** şiarlı TEB, TÜRMOB, BASK, KESK, DİSK, TMMOB, TTB ve TDHB imzalı pankart ve dövizlerle birlikte saat: 13:00’de Kolej kavşağında Ankara kitlesiyle buluştu. Daha sonra burada toplanan kitle yürüyüş güzergahı olan Ziya Gökalp üzerine kurulan barikat önüne kadar yürüdü.

Meclise yürümek isteyen yaklaşık 1200 kişilik kitlenin önüne polis yığınak yaparak yürüyüşü engellemek istedi. Meclise yürümeye kararlılığı soğuk havaya karşın uzun süre coşkulu sloganlarla ifade edildi.

Bekleyiş sırasında eylem komitesi sağlık ve emeklilik hakkının gaspına karşı konuşmalar yaparak, SSGSS Yasa Tasarısı’nı protesto etti. Eylemde sıklıkla **“Kar, boran, fırtına işte geldik Ankara!”**, **“Birleşe birleşe kazanacağız!”**, **“Zafer direnen emekçinin olacak!”**, **“Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!”**, **“Sağlık haktır, satılamaz!”**, **“Parasız eğitim, parasız sağlık!”**, **“AKP sağlığa zararlıdır!”**, **“Emekçiye değil, çetelere barikat!”**, **“Genel grev, genel direniş!”** sloganları atıldı.

Uzun bekleyişin ardından panzerlerden oluşan barikatlara kitle yüklendi. Ardından barikat açılarak yürüyüş başladı. Pankart arkasında CHP ve DTP milletvekilleri ile kurum temsilcileri kolkola yürüdüler. Ziya Gökalp Caddesi üzerinde DİSK, TTB, TMMOB, KESK adına açıklama yapıldı.

DİSK Genel Başkanı Süleyman Çelebi yaptığı konuşmada şunları söyledi:

“Bu yasa emekli olmama yasası. Bu yasa 58 yaş 65 yaşa çıkararak özellikle bu ülkede bu yaş grubuna emekli olarak yaşamayı mümkün kılmayacak bir yasa. Biz 70 milyonun kalbi olarak yürüyoruz. Gençlerimiz, kadınlarımız için, torunlarımız için yürüyoruz. Tarih gelecekle ilgili yazılır. Geçmişle ilgili yazılmaz. Bu ülkenin demokratik kurumları bu yasanın geçmesine izin vermemeli... 9000 iş gününü, sağlık hakkının gaspını ve emeklilik yaşının yükseltilmesini içeren yasa tasarısı geçerse Yunanistan’da olduğu gibi genel grev çağrısı yapacağız. AKP iktidarı halka meydan okuyor. Biz de meydan okuyoruz. Hodri meydan diyoruz.”

Çelebi ayrıca meclisteki partilerin milletvekillerine yasa tasarısını onaylamama çağrısı yaptı. Daha kitlesel ve güçlü bir karşı koyuş için ayrı ayrı yapılan eylemliliklerin değil ortak bir mücadelenin örülmesine vurgu yapılarak TÜRK-İŞ ve HAK-İŞ’e de birlikte hareket etme çağrısı yaptı.

TTB Merkez Konsey Başkanı Gencay Gürsoy ise konuşmasında şunları söyledi:

“Yalan yanlış hesaplar üzerinden inşa edilen yasalarla ilgili olarak düşüncelerimizi ifade etmeye çalıştık. Görüşlerimizi iktidara ifade etmeye çalıştık. Dikkate alınmadık. Tepkilerimizi kamuoyuyla

paylaşmaya başladık. Kitleyi harekete geçirmeye başladık. Karşımızda panzerleri gördük. Halkın çalışanların temsilcilerine karşı önümüze panzerleri diziıyorlar. Bu yasa çalışanların menfaatine değildir. Kara deliği kapatmak için çıkardıkları yasa kara deliği daha da büyütecek. Kara deliği kapatmak mümkün olmayacak. IMF-DB’nin kasaları dolacak... Artık eylem zamanıdır. Artık bu yasa tasarısını durdurmak için kitlesel kararlılığa ihtiyaç var. Aynı eylemlerde buluşmak ve bir arada mücadele etmek zorundayız.”

TMMOB Genel Başkanı Mehmet Soğancı ise üç gündür yürüdüklerini, bu yürüyüşün AKP’ye karşı, emperyalizme karşı olduğunu vurguladı. Soğancı, **“Şimdi mücadeleyi büyütme ve yürekleri birleştirme zamanıdır”** diyerek kitlelere çağrı yaptı.

KESK Genel Sekreteri Abdurrahman Taşdemir ise, geçtiğimiz dönem bu yasa tasarısına karşı verilen mücadelenin sonucu olarak yasa tasarısının Anayasa Mahkemesi’nden döndüğünü ifade ederek kararlıkla mücadele etme beyanında bulundu. AKP’nin kardeşliğe, emekçiye, barışa düşman olduğunu ifade etti ve genel grev çağrısı yaptı.

Tüm konuşmacılar meclise yürüyüşün engellenmesini protesto ederek yasa tasarısına karşı mücadelenin süreceğini ifade ettiler.

Eylem yürüyüş kolunun eylem alanına ulaşmasıyla birlikte coşkulu bir atmosferde geçti.

BDSP, Alinteri, ESP, TKP, Haber-Sen eyleme dövizlerle katılırken, Türkiye Gazeteciler Sendikası **“Yıpranma hakkımız gaspedilemez!”** pankartı ve katledilen gazetecilerin fotoğraflarıyla katıldı.

Ön sürecindeki tüm eksikliklerine rağmen, SSGSS Yasa Tasarısı’na ilişkin Ankara’da anlamlı bir tepki ortaya konuldu.

Kızıl Bayrak/Ankara***Tuzla Platformu’ndan eylem...***

“Herkese Sağlık, Güvenli Gelecek Tuzla Platformu”nun çalışmaları sürüyor. 17 Ocak’ta saat 17.30 da Tuzla Devlet Hastanesi önünden AKP Tuzla ilçe binası önüne kadar yürüyüş gerçekleştirdik.

Eylem, platform bileşenlerinin toplanmasıyla Tuzla Devlet Hastanesi’nin önünde başladı. “GSS yıkıcıdır, geçit vermiyeceğiz!” pankartının açıldığı eylemde GSS’ye karşı konuşmalar yapıldı. “GSS yıkıcıdır izin vermeyeceğiz!”, “Sağlık haktır, gaspedilemez!”, “Savaşa değil, eğitime bütçe!”, “AKP yasanı al başına çal!”, “Susma sustukça sıra sana gelecek!” sloganlarını gür ve coşkulu bir şekilde haykırdık.

AKP binası önüne gelindiğinde burada platform adına bir konuşma gerçekleştirildi. AKP hükümetinin işçileri ve emekçileri açlığa, yoksulluğa mahkum ettiği, emeğiyle geçinen insanların tek güvencesi olan sağlık hakkının elinden alındığı, şimdi çıkartacakları yasa ile saldırılarını daha da arsızlaştırdıkları ifade edildi. GSS yasasının getireceği yıkımın anlatıldığı konuşmada bu yasaya karşı eylem ve etkinliklerin devam edeceği vurgulandı.

Tersane İşçileri Birliği Derneği’nin de katıldığı eyleme yaklaşık 30 kişi katıldı.

Tersane İşçileri Birliği Derneği***“SSGSS sağlık hakkımızı gaspediyor”***

Küçükçekmece İşçi Platformu olarak, “sağlık

hakkının” gaspına karşı mücadele etmek ve işçi ve emekçileri bu mücadeleye katmak amacıyla çalışmalarımızı sürdürüyoruz. Semtimizdeki duraklara, direklere **“Herkese Sağlık Güvenli Gelecek Platformu”**nun bildirilerini yapıştırarak yasanın ne türden haklarımızı gaspetmek için hazırladığını anlatmaya çalışıyoruz. Ayrıca bildirileri işçi arkadaşlara ve semtimizdeki derneklere bırakarak yaygın bir şekilde dağıtımını yapıyoruz.

20 Ocak günü gerçekleştirmeyi planladığımız panel için kimi dernek ve kahvelere duyuru yaparak bildiriler dağıttık.

20 Ocak günü gerçekleşen panelde sağlık çalışanı bir arkadaşımız yasanın işçi ve emekçiler için neler getirdiğini ve hangi hakların gaspedileceğini anlattı. Özellikle “katılım payı” adı altında alınacak paranın arkasından dönen oyunları ve “halka sağlık hizmeti” adı altında sağlık alanının tam bir pazara dönüştürülerek yeni rant kapısının açıldığını ifade etti. Son yıllarda bu yasanın zemininin döşendiğini ve hastanelerin yavaş yavaş özel sektöre doğru kaydırıldığını belirtti. Aile hekimliği uygulaması ile koruyucu sağlık hizmetleri veren sağlık ocaklarının kapatılmasının amaçlandığını vurguladı.

İşçi ve emekçilerin hak gaspları konusunda bilgilendirilmeleri gerektiği vurgulandı, çeşitli platformlar, işçi dernekleri ve kurumlarıyla ortak hareket etme çağrısı yapıldı. Sokaklarda, alanlarda bu yasaya dur demek gerektiği ifade edildi. 40 kişinin katıldığı etkinlik katılımcıların alkışlarıyla sona erdi.

Küçükçekmece İşçi Platformu***İMES’te GSS karşıtı açıklama***

SSGSS’ye karşı merkezi olarak oluşturulan platformun yerel çalışmaları kapsamında, 22 Ocak günü İMES A Kapısı’nda bir basın açıklaması gerçekleştirildi. İşe giriş saatinde işçileri sosyal yıkım yasasına karşı mücadeleye çağıran ajitasyon konuşmaları ve bildiri dağıtımı yapıldı.

Eylemi BDSP, EMEP, Alinteri, OSİM-DER örgütledi. Basın açıklamasına 20 kişi katıldı.

Kızıl Bayrak/Ümraniye

Türk-İş ve Kamu-Sen hükümetle anlaştı...

Sicilli hainler SSGSS saldırısına da tepki göstermeyecekler!

Sağlık ve sigorta haklarına saldırı yasasına karşı tepkiler giderek büyürken, TBMM Plan ve Bütçe Komisyonu'ndan bu tepkileri zayıflatma, mücadeleyi bölme umudu taşıyan bir açıklama yayımlandı. Komisyon Başkanı AKP Ankara milletvekili M. Zekai Özcan'ın yaptığı açıklamaya göre, hükümet Türk-İş ve Kamu-Sen ile görüşüp anlaşmış. Bu iki ihanet şebekesi, eğer 'talepleri karşılanırsa tasarıya tepki göstermeyecekler'miş.

Talepleri karşılandıktan sonra, kim bir yasal düzenlemeye karşı çıkar ki?.. Ancak burada sorun, elbette, sınıfın taleplerinin karşılanması değildir. Yasa, kuşkusuz birilerinin taleplerini karşılıyor. Fakat TUSİAD'dan gelen açıklamalara bakılırsa, talepleri karşılananlar bile tatmin olmuyor, daha fazlasını istiyorlar. Sermaye lordlarının talepleri doğrultusunda hazırlanan bir yasaya karşı çıkmayacakları sözü vermeleri, Türk-İş ve Kamu-Sen bürokratlarının kimlerin talebinin karşılanmasını kastettikleri de böylece ortaya çıkıyor.

Onlar, çörekledikleri yer işçi örgütlerinin tepesi olmasına rağmen, aslen burjuvaziyle bütünleşmişlerdir. Onlara hizmet için ant içmişlerdir. Hemen her kritik anda olduğu gibi, SSGSS saldırısında da burjuvaziye hizmet için kolları sıvamış durumdadırlar.

Hükümet temsilcisi, DİSK ve KESK'in de içinde olduğu platformun tepkileri üzerine sorulan soruya ise, 'siyasi bakanlarla anlaşmamız mümkün değil' yanıtını veriyor. Burjuvazinin saldırı siyasetine karşı, sınıf cephesinden siyasi bir tepki gelmesini asla arzulamadıkları zaten biliniyor. Ancak Özcan'ın kastettiği tam olarak sınıf siyaseti değildir. Zaten tepkinin örgütlenmesi de yürütülmesi de sınıfın siyasal önderliğinde değildir. O, platformda yer alan kimi örgütlerin yöneticileri şahsında, tepkilerin düzen soluyla, CHP'sinden ÖDP'sine, bir AKP'yi yıpratma operasyonunun parçası olduğunu düşünüyor, ima ediyor. Oysa bu bayların başını çektiği kitlenin tepkisidir. Türk-İş'in bile tüm çabalarına rağmen engelleyemediği ve bunda giderek daha da başarısız olacağı açık olan bu tepkiler, tabanda, saldırının

farkına varan işçi ve emekçilerin tepkileridir. Mücadelenin şu andaki durumu saldırıyı püskürtecek güçte görünmese de, tabandaki uyanışı hızlandırma imkanlarıyla, yine de bir gücü ifade ediyor.

Hükümet Ekonomik Sosyal Konsey'i, Türk-İş'i, Kamu-Sen'i bağlamış olabilir. Fakat işçi ve emekçi milyonları bağlama imkanına sahip değildir.

Hükümetin açıklaması karşısında telaşa kapılan Türk-İş'in başkanı, sözde Özcan'ı yalanlayan bir açıklama yaptı. Fakat yine eline yüzüne bulaştırdı. Yaptığı açıklama yalanlamadan ziyade bir doğrulamayı anlatıyor. Bir yandan, 'anlaştığımız falan yok' diyen Kumlu, diğer yandan da "taleplerimizin karşılandığını görürsek, oturur değerlendiririz" diyor. Eh, zaten hükümet temsilcisi de farklı bir şey demiyor. Talepleri karşılanırsa tepki göstermeyecekler diyor. Yanlış bunun neresinde, fark neresinde?

İkisinin söylediği arasında temelden bir fark yok. Ancak olay hükümetin ağzından açıklandığında ihanet daha net ortaya çıkıyor. Oysa Türk-İş bunu allayıp pullayarak, taleplerimizi yasaya yazdırdık diyerek, tabanın tepkilerini yumuşatmaya çalışarak, özetle sürece yayararak yutturacaktı üyelerine. Ne var ki, işbirlikçisi burjuva hükümet aceleci davrandı. Türk-İş'in telaşı buradan kaynaklanıyor. Telaşında çok haksız da olmadığını, SSGSS sürecindeki iç tartışmaları az buçuk bilenler daha iyi anlayacaktır. SSGSS, kitlelerin haklarından önce, Türk-İş'in bütünlüğünü tirpanlayacak gibi görünüyor. Daha şimdiden çatlakları derinleştirdiğine göre, bu ihanet açıklamasının ardından neler geleceğini görmek için iyi izlemek ve bunu mücadelenin büyütülmesi yönünde değerlendirmek gerekiyor.

Emekçi Kadın Kurultayı hazırlık çalışmalarından...

Aralıksız bir çalışma ile kurultaya hazırlanıyoruz!

İstanbul'un farklı sanayi bölgelerinde faaliyet gösteren Emekçi Kadın Komisyonları ile birlikte gerçekleştireceğimiz Emekçi Kadın Kurultayı hazırlık çalışmalarını bölgemizde hızlandırarak sürdürüyoruz.

Bölgemizdeki fabrika ve emekçi semtlerine taşıdığımız çalışmamıza geçtiğimiz hafta ev ziyaretleri, anket çalışması ve bildiri dağıtımlarıyla devam ettik. Karadeniz Mahallesi, Karayolları Mahallesi ve Alibeyköy'de 15 eve ziyaret ederek kadın sorunu ve mücadelenin önemini anlatan canlı tartışmalar gerçekleştirdik ve kurultay çalışmasını birlikte örgütlemenin önemine değindik. Ziyaret ettiğimiz işçi kadınlar ve ev kadınları, çağrımızı ve çalışmalarımızı olumlu karşılayarak desteklediklerini ifade ettiler. Ziyaret ettiğimiz kadınlara anket çalışmamızı da taşıdık. Ziyaret ettiğimiz kadınlara anketlerimiz bırakarak çevrelerindeki işçi ve ev kadınlarıyla anket yapmalarını istedik.

20 Ocak günü de Gazi Mahallesi'ndeki işçi ve ev kadınlarıyla tanışmak, kurultay çalışmamızı anlatmak için bildiri dağıtımı gerçekleştirdik. Dağıtımın ardından Gazi Dörtüol'da stand açarak anketlerimizi yaptık. Gazili emekçi kadınlarla tanışmanın ve kadın çalışmamızın olanaklarını arttırmanın aracı olarak gördüğümüz anket çalışmamız canlı sohbetler eşliğinde gerçekleşti.

Bölgemizde yaptığımız anketlerde, emekçi kadınların çözülmesi gereken en önemli sorunları olarak çocuk bakımı, kreş ve aile baskısı karşımıza çıktı.

Önümüzdeki günlerde ise Karadeniz, Karayolları mahalleri ile Alibeyköy'de ev toplantıları gerçekleştirmek ve mücadele çağrısını bölgemizdeki tüm işçi ve emekçi kadınlara ulaştırmak için çalışmalarımızı yoğunlaştıracğız.

GOP-DER Emekçi Kadın Komisyonu

Türban tartışmaları ya da el kadar bezle yapılan yelken yarışı

Ayşe Aydın

Önce yeni seçilen YÖK Başkanı'nın ayağının tozuyla yaptığı açıklama, ardından Erdoğan'ın yaptığı çıkışla birlikte, türban bir kez daha Ankara gündeminin ön sıralarına yerleşti.

Yine kitlelerin dikkati, düzen solunun 'laiklik elden gidiyor' vaveylasıyla dağıtılmaya çalışılıyor. Düzen içi kutuplaşma tekrar öne çıkarılarak, düzenin karşısında saf tutması gerekenler bu kutuplardan birine doğru çekilmeye çalışılıyor.

AKP cephesinden konu, türban konusunda uzunca süredir oyaladığı oy tabanını, yerel seçimler yaklaşmışken, tekrar kendi etrafında toplama amacıyla da kullanılıyor. Ama onların türban konusunda dört dörtlük sahtekar olduğunu söylemek de doğru olmayacaktır. Elbette, bu konuyu artık halletmek de istiyorlar. Bu açıdan türbanın ısıtılıp ısıtılıp ortaya sürülmesinde, nabız yoklama gibi bir yön de bulunuyor.

Uzunca süren koalisyon dönemlerinin ardından tek başına hükümet kurabilmiş bir partinin, ikinci seçimlerden oylarını artırarak çıkması, Türkiye'nin politika tarihinde fazla görülmüş bir olay değil. Buna Amerikan emperyalizminin desteğini ve büyük oranda bu destek sayesinde Çankaya'ya yerleşmeyi de eklediğimizde, AKP'nin devlet içindeki gücünü önemli düzeyde artırdığını saptamak zor olmayacaktır.

Bu son türban çıkışının ardından, bürokrasi içindeki kadrolaşma düzeyi hakkında da belirgin ipuçları ortaya çıkmakta gecikmedi. Yeni YÖK başkanı yüzünden zaten fazlasıyla gerilmiş olan iplerin üstünde cambazlığa soyunan kimi rektörler ve kimi

Yargıtay savcılarını hemen gardını aldı. CHP'nin durumu ve konumu zaten ortada. Meclis üzerinden bakıldığında CHP dışında bir muhalefet kalmamış gibi görünüyor. Diğer partiler susma tercihiyle saflarını açıklarken, MHP, AKP'den hızlı davranarak hazırladığı bir yasa teklifiyle atıldı ortaya. Karşı tarafın asıl lideri ordu ise şimdilik kavgayı izlemekle yetiniyor.

AKP için türbanın bir önemi de, savaşta kazanılmış önemli bir cephe anlamı taşımasıdır. Sözde Laik cephe de bu siyasal anlam yüzünden büyütüyor meseleyi. Yoksa laikliği dert ettiğinden değil. ABD'nin "yeşil kuşak projesi"nin Türkiye'deki en hevesli uygulayıcısı düzen solunun laiklik anlayışı, AKP ile türban kavgası yapmanın ötesine pek geçmiyor. Laikliğin altını oyma tarihinin köşe taşları, orduya dayalı faşist cunta hükümetlerinin dinci parti hükümetlerinden daha fazla imam hatip lisesi ve kuran kursu açmasıyla döşenmiş bulunuyor.

Türban davası, bugün öne çıkan yönüyle, düzen içi bir yarışmanın, dalaşmanın ifadesi olmakla birlikte, solda bir başka tartışmanın da konusu oldu. Burjuva medyanın bir resim karesi üzerinden önce magazinleştirmeye çalıştığı, ama ardından okkalı kimi köşe yazarlarının, işin ciddiyeti üzerine uyarısıyla unuttuğu, unutturmaya çalıştığı 'türbanlı komünist' davası, şimdilik sol içinde kalan ve çok da önemi bulunmayan bir tartışma yarattı. Ancak, AKP'nin yükselişiyle bir nevi modaya dönüşen türban vakası işçi ve emekçiler arasında da yaygınlaştığı sürece, devrimci örgütleri de düzeni de daha çok meşgul

edecek gibi görünüyor.

Bugün AKP'nin türbanı ve türbanlıları üzerine bu kadar gürültü koparanlar, bu aynı kitleler yüzünü devrime dönmeye başladığında gerçek korkularıyla yüzleşecek. Aralarındaki kayıkçı dövüşünü bırakıp, laiki dincisi elele vererek karşı devrim saflarındaki yerlerini alacaklar. Halihazırda aynı safı oluşturdıkları halde, türban türünden sahte kavgalarla bunu gizlemeyi başarabiliyorlar. Fakat düzen ve devrim arasındaki savaş kızıştığında bunu başarmaları mümkün olmayacaktır. Çünkü artık o zaman bugünkü aynı araçları aynı şekilde kullanma imkanları kalmayacaktır.

8 asker devlet ve düzen ordusu için sorun olmaya devam ediyor!

Dağlıca'da PKK'ye esir düşüp, iade edildikten sonra bu kez sermaye devleti tarafından esir alınan 8 er, sermaye devletine sorun olmaya devam ediyor.

PKK kampındaki 'misafir'liklerinin ardından TSK'da sorgulanma süreçleri erlere yeterli hayat dersini vermiş olmalı. Böyle olmalı ki, bunlardan PKK aleyhine açıklamalar alamıyor, yayamıyorlar. Gene de, haklarında hazırlanan 1000 sayfaya yakın iddianamede, asıl olarak 2 Kürt genci, daha özelden de Mardinli er Ramazan Yüce suçlanıyor.

Savcılığın hazırladığı bin sayfaya yakın iddianame, buna benzer her durumda olduğu gibi hukuk ihlalleri üzerine inşa edilmiş kumdan bir kaleyi andırıyor. En başta, sanıkların sorguda avukat bulundurma hakkının ihlali üzerinden, alınan ifadelerin hukuken delil teşkil etmediği, Yüce'nin avukatı tarafından açıklanmış bulunuyor.

Zaten konu, her gün başka bir kaynaktan yeni bir açıklamaya vesile oluyor. Er Yüce, hakkındaki iddiaları yalanlayan açıklamalar yapıyor. Genelkurmayı basını tehdit eden açıklama yapıyor. Bu arada Kürt hareketi de askere gitme çağrılı açıklamalar yapıyor ve benzeri...

Genelkurmay'ın 19 Ocak'ta yayınladığı basın açıklaması, bir yandan 8 askerin Türkiye'de başına

gelenleri eleştirisi konusu yapanları tehdit ederken, diğer yandan ordudaki zaafiyetleri örtecek övünmeler içeriyor. 'Dağlıca'da aynı zamanda, hain bir saldırının 12 vatan evladının kan ve canları pahasına püskürtülerek, bir fedakarlık örneği sergilendiği gözardı edilmektedir' yakınması bunu anlatıyor. Ancak bu fedakarlık örneğinin nasıl oldu da 8 askerini bırakıp kaçtığını açıklamıyor.

Hakeza, açıklamada yeralan, "Köklü bir özeleştirisi ve geri besleme geleneğine sahip Türk Silahlı Kuvvetleri", 'Türk Silahlı Kuvvetlerinin bu tavrı, onun özgüveninin ve hukuka duyduğu saygının en açık göstergesidir' türünden sözler de yine olaya ilişkin zaafiyeti açıklamadığı gibi, üstünü örtme gayretinden başka bir şey ifade etmiyor.

NATO'nun ikinci büyük kuvveti, bölgenin en büyük ordusu gibi övünmelerin ve PKK'ye yönelik "3-5 çapulcu" karalamalarının üstüne, o "üçbuçuk çapulcuya" nasıl oldu da 8 erini esir bıraktığını ne anlama ne de açıklama ihtiyacı duyuluyor. Bu olayla çatır çatır çatlayan karizmasını düzeltmenin yolunu, yine o karizmayı kendi elleriyle parçalayacak yöntemlerde arıyor. Erlerin geri verilmesini büyük bir üzüntüyle karşıladıklarını, 'keşke ölseler/öldürülsele' demeye gelecek açıklamalarla

ortaya seriyorlar. Bunu, erlerin orduda sorguları izliyor. Şimdi de mahkemelerde sürdürülmeleri, tüm hukuk kurallarını (ki bunlar kendilerinin yazdıkları kurallardır) ayaklar altına alarak erlere yönelttikleri suçlamalar gündemde.

Bütün bu gelişmelerden sonra, Kürt hareketinin 'askere gitmeme' çağrısı Kürt gençleri nezdinde anlamını bulacaktır. Çağrıda yer verilen, 'Şu anda ordudaki tüm Kürt askerler yoğun ve görülmemiş bir baskı altında PKK ile ilişki içinde olmakla suçlanıyorlar. Bu son olayla birlikte görüldü ki hiçbir Kürt askerin can güvenliği Türk ordusunda bulunmuyor' ifadeleri, somut bir gerçeği anlatmanın yanı sıra, TSK'nın yaşadığı büyük handicap hakkında da ipuçları veriyor.

Kürt yok Türk var, o halde şu yaşa gelmiş tüm erkek yurttaşlar vatani görevlerini ifa etmek üzere orduya katılacaktır. Ancak o 'vatani görev' uzunca zamandır Kürt halkına karşı yürütülen kirli savaşın piyonluğunu yapmak olduğuna göre, Kürt gençler ne yapacak, daha önemlisi, silah altına aldığı bu Kürt gençlerini TSK ne yapacaktır? Eline silah verse bir türlü, vermese başka türlü sorun. Erlerin eline verdiği silahların ne zaman rütbelilere çevrileceğinden asla emin olamayacaklar.

Dünya devrim tarihi, özellikle de Büyük Ekim Devrimi, silah altına alınmış işçi ve köylü gençlerin, büyük gün geldiğinde o silahları devrim için, düzenin ordusuna karşı kullanmayı bildiğinin kanıtlarıyla doludur. Dolayısıyla, TSK'nın çıkmazı sadece Kürt gençler cephesinden değil, aynıyla hatta daha fazla, her iki ulustan işçi ve emekçi gençler cephesinden geçerlidir.

İşçi ve emekçi hareketinden...

“Zafer Arçelik işçisinin olacak!”

Koç Holding’e ait Arçelik fabrikası bünyesinde olan Yıldırım Yükleme Boşaltma Şirketi’ndeki işçiler geçtiğimiz yıl Şubat ayında başlayan örgütlenme çalışmalarının ardından DİSK’e bağlı Nakliyat-İş Sendikası’na üye olmuşlardı. Sendikanın yetki için başvurmasının ardından patronlar itirazda bulunmuşlar ve işçileri sendika üyeliğinden vazgeçmeye zorlamışlardı.

31 Aralık günü Arçelik’in Yıldırım İnşaat Yükleme ve Boşaltma Şirketi’yle sözleşmesini feshetmesi sonucu 160’ı aşkın Nakliyat-İş üyesi Tuzla’daki fabrika önünde direnişe geçti. İşçiler ilk olarak 18 Ocak günü fabrika önünde bir basın açıklaması gerçekleştirdiler.

“Arçelik’te İşçi Kıyımına Son Yaşasın Arçelik Direnişimiz” şiarlı “Disk Nakliyat İş” imzalı pankartı açan işçiler “Direne direne kazanacağız!”, “İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!”, “Davamız ekmek davasıdır!”, “İnadına sendika, inadına DİSK!” sloganlarını gür ve coşkulu bir şekilde haykırdılar.

Nakliyat İş Genel Başkanı Ali Rıza Küçükosmanoğlu yaptığı konuşmada süreci anlattı ve taşeronluk sisteminin örgütsüzlüğü arttırdığını vurguladı. Arçelik’te örgütlü Türk Metal Sendikası’nın Koç Holding’in sendikası olduğunu ve Türk Metal’in sarı bir sendika olduğunu söyledi. Basın açıklaması sloganlar ve alkışlarla son buldu. Eyleme direnişteki işçiler, eşleri ve çocuklarıyla katılırken, Nakliyat İş üyesi ambar işçileri de eyleme destek verdi. Eyleme yaklaşık 250 işçi katıldı.

23 Ocak günü ise Arçelik işçileri tarafından Taksim Tramvay Durağı’nda bir eylem gerçekleştirildi. İstiklal Caddesi üzerinde, “Arçelik’te işçi kıyımına son! Yaşasın Arçelik direnişimiz!/DİSK Nakliyat-İş” imzalı pankartı açan işçiler, “Arçelik’te işçi kıyımına son!”, “Örgütlü işçi yenilmez!”, “Direne direne kazanacağız!”, “İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!” ve “Yaşasın sınıf dayanışması!” dövizlerini açtılar. Taksim Tramvay Durağı’na yürüyen işçilerin eylemine DİSK Genel Başkanı Süleyman Çelebi de katıldı.

Eylemde konuşan Nakliyat-İş Sendikası Genel Başkanı Ali Rıza Küçükosmanoğlu ile DİSK Genel Başkanı Süleyman Çelebi konuşma yaptılar.

100’ü aşkın işçinin katıldığı eylemde, “İşçiyiz, haklıyız, kazanacağız!”, “İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!”, “İşçi düşmanı Koç Holding!”, “Yaşasın örgütlü mücadelemiz!”, “Arçelik’te işçi kıyımına son!”, “Sendika hakkımız engellenemez!”, “Yaşasın Arçelik direnişimiz!” ve “İnadına sendika, inadına DİSK!” sloganları atıldı. Türk-İş’in eylemlerinden alışık olduğumuz Türk bayraklarının eylemde yer alması dikkat çekti.

Kızıl Bayrak/İstanbul

Acerer grevinde 30. gün!

25 Aralık 2007 günü toplu sözleşme sürecinde yaşanan tikanıklık sebebiyle grev kararı alınan Acerer Döküm’de grev sürüyor. Birleşik Metal-İş Sendikası’nın başlattığı grev 24. gününe girmiş bulunuyor. Daha çok Belçika ve Almanya’ya ihracat yapan Acerer Döküm’de Birleşik Metal-İş Sendikası’nın 25 üyesi bulunuyor.

İşçiler ikişer kişilik ekipler halinde nöbet yerlerinde beklemeye devam ediyorlar. Grevci işçiler yan fabrikalardaki arkadaşlarının işe geliş gidişlerde yanlarına geldiklerini, kendilerini desteklediklerini ifade ediyorlar.

Üretimin durduğu fabrikada sendika üyeleri dışında fabrikada çalışan 12 kişiye de ücretsiz izin verilmiş. Patron yıllardır Acerer bünyesinde çalışan işçilerin eksikliğinden kaynaklı üretimi sürdüremiyor. Grev nöbeti için Gebze’ye 40 dakika mesafedeki Kocaeli’den gelen işçiler de var.

Kızıl Bayrak/İstanbul

Petrol-İş’ten mücadele kararları...

Petrol-İş Sendikası 26. Dönem Genişletilmiş Başkanlar Kurulu 17-18 Ocak 2008 tarihlerinde Antalya’da toplandı. 26. Dönem Başkanlar Kurulu Toplantısı 2008 yılının ilk başkanlar kurulu oldu. İki gün süren toplantıda Türkiye özelindeki ve dünya genelindeki tablo masaya yatırıldı. Toplantının sonuç bildirgesinde şunlar söylendi:

“2008 yılında karşımıza çıkacak tüm bu sorunlara karşı Konfederasyonumuz Türk-İş’in öncelikle üye sendikalarla birlikte bir eylem programı hazırlamasını talep ediyoruz. Yıllardır atıl durumda bulunan Emek Platformunun yeniden mücadele örgütü haline dönüştürülmesi için sonuç alıcı çaba gösterilmesini talep ediyoruz.

Bu bağlamda, üst örgütleri harekete geçirebilmenin bir yolu olarak çeşitli kentlerde şubeler platformu, demokrasi platformu, sendikalar birliği ve benzeri adlarla oluşturulan yerel örgütlenmeleri Petrol-İş Genişletilmiş Başkanlar Kurulu olarak desteklediğimizi bildiriyoruz. Petrol-İş şubeleri, kendi kentlerindeki bu türden işçi, sendika oluşumlarına aktif olarak katılacak, olmayan yerlerde kurulması için öncülük yapacaktır. Bütün bu oluşumlar, üst örgütlerin daha mücadelecisi, daha aktif, daha hareketli olmalarına ve sermayeden ve siyasi iktidarlardan bağımsız bir politika izlemelerine katkı sunacaktır.

Yeni dönemdeki toplu sözleşme politikalarının da değerlendirildiği bildirdi, 2008 yılı içinde 15 işyerinde gerçekleştirilecek toplu sözleşme görüşmelerinde kamu toplu iş sözleşmesi politikasının

yeni değerlendirmelere tabi tutulacağı, özel sektörde ise sendikanın ilkelerinden taviz vermeyen bir politika izleneceği belirtildi. Özelleştirmelere ve üyelerin özlük haklarının gaspedilmesine karşı harekete geçileceği vurgulandı.

Bildirgenin giriş kısmında dünya çapında yayılan emperyalist saldırganlığa da dikkat çekilerek, Kürt sorununun çözümünde halklararası dostluğu, barışı, kardeşliği ve emekçilerin birliğini öne çıkartarak ortadan kaldırma yönünde bir değerlendirme yeraldı.

Kızıl Bayrak/İstanbul

Samsun Tekel işçilerinden miting!

Tekel işçileri bir süreden beri Türkiye genelindeki sigara fabrikalarında özelleştirme saldırısına karşı mücadeleyi yükseltiyorlar. Tekel işçilerinin Kartal Cevizli’de, Bitlis’te ve Tokat’ta yaptıkları kitlesel yürüyüş ve eylemlerin ardından Samsun’da da binlerce Tekel işçisi alana çıktı. Samsun Ballica Sigara Fabrikası işçileri 20 Ocak günü gerçekleştirdikleri mitingle mücadeleye hazır olduklarını haykırdılar.

Tekel işçilerinin örgütlü bulunduğu Tek Gıda-İş Sendikası tarafından gerçekleştirilen mitingte Yaprak Tütün İşletmesi önünden Cumhuriyet Meydanı’na kadar bir yürüyüş gerçekleşti. Mitinge Türk-İş bağlı sendikalar, Tokat Sigara Fabrikası işçileri, Tek Gıda-İş Trabzon Şubesi, Haber-İş, KESK, Tarım-İş, Emekli-Sen ve Çarşamba Belediyesi’nde işten atılan işçiler ve ailelerinin yoğun katılımı vardı.

Miting alanında işçilere seslenen Tek Gıda-İş Ballica Şube Başkanı Mustafa Asan, Tekel’den önce de birçok kuruluşun peşkeş çekildiğini, geleceklerinin karartılmasına izin vermeyeceklerini ifade etti. Tek Gıda-İş Sendikası Genel Sekreteri Mecit Amaç ise bir zamanlar dünyanın en iyi tütününü üreten Samsun’un şimdilerde emekli kenti haline geldiğinin altını çizerek, şu sözleriyle özelleştirmeye tepki gösterdi: “Şimdi Sosyal Güvenlik Yasası ile çocuklarımızın, torunlarımızın geleceğine ipotek konuluyor. Şimdi tüm TEKEL işçisi sokağa atılıyor. Tütün üretimini başka ülkelere terk ediyorlar. Böyle adaleti reddediyoruz.”

Amaç’ın konuşması sırasında Tekel işçileri, Tek Gıda-İş Genel Başkanı ve Türk-İş Genel Sekreteri Mustafa Türkeli’i protesto ederek, “İşçi burada, Türker nerede?”, “Türk-İş uyuma fabrikana sahip çık!” sloganlarını attılar.

Mitinge katılan Çarşamba belediyesi işçilerinin coşkusu ve kararlılığı da dikkat çekti. Belediye işçileri AKP İl Binası önünde yere yatarak hükümeti protesto ettiler.

Genel-İş’ten Genel Kurul...

DİSK’e bağlı Genel Hizmetler İşçileri Sendikası

14. Olağan Merkez Genel Kurulu, 18-20 Ocak tarihleri arasında toplandı. 260 delegeden 255'inin katılımıyla gerçekleşen genel kurulda Erol Ekici yeniden genel başkanlığa, Kani Beko, Sadettin Tecimer, Remzi Çalışkan, İsmail Özhamarat genel merkez yönetimine seçildi. Gaziantep Şube Başkanı Osman Kaplan ve Balıkesir Bölge Başkanı Hüseyin Yaman da genel merkez yönetim kuruluna girdiler.

Kızıl Bayrak/İstanbul

Kalibre'de sendikal ihanet!

Kocaeli'nin Kullar ilçesinde kurulu Kalibre Boru Fabrikası'nın örgütlenme sürecine ilişkin gelişmeleri daha önce aktarmıştık. Birleşik Metal-İş Sendikası Kocaeli Şubesi'nin örgütlenme çalışmaları yürüttüğü fabrikanın yan kuruluşlarında devam eden örgütlenme süreci, BMİS 17. Merkez Genel Kurulu'nun başladığı gün işten atmalarla hareketlendi.

Genel Kurulu'nun başladığı gün, BMİS'te örgütlenen KTC işçilerinden 18'ini gece evlerinden alarak Grand Yükseliş Otel'i'ne götüren ve sendikadan zorla istifa ettiren Kalibre Boru patronunun bu hamlesi, işçilerin işe başladıkları gün sendikaya geri döndürülmeyle yanıtladı. Saldırıda sınır tanımayan patron, 18 Aralık günü 8 KTC işçisinin işine son verdi.

İşten atma saldırısıyla karşı karşıya kalan işçiler fabrika önünde direnişe geçtiler. İşçiler bu süreçte sadece patrona karşı mücadele etmediler, aynı zamanda fabrika içinde kendilerine ihanet ederek Türk Metal çetesiyle beraber davranan temsilcilerin ihanetiyle de karşı karşıya kaldılar. Eski temsilciler hemen her fırsatta Birleşik Metal-İş'i işçilere karşı kötüleyerek sendikayı fabrikadan uzaklaştırmak niyetindeydiler.

Yerel basının 21 Ocak tarihli haberine göre, patron ve Türk Metal çetesinin fabrika için tezgahladığı oyun başarıya ulaşmış görünüyor. Geçtiğimiz gün BMİS'ten istifa eden işçiler Türk-Metal Kocaeli Şubesi'ne geçtiler. Kalibre Boru'nun yan kuruluşlarında çalışan işçilerden 100'ü aşkınının Türk Metal'e üye olduğu söyleniyor.

Yaşanan sendikal ihanetin ardından Kalibre Boru'da bir ayırım noktasına gelinmiş bulunuyor. Çeşitli ayak oyunları ve gerici girişimlerle işbirlikçi temsilcilerin ve patronun oyununa gelen Kalibre Boru işçileri, şu anki tablo değiştirilmediği sürece yeni ihanetlerle karşı karşıya kalacaklar. Gerek güvencesiz, düşük ücrete çalışmayı dayatan Kalibre Boru patronu, gerekse de patronun çanak yalayıcısı Türk Metal çetesi, karşılarında örgütlü bir güç görmedikleri taktirde ihanetlerini derinleştirecekler.

Sivas SES 3. Genel Kurulu...

SES Sivas Şubesi Genel Kurulu 19 Ocak'ta toplandı. Açılış konuşmasını SES Şube Sekreteri Sevgi Başkavak yaptı. Saygı duruşunun ardından divan oluşturuldu.

Yapılan konuşmaların ardından faaliyet raporu okundu, eski yönetim ve kurulları aklandı. Sonrasında yeni yönetim ve kurulları için aday olanlar kürsüye çıktılar. Aranın ardından yapılan seçimlerde yeni yönetim ve kurullar belirlendi.

Konuşmacılar, SSGSS Yasa Tasarısı saldırısıyla işçi ve emekçilerden gaspedilen haklar uğruna birleşik mücadeleyi öne çıkartırken, şoven-faşist saldırganlığa karşı mücadelenin yükseltilmesi gerektiğini vurguladılar. Hırant Dink'in katledilmesini ve Marmara Üniversitesi'ndeki faşist saldırıyı kınadılar.

Sivas/Kızıl Bayrak

Emekli Sen Adana bölge toplantısı...

Emekli Sen Adana bölge toplantısı 19 Ocak günü, Adana Şubesi'nde Emekli-Sen Genel Başkanı Veli Beysülen'in katılımıyla gerçekleştirildi.

Toplantı Veli Beysülen tarafından basın metninin okunmasıyla başladı. Açıklamada 2007 yılı değerlendirmesi yapıldı, 2007 yılının emekliler açısından kayıp bir yıl olduğu vurgulandı. Cumhurbaşkanlığı tartışmaları ile başlayan ve SSGSS Yasa Tasarısı'nın gündeme gelmesine kadar devam eden süreç değerlendirildi. Sermayenin istekleri gerçekleşirse Türkiye'de bir yandan sosyal haklardan dahi yoksun bir çoğunluk, diğer tarafta ise tuzu kuru bir azınlık bulunacağı ifade edildi. Açıklama mücadelenin yükseltilmesi çağrısıyla tamamlandı.

Veli Beysülen, devletin amacının sendikalarını kapatmak, bunu yapamadığı ölçüde de kendi denetimi altına almak olduğunu söyleyerek demokrasi mücadelesinden emekli olunmayacağını dile getirdi. Yaklaşık 70 kişinin katıldığı toplantının ardından Emekli Sen üyeleri Hrant Dink'in ölüm yıldönümü nedeniyle yapılan anma eylemine katıldılar.

Kızıl Bayrak/Adana

“Yörsan işçisi yalnız değildir!”

Umut Kooperatifi, Adil Tüketim İnisiyatifi, Birleşik İşçi Derneği, Emek Araştırmaları ve Dayanışma Topluluğu, Başka Kültür Evi, Sosyalist Gençlik ve Tükoder, sendikalaştıkları için işten atılan Yörsan işçilerinin geri alınması için 19 Ocak'ta Taksim Tramvay durağında bir eylem gerçekleştirdiler. “Yörsan yersen/Sendika hakkımız engellenemez” pankartının açıldığı eyleme 40 kişi katıldı.

Açıklamada, Yörsan işçisine yapılan haksızlığın karşısında ve mücadelelerinin sonuna kadar yanında olduğu söylendi, atılan işçiler geri alınana ve sendika işyerine girene kadar Yörsan ürünlerini tüketmeme çağrısı yapıldı. 27 Ocak günü İstanbul'dan otobüslerle Yörsan işçilerine ziyarete gidileceği söylenerek, herkes ziyarete katılmaya çağrıldı.

Basın açıklamasının ardından Taksim tramvay durağından Galatasay Postanesi'ne kadar bildiri dağıtımı yapıldı.

Kızıl Bayrak/İstanbul

Çarşamba'da 'örgütlenme' korkusu!

Samsun'un Çarşamba Belediyesi'nde çalışan 126 belediye işçisi 21 Kasım 2007 tarihinde Belediye-İş Sendikası'nda örgütlendiler. Sendikaya üyeliklerinin ardından işveren konumundaki belediye yönetimi tarafından çeşitli baskı ve tehditlerle karşılaşan işçiler sendikadan istifaya zorlandılar. Baskı ve tehditler sonucu 4 işçinin sendikadan istifa etmesi ise belediye işçilerinin sendikal örgütlenme mücadelesini baltalamaya yetmedi.

Sendikadan istifa etmeyen işçilerin iş akitleri ise 12 Aralık 2007 tarihinde feshedildi. İşçiler iş akitlerinin ellerine ulaşmaması sebebiyle işbaşı yapmak istediler ancak işe başlamalarına belediye yönetimi tarafından izin verilmedi.

Baskı ve tehditler sürerken sendika ve belediye yönetimi arasında yapılan görüşmelerden sonuç çıkmadı. Görüşmelerin bir sonuca varmaması üzerine belediye önünde aileleriyle beraber basın açıklaması yapan işçiler bekleyişlerini 15 Aralık 2007 gününe kadar sürdürdüler. Belediye işçileri maruz kaldıkları istifa baskıları nedeniyle Belediye Başkanı Hüseyin Dünder hakkında Çarşamba Cumhuriyet Savcılığı'na suç duyurusunda bulundular. Belediye binası önündeki bekleyişlerini sürdüren işçiler bu süreç içinde çeşitli eylemler gerçekleştirdiler.

26 Aralık günü belediye önünde KESK, TTB, TMMOB'nin aralarında bulunduğu kurumlar tarafından işçilerle dayanışma amaçlı kitlesel bir basın açıklaması gerçekleştirildi. Eyleme işçi yakınları ve aileleri de katıldı. 18 Ocak günü ise belediye başkanıyla görüşmek isteyen işçilerle kolluk güçleri arasında arbede çıktı. Kolluk güçleri belediye işçilerine biber gazları ile saldırdı. Müdahale sırasında 1 belediye işçisi gözaltına alındı. İşçilere müdahale etmek için Ordu'dan çevik kuvvet ekipleri gelerek belediye binasının önüne set çektiler.

126 belediye işçisi son olarak 21 Ocak 2008 günü Tekel'in özelleştirilmesine karşı Samsun'da gerçekleştirilen mitinge aileleriyle birlikte katılarak Tekel işçileriyle sınıf dayanışması içinde olduklarını gösterdiler. İşçiler eylem sırasında AKP Samsun İl Binası önünde yere yatarak AKP hükümetini protesto ettiler.

Yerel yönetimlerde sendikal örgütlenme mücadelesi metropollere göre fazlaca rastlanılan bir durum olmamakla birlikte, AKP'nin belediye başkanlığını elinde tuttuğu bir yerde böylesine bir mücadelenin ortaya çıkması oldukça anlamlı ve önemli bir yerde duruyor. Ancak direnişte geline aşamada işçiler üzerindeki baskı ve tehditler sendikal örgütlenme mücadelesinin sekteye uğramasına, mücadelenin yasal sürece sıkışmasına ve mücadeleden geri çekilmelere neden olmakta. Belediye işçileri Samsun'dan ve çevre ilçelerinden destek gördükleri taktirde sendikal örgütlenme mücadelesinin farklı bir evreye girmesi içten bile değildir. Belediye işçilerinin 21 Ocak günü Samsun'da yapılan Tekel mitinginde yerlerini almaları bunun en somut göstergelerinden biriydi.

Genç-Sen Genel Kurulu ve sonrasına dair bir çerçeve...

Birleşik bir örgütü harekete

Genç-Sen geçtiğimiz haftalarda gerçekleştirdiği Kurucu Genel Kurul ile kuruluş çalışmalarını sonlandırmış oldu. Oluşturulan tüzük ile sendikanın örgütsel yapısı en azından bir sonraki genel kurula kadar belirlenmiş durumda. Bu haliyle, henüz etkin bir taban inisiyatifi oluşturmamış “bir örgütlenme” olarak tüzüksel normlarını oluşturmuş ve işleyişini belirlemiş bulunuyor.

Daha önce konuya ilişkin olarak şu görüşleri dile getirmiştik:

“Gençlik hareketinin verili durumu, örgüt ve birleşik bir gençlik örgütlenmesi sorununu tüm yakıcılığı ile karşımıza çıkartmaktadır. Bu parçalı ve dağınık gençlik mücadelesine ilerici güçlerin biraraya geldiği bir zeminde politik ve örgütsel bir tutum almak, ilerici bir adım, olumlu bir gelişmenin ifadesi olacaktır. Genç-Sen bu açıdan gençlik içinde oynayabileceği misyonu yerine getirebildiği koşullarda, açık ki desteklenmesi gereken bir çaba olacaktır. Ancak bugünkü kitle dışılık Genç-Sen’in oynayabileceği bu olumlu misyonu tartışmalı hale sokmakta, onu henüz doğum aşamasında etkisizleştirmektedir. Gençlik mücadelesi ile Genç-Sen ilişkisi açısından asıl sorun budur. Sorun çözümlenmediği koşullarda, birleşik bir mücadelenin olanakları, örgüt sorunu çerçevesinde anlamlı olabilecek bir takım tartışmalar süreç içinde heba edilecek, kaybeden oldukça sınırlı olanaklarla yürüyen gençlik hareketi olacaktır.” (Ekim Gençliği, “Birleşik, kitlemel ve devrimci bir gençlik örgütlenmesi için!”, sayı:105)

Genel kurul öncesinde olasılıklar üzerine yaptığımız bu eleştiri genel kurul sonrasında bir gerçeklik halini almış, geline yerde ise Genç-Sen içindeki bir eğilim açısından kendini açık bir biçimde ifade etmiştir.

Bu kapsamda genel kurul ve önceleyen süreci değerlendirmek, hareket içinde ve birleşik bir örgüt anlayışı ile süreci etkin bir tarzda ve tüm gerici eğilimlere karşı örgütlemek devrimci ve ertelenemez bir devrimci sorumluluktur.

Taban inisiyatifine dayanmayan anti-demokratik bir Genel Kurul

Bir örgütlenmenin taban inisiyatifini açığa çıkartmayı esas alan bir örgütsel inşayı hedeflemesi, gençlik hareketi ve gündemleri ile bağ kurabilmesini, buna uygun bir örgütsel anlayışa sahip olmasını zorunlu kılmaktadır. Bu süreç ise mücadele alanlarında olmayı, gençliğin somut mücadele gündemleri üzerine söz söylemeyi zorunlu kılar.

Bu açıdan Genç-Sen 1.5 yıllık kuruluş süreci pratiğinde gençlik mücadelesi ile nasıl bir eksenle ilişki kurmuştur? Açık ki, etkisiz birkaç etkinlik ve toplantı dışında alanlara dönük tek bir tutarlı pratiğin yürütücüsü olamamıştır. Hareketin dönemsel gündemlerini pratik bir çabayla bütünleştirmek, bu çabanın ortaya çıkartacağı birleşik mücadele ve örgütlenme anlayışını genel kurula ve kurucu sürece taşımak, bugün birleşik bir örgütlenme anlayışının olmazsa olmazıdır. Ancak böyle bir bakışla taban inisiyatifi yaratılabilir ve birleşik bir örgütlenme süreci geliştirilebilir.

“Bir kitle örgütlenmesi hareketle kurduğu bağ ölçüsünde gelişebilir. Hareketin nesnel sorunlarına Genç-Sen hangi düzlemde çözüm oluşturmaya çalışmaktadır? Kendini bulunduğu alan içinde

konumlandırmayı başaramayan bir örgütün yaşam şansı yoktur.” (Ekim Gençliği, aynı yazı) eleştirisi, bu temelde bir anlam kazanmaktadır. Bu olgusal gerçekler gözönüne alınmadığında, tabana dayanmayan, bu temelde ortaya çıkan bir birleşik çaba yerine birkaç çevrenin ilkesiz pazarlıklarına sıkışan bir genel kurul süreci ortaya çıkar. Nitekim Genç-Sen Kurucu Genel Kurulu’nda yaşanan da tamı tamına bu olmuştur.

Bugünün gençlik hareketinin ortaya çıkardığı ilerici birikimi kucaklama iddiası ise sorunun bir diğer yanıdır. Genç-Sen Genel Kurulu öncesinde bu önemli sorunun altını kalın bir biçimde çizerek şunları söylemiştik:

“Şunu açıklıkla belirtebiliriz ki, bugünün gençlik hareketinde hareketin biriken sorunlarına dönük herhangi düzeyde bir çözüm arayışı, ilerici güçlerle birleşmeyi bir tercih değil zorunluluk haline getirmektedir. Kendi içine daralmış, bugüne kadar ortaya çıkan olanakları ve ilerici birikimi yok sayan ya da bünyesinde toparlamak için etkin bir çaba ortaya koymayan herhangi bir örgütlenmenin kitle mücadelesini geliştirmede ve kitleleri örgütlemeye bir başarı şansı bulunmamaktadır.” (Ekim Gençliği, aynı yazı)

Burada tanımlanan, etkili bir taban çalışmasına dayanan birleşik bir çaba ve her eğilimin kendini açıkça ifade edebileceği bir demokratik işleyiştir. Genç-Sen, genel kurulu önceleyen süreçte, birkaç liberal çevrenin (kastedilen MYK’ya seçilen siyasetlerdir) kulisleri dışında, tek bir birleşik çaba ortaya koymamıştır. Bırakalım alanlardaki ilerici güçleri biraraya getirme çabasını, kendini siyasal gençlik gruplarına dahi açamamıştır. Genel kurulu önceleyen süreçte sendika bürokrasisinin bildiğimiz oyunları ile süreç oldu bittiye getirilmiş, elle tutulur ve hedefli tek çaba “sorunsuz” bir genel kurul süreci için harcanmıştır.

Buraya kadar işaret ettiklerimiz üzerinden bakıldığında, bugün için Genç-Sen’i birleşik bir mücadele örgütü olarak tanımlamak olanaksızdır. Zira ortada ne elle tutulur bir mücadele, ne de birleşik bir örgütlenme hedefi vardır. DİSK açısından hedeflenen, kendine yakın liberal anlayışlarla bu örgütü kurmaktır. Bir kısım siyasal çevreler açısından ise hedef , DİSK’le kulis yaparak ortaya çıkan örgütsel sonuçtan “koltuk” kapmaktır.

DİSK elbette kendi bürokratik-liberal çizgisinin bir izdüşümü olarak sınıf içindeki pratiğini gençlik içinde tekrarlamak derdindedir. Bu açıdan anlaşılırdır ve bir iç tutarlılığı bulunmaktadır. Ancak bir dizi gençlik örgütlenmesi açısından DİSK sınırlarında bir tutarlılıktan dahi söz etmek mümkün değildir. Zira tüm genel kurulu ve kuruluş sürecini MYK seçimlerine indirgemek ve bu çerçevede hareketin güncel ihtiyaçlarından kopmak, açık bir iddiasızlığın ve iradesizliğin dışı vurumudur. Gençlik hareketi bu küçük hesapları ancak ilkelere dayalı açık bir mücadele ile aşabilir. Devrimci temellerde bir birleşik hareket ve örgütlenme kendisini ancak bu kamburdan kurtararak inşa edebilir.

Genel kurulun demokratik bir genel kurul olduğu, herkese söz hakkı tanındığı, “başkansız bir örgüt” kurarak bu demokratik yaklaşımın somutladığı iddialarına da kısaca da olsa yanıt vermek gerekiyor.

Demokrasi, genel kurul anında herkese söz hakkı tanınmasıyla biçimsel olarak gerçekleştirilebilecek bir süreç değildir. Süreci tabanın katıldığı açık ve yerel

toplantılar üzerinden örgütlemeyen, buralarda genel kurulun gündem tartışmaları yapılmadan demokrasi üzerine koca koca sözler söylemek ancak burjuva avanakların işi olabilir. Eğer burjuva demokrasisinin biçimsel sınırlarında bir tartışma yürütülüyorsa, elbette buna diyecek birşeyimiz yok, zira çürümüş parlamenter sistem de benzer bir biçimsel demokrasi ile işlemektedir. Genç-Sen genel kurul öncesinde genel kurul gündemleri üzerine tartışma yürütmüş müdür? Bu tartışmayı kamuoyu karşısında açık bir biçimde yapmış mıdır? Alanlarda genel kurula giderken belirlenen gündemler ve öneriler üzerine dinamik bir tartışma yürütülmüş müdür? Çoğaltılabilecek tüm bu soruların ortak yanıtı kocaman bir hayırdır.

Demokrasi biçimsel bir ihtiyaç değil, kitle mücadelesini geliştirmenin ve kitleyi etkinleştirmenin bir aracıdır. Bu kapsamda tanımlanıp tartışılabilir. Bugünün hareketinin ihtiyacı olan da budur.

Birileri koltuk sevdasıyla ve yasal bir sendika hayali ile tartışmayı “tüzük” tartışmasına sıkıştırıyor olabilirler. Bu onların kendi tercihleridir. Ama bunu dayatmak, kulislerle bu kararı aldirmek, tartıştırmamak, tartışanları engellemek, kurultay öncesindeki temel işleyiş biçimi olan koordinasyonu dağıtarak bunu gerçekleştirmek başka bir şeydir. Burjuva demokrasicilik oyunları ile gençliğin uyutmasına izin vermeyeceğiz.

Tüzük tartışmaları: Hareketin ihtiyaçlarını kavramaktan yoksun ilkesiz pazarlıklar

Bahsedilen bir kitle örgütlenmesi ise, tüzüksel normlar hareketin ihtiyaçlarına yanıt vermek için oluşturulur. Yürütülen siyasal çalışma ve atılan örgütsel adımlar belli normlar oluşturmayı zorunlu kılar. Bu açıdan normlar örgütlenmenin hareketle kurduğu bağın bir sonucudur ve hareketi geliştirme iddiası sınırlarında bir anlam taşır. Bir örgüt düşünün, henüz kitle mücadelesinin sorun ve ihtiyaçları ile pratikte karşılaşmamış, ancak kendine “avukatlara onaylatılmış” bir tüzük hazırlatmış. Böylesi bir örgütlenmenin hareketle kurduğu bağ ne olabilir? Böylesi bir tüzük neyin ihtiyaçlarına yanıt verir, mücadelenin hangi sorunlarını çözer?

Bugün kurucu genel kurul sonrası ortaya çıkan tüzüğün bu sorulara verebileceği tek bir yanıt yoktur. Tüzük iki temel hedef doğrultusunda oluşturulmuştu. Birincisi, henüz başlangıçta yasal bir cendereye sıkıştırılan örgütün yasallığını güvenceye almak, ikincisi ise 1.5 yıl boyunca kulis faaliyeti dışında tek bir çaba harcamayan bir dizi liberal gençlik grubunu ve DİSK’i örgüte tümüyle hakim kılmaktır.

Bu hedefler görünürde başarılıdır. Nitekim ilkesiz pazarlıklarla bir MYK oluşturulmuş, öte yandan ise sürecin yasal boyutunun sorunsuzca sürmesi için “avukatlarla yasal uyumluluğu” tartışılarak hazırlanmış tüzük kabul edilmiştir.

Bu tüzüğü hazırlayan ve genel kurul salonunda fütursuzca savunanlara sormak gerekiyor. Hareketin hangi sorununa çözüm üretiyor masa başında oluşturduğunuz bu tüzük? Bu konuda tek bir gerekçelendirme çabanız var mı? Tüzüğün oluşturulma süreci 5-6 siyasetin 300-350 kişilik tabanı dışında nasıl bir tartışmaya konu edildi?

Oluşturulan tüzüğün maddelerini tartışmak daha önce de söylediğimiz gibi anlamsızdır. Çünkü örgütsel

et içinde inşa etmek için!

normları tartışmaya, bu normları belirleyen hareket-örgüt ilişkisine gözünüzü kapayarak başladınız mı, ortaya biçimsiz bir yığın çıkar. Gerçek yaşam, masa başında oluşturulmuş kurallarla bağlı kalmaz. Bugün ortaya çıkan tüzüğün gerçek yaşamla, mevcut mücadele ile uzaktan yakından bir ilişkisi bulunmuyor.

Ancak, karşımızdaki ilkesiz pazarlıkları ve belkemişsiz siyaset anlayışını tanımlamak açısından tüzük tartışmalarına dair kimi örneklerle değinmek yerinde olacaktır.

Bunlar içinde en etkileyici olanı, tüzükte anadilde eğitim hakkının tanınmasına ilişkin tartışmadır. Bu tartışmada, tüzüğü hazırlayan gruplardan birisi olarak SGD, “mücadele programında bu gündemi işleyebiliriz, tüzük için gerekli değil” demiş; diğer hazırlayıcı grup EHP ise daha açıkyürekli davranarak, “Eğitim Sen bu nedenle kapatıldı, şimdi biz de aynı sonuçla mı karşılaşalım” deme pervasızlığında bulunmuştur. Buradaki ilkesel çerçeve nedir? Geniş Kürt gençlik kesimlerinin haklı ve meşru talebini yasallık adına yok sayan bir yaklaşımın birleşik devrimci bir mücadele oluşturma şansı bulunabilir mi? Bu tartışmayı Genç-Sen içindeki bir eğilimin çürüüşünü gösteren temel bir veri olarak kabul etmek haksızlık olarak tanımlanabilir mi?

Genç-Sen’deki koltuk pazarlıklarının Genel Kurul’a gülünç bir biçimde yansıyan en açık örneği ise, hiçbir gerekçelendirmeye dayanmadan 11 kişi olarak önerilen MYK’nın 13’e çıkartılması oldu. Hareketin ihtiyaçlarına dair hemen hemen hiçbir söz söylemeyen tüzüğe dair söz alan bir kişi, MYK’nın 11’den 13’e çıkarılması ile ilgili bir önerge sundu ve ardından doğal olarak yöneltilen “niye 13 de 15, 17 vb. değil? Bu önerge gerekçelendirilmeli” talebine “daha iyi olur, bence daha çok da olabilir ama 13 yeterli” diyerek yanıt verme rahatlığını kendinde buldu. Kürsüye çıkan zat bu rahatlığı nasıl bulmuştu? Elbette arkasına aldığı DİSK bürokrasisi ile süreç boyunca koltuk sevdasıyla bu bürokrasiyi doğrudan etkinleştiren siyasal gençlik gruplarından değil mi? MYK seçimleri ilkesiz pazarlıkların canlı bir belgesi olarak kayıtlara geçmiş oldu. Önerinin sahibi ise, bu sözde seçilmiş MYK’da bir koltuk sahibi olarak, önerisinin neden “yeterli” olduğunun anlaşılmasını sağladı.

Örnekleri uzatmak yersizdir. Zira ortadaki tartışma ilkesiz pazarlıklar üzerine kurulmuştur. Ortaya çıkan tüzüğün ve seçilen MYK’nın hareket açısından hiçbir anlamı ve bağlayıcılığı bulunmamaktadır. Hareketin ve birleşik mücadelenin olanakları birilerinin koltuk hesaplarına terk edilemez.

Etkin, birleşik ve politik bir odaklaşma güncel zorunluluğu!

Genel kurul süreci ve öncesinde iki ana eğilim kendini belirgin bir biçimde ortaya koymuştur. Bu eğilimlerden birincisi üstte uzun uzadıya sonuçlarını tartıştığımız genel kurula egemen eğilimdir. Aşılmadığı koşullarda Genç-Sen’in gerçek bir kitle örgütü haline dönüşebilme şansı bulunmamaktadır.

Bugün bu eğilimin karşısında konumlananların, eksiklerine karşın önemli bir olanak olduğunu rahatlıkla söyleyebiliriz. Zira genel kurul süreci taban çalışmasından uzak duran çevrelerin tabansızlığını da açık bir biçimde gözler önüne sermiştir. Etkin ve birleşik bir taban çalışması, ilkelere dayalı açık bir taraflaşma, bu liberal eğilimin temsilcilerinin koltuk sevdalarını kursaklarında bırakmaya yeter.

Sürecin işleyişinin kapalı kapılar ardında ve kulislere sürdürülüyor olması bugüne kadar etkin bir muhalefet zemini oluşturmayı engellemekteydi. Bu dönem gerçekleşen genel kurul ile aşılmış bulunuyor. Bir taraf kendi politik hedefini ve pratiğini belirgin bir açıklıkla ortaya koymuş, tüm ilkesizliği ile bunu genel kurula egemen kılmayı başarmıştır. Bundan sora bu

eğilimin yapabilecekleri, tanıtım etkinlikleri ve üye kayıt masaları olacaktır. Öte yandan, bir diğer önemli nokta, bu eğilimin aynı zamanda artan baskı ve zor koşulları karşısında üniversitelerden salonlara çekilen bir eğilim olduğudur. Doğal olarak bu eğilim bir mücadele örgütü inşa etmenin adımlarını atmak yerine, icazet almaya oynayan bir pazarlık örgütünün peşinden koşacaktır.

Süreci tersine döndürecek olan, bu ilkesiz küçük hesapların karşısına kamuoyuna açıklanan etkin bir politik taraflaşma ile çıkmaktır. Bu noktada öncelikli muhatap açık ki devrimci siyasal gençlik örgütlenmeleridir. Genç-Sen içinde bulunan/bulunmayan tüm gençlik gruplarını Genç-Sen içinde etkin bir taban muhalefeti yaratılması doğrultusunda biraraya getirmek başlangıç adımının hedeflerinden biri olmalıdır.

Bu kapsamda geniş bir tartışma platformu hızla oluşturulmalı ve bu tartışma platformu dönemin başında daha geniş bir ilerici muhalefetin katıldığı açık forumlar şeklinde kendini inşa etmelidir. Zira tabana dayalı muhalefetin kendini birleşik bir örgütsel zeminde inşa etmesi ve açık ilkesel bir politik kimlikle kamuoyu karşısına çıkması, Genç-Sen’in bütününde yaşanabilecek dönüşümün de başlangıç adımıdır aynı zamanda.

Bu taraflaşma kapsamında altını önemle çizmemiz gereken birkaç noktayı başlangıç açısından tanımlayalım:

* *Genç-Sen’i hareketin ihtiyaçlarına yanıt veren bir örgütlenme haline getirmek için birleşik muhalefet eksenini oluşturmak,*

* *Bu birleşik muhalefet çabasının hedefinin, genel kurul ve seçimler değil, taban inisiyatifi oluşturmayı hedefleyen, gençliğin güncel sorun ve gündemlerini işlemeye çalışan biçimde ele almak,*

* *Siyasal gençlik örgütlenmelerinden başlayarak süreci geniş bir ilerici-devrimci kesimin tartışmasına açmak,*

* *Genç-Sen içinde dinamik bir muhalefet ve çalışma eksenini oluşturmak için örgütsel bir koordinasyon oluşturmak,*

* *Forumlar üzerinden Genç-Sen’in bugüne kadar oluşturmaktan özenle çekindiği tartışma platformalarını kamuoyuna açık bir biçimde gerçekleştirmek, bu kapsamda gençlik hareketinin ve örgütlenmesinin sorunlarını da içine katan bir eksende geniş bir tartışma zemini oluşturmak,*

* *Genç-Sen içinde tartışılacak ve önümüzdeki dönem yürütülecek faaliyetin politik ve pratik çerçevesini oluşturmak,*

* *Kendini açık bir taraf olarak, genel çerçeve netleştğinde kamuoyuna açıklamak...*

Bu adımlar Genç-Sen içindeki ilkesiz taraflaşmanın

karşısında açık bir politik taraf olarak örgütlenmek için öncelikli adımlardır. Bu adımlar etkin bir biçimde atıldığı, dinamik bir tartışma süreci oluşturulduğu koşullarda, önümüzdeki gerici barikatların birer birer yıkılacağından kuşkusuz yok.

Nitekim, bizim de parçası olduğumuz yetersizliklerden kaynaklı olarak, Genel Kurul sürecinde etkin ve politik bir taraflaşma tüm çabalara karşın başarılamamıştır. Oysa genel kurul sürecinde ortaya çıkan ayrışma henüz başlangıç sürecinde kendini açık bir biçimde ortaya koymuştu. Etkin ve birleşik bir taraflaşma gerçekleştirilemediği için, genel kurulda süreci etkileyen bir muhalefet ve buna uygun bir sonuç ortaya çıkarılamamıştır.

Burada tanımlanan bir müdahale çabasıdır. Bugün dinamik bir tartışma zemini dahi birleşik bir hareket oluşturma çabasında paha biçilmez bir önem taşımaktadır. İlkel bir çerçevede hareketin ihtiyaçları ekseninde bir politik odaklaşma sağlanmadan Genç-Sen’i etkin bir araç haline getirmek mümkün değildir.

Birleşik devrimci bir gençlik hareketi ve örgütü için!

Genel kurul sürecinde ve öncesinde genel kurulu bir oldu bittiye getiren tutumlar genel kurulun birleşik bir tartışma zeminine dönüşmesini de engellemiştir. Genç komünistler olarak sürece yeterli bir ilgi ve devrimci bir taraflaşma çabası açısından etkin bir tutumla hazırlanmadığımızı açıklıkla belirtmeliyiz. Sürecin işleyen hiçbir mekanizmasının olmaması bizi sınırlandıran bir rol oynamıştır. Ancak müdahale etmekte zorlandığımız kapalı kapılar, kulis faaliyetleri geride kalmıştır. Genç komünistler önümüzdeki süreçte, Genç-Sen’i kitle mücadelesinin ihtiyaçlarına yanıt veren birleşik bir örgütlenme haline getirmek için etkin bir çaba ortaya koyacaklardır.

Bu kapsamda Genç Komünistler aşağıdaki hedefler çerçevesinde hareket edeceklerdir:

- * Genç-Sen’i birleşik bir gençlik mücadelesinin aracına dönüştürmek,
- * Genç-Sen’in sınırlarını aşan bir kapsamda birleşik gençlik hareketi ve örgütlenmesi sorununu tartışmak, bu kapsamda gençlik içinde dinamik bir politik tartışma süreci örgütlemek,
- * Ticari eğitime ve geleceksizliğe karşı gençliğin kitlesel mücadelesini örgütlemek,
- * Gençliğin ve ülkenin öne çıkan gündemlerini etkin ve birleşik bir çalışma biçiminde işlemek,
- * Kitlesel bir gençlik örgütlenmesi için taban inisiyatifini açığa çıkartacak bir çalışma tarzını birleşik bir biçimde oluşturmak,
- * Birleşik bir gençlik hareketi hedefli etkin bir politik taraflaşmanın adımlarını atmak.

Genç-Sen’in bugüne kadarki pratiği liberal bir önderliğin sınırlarına sıkışmasından kaynaklanmaktadır. Bu zayıflık üzerinden birleşik bir çabayı anlamsızlaştırmak elbette büyük bir hata olacaktır. Zira tüm eksiklerine rağmen ortada birleşik bir örgütlenme olanağı vardır ve sorunlar devrimci bir önderlik ve müdahale ile aşılabılır.

Bugün hangi saiklerle olursa olsun buna burun kıvrırmak, görmezden gelmek birleşik bir gençlik mücadelesinin olanaklarına sırt çevirmek anlamına gelecek, dar grupçuluğun ifadesi olacaktır.

“Bugün öğrenci hareketine etkin ve yolaçıcı bir müdahale tam da bu parçalı güçlerin birleşik bir örgütlenme ve pratik içinde seferber edilebilmesinden geçmektedir. Bu nesnel bir imkan olduğu kadar nesnel bir ihtiyaçtır da. Nesnel bir imkandır diyoruz; zira öznel planda birçok grup arasında bölünmüş olsa da sözkonusu olan yılların mücadelesi içinde öğrenci hareketinin oluşturduğu ilerici-devrimci birikimdir ve nesnel varlığı ile gerçekte ona aittir. Nesnel bir ihtiyaçtır diyoruz; zira öğrenci hareketinin bu öncü birikimine dayanmak, geniş öğrenci kitlelerine etkin ve başarılı bir yönelimin olmazsa olmaz koşuludur. Bu gücü toplamı içinde birleşik bir kuvvet olarak harekete geçiremediğimiz ölçüde, hiç değilse bugün için geniş gençlik kitlelerinde yankı uyandıracak ve destek bulacak bir gençlik mücadelesi geliştiremeyiz.” (Ekim, *Gençlik Hareketinin Sorunları*, Sayı: 239, Ekim 2004)

Bu kapsamda ilk adım olarak gençlik örgütlenmesi sorunu ve Genç-Sen’e pratik/politik müdahalenin sorun ve olanaklarını doğru bir temelde değerlendirmek, bu müdahalenin pratik biçimlerini ortaya çıkartmak gerekmektedir. Bugüne kadar ortaya koyduğumuz değerlendirmeler ışığında tüm yerellerin bulundukları illerdeki Genç-Sen pratiklerine etkin müdahalenin sorun ve olanaklarını tartışarak ikinci döneme hazırlanmaları gerekmektedir.

Genç komünistlerin Genç-Sen içindeki konumlanışı, dönemin acil ihtiyacı ve hedefi olan birleşik bir gençlik hareketi ve örgütlenmesinin geliştirilmesi doğrultusunda olacaktır. Genç-Sen’in, yapısal zaafı aşılmadan, böyle bir araç haline gelmesi olanaksızdır. Ancak etkin ve birleşik bir faaliyetin dönem içinde bu zaafı aşacak sonuçlar yaratacağından da kuşku duymuyoruz.

Ekim Gençliği

Atılım ve SGD gölge dövüşü yaparak gerçeklerin üzerini örtemez!

Müzmin kuyrukçuluk, ilkesizlik ve ciddiyetsizlik üzerine

Ciddiyet, samimiyet ve ilkelere dayalı bir mücadele, devrimci bir akım ve örgütün olmazsa olmaz nitelikleridir. Ancak günümüz gençlik gruplarının önemli bir kısmı gençlik hareketinin yılları bulan darlığı ve çıkışsızlığının, öte yandan da bağlı oldukları siyasal yapının yapısal zaafının bir sonucu olarak, belirgin bir ciddiyet ve samimiyet sorunu yaşamaktadırlar. Bugün ağırlıklı olarak sözkonusu olan günü kurtarma çabasının bile artık görülemediği, devrimci mücadelenin dışına sürüklenmiş bir siyasal gençlik grupları tablosudur. Bunu belirleyen, hareketin ihtiyaçlarının ötesinde grupsal çıkar ve kaygılar, çoğu durumda hiçbir tutarlı mantıkla açıklanamayacak yön ve tutum farklılıklarıdır.

İlkeler, buna dayalı bir mücadele... Mücadelenin her adımında buna uygun bir konumlanış ve tutum... Devrimci bir örgütlenmenin ciddiyetini belirleyen temel ölçüt budur. Bu ölçütten yoksunsanız, siyasal mücadelede yönünüzü belirleyen doğrultudan yoksun kalırsınız. Bu sizi ciddi ve tutarlı bir yapı olmaktan alıkoyar. Bir de bu durumun üzerini örtmek için belirgin bir çaba harcıyorsanız, gölge dövüşleri yaparak günü kurtaran tartışmalarla yolunuzu yürüyorsanız, samimiyetiniz de tartışmalı bir hale gelecektir.

Atılım’ın 189. sayında “Genç-Sen maratonu başladı” başlıklı bir değerlendirme yayımlandı. Değerlendirme ana hatları ile SGD ve Atılım çevresinin genel kurul sürecini, öte yandan ise ortaya çıkan eğilim ve taraflaşmayı tartışmak/tanımlamak isteği ile kaleme alınmış. Nitekim metin bu başlıklara dair de belli başlı açıklamalarda bulunuyor. Ancak metnin sıradan bir okuyucunun dahi dikkatini çekecek yanı, olgusal birtakım gerçekleri değerlendirmekten çok kendini açıklama çabasına girişmiş olmasıdır. Bu durum anlaşılırdır. Zira genel kurul, Atılım’ın “objektif haber anlayışı”nın üzerini tek bir metinle

örtemeyeceği tutarsızlıkları, bir kez daha üstü örtülemez bir biçimde dışa vurmuştur. Atılım’ın ortaya koyduğu eleştirilerin ve tanımlamaların doğruluğunu devrimci bir ilkesellikle tanımlamaya çalışmak, ilkelerden yoksunluğun kanıksandığı gençlik hareketi içinde birçokları için anlamsız görülebilir. Ancak bizim için önemli olan kimin ne anladığı değil, gerçekler ve ilkelerdir.

SGD ve Atılım çevresi gençlik hareketi içinde neyi savunuyor?

“Genç-Sen’i önemseyen ve bu işe emek harcamak isteyenler”in dönem boyunca anlamlı sonuçlar oluşturduğunu düşünenler, Genç-Sen içinde nasıl bir pratiğin ve tartışmanın temsilcisi olmuşlardır? Bu çevre açısından Genç-Sen, henüz başlangıçta kitle mücadelesi dışında tanımlanmıştır. Geçtiğimiz yıl boyunca yapılan tartışmalarda SGD çevresi suya sabuna dokunmadan, tek bir pratik-politik çaba harcanmadan, kuruluş sürecinin yürütülmesini tartışmıştır. Zira Genç-Sen içinde bizim de dahil olduğumuz; süreci alanlarda örgütlemek, tabanın inisiyatifine dayanan bir çalışma süreci hedeflemek ve gençliğin öne çıkan gündemlerini birleşik bir tarzda belirlemek tartışmalarının karşısında, neredeyse tüm süreç boyunca SGD çevresini bulduk.

Bu karşıtlıkta etkin bir desteğe sahip olduklarını da belirtmemiz gerekiyor. Zira DİSK bürokrasisi için de hedeflenen ana hatları ile buydu: Kısa bir tanıtım, ardından ise hızla kendine yakın anlayışlarla bir genel kurul süreci örgütlemek. Bu noktada SGD hızlı bir kulis çalışması ile bu anlayışta ortaklaşacağı yol arkadaşlarını da bulmuş oldu: SDP, EHP, Anti kapitalist... Sonrasında pratik çaba olarak tanımlanacak tek iş, sorunsuz bir genel kurul ile koltukların paylaşılması çabasıdır. Elbette bu süreç etkili bir “emek harcayarak” geçirilmiş olabilir. Ancak burada bizi ve doğasında gençlik

hareketini ilgilendiren bir yan bulunmuyor. Zira bazıları koltuk kapma sevdasıyla, DİSK bürokrasisi ve liberal gençlik çevreleri ile ilkesiz bir birlikteliğin “yoğun pratiğini” sergiliyorlar diye bizim de aynı pratik süreçte yer almamızı beklemeleri kendi ciddiyetsizliklerinin bir dışavurumu olabilir ancak.

YTÜ’de örgütlenen yemekhane boykotuna destek çağırımızı yanıtızsız bırakanları, “Meslekler nereye sempozyumu”nun örgütlenme sürecine katılım çağırımıza ayak direyenleri, üniversite önlerinde soruşturma terörüne karşı mücadele ederken bu temel gündemi tartışmak ihtiyacı dahi duymayanları beklemek gibi bir niyetimiz hiç olmadı. Tartışmalar yapıldı, sonuç belirlendi ve biz gücümüze güvenen pratik faaliyetimizi yürütmeyi sürdürdük. Ötesi bizim işimiz olamaz, olamazdı.

Şimdi *Atılım* ve SGD çevresine sormak gereken asıl soruya geçelim: Bu çevre gençlik hareketi içinde güncel planda neyi savunuyor? Yıllardır tekrarlanan ve bizim bir türlü karşılaşamadığımız “kitlelere hücum” perspektifi mi hareketin biriken sorunlarına dair çözüm yaklaşımı? Ya da “sosyalist aydınlanma” hayalleri ile kurdukları şimdi ise işletmekte bile zorlandıkları Sosyalist Gençlik Dernekleri mi hareketin sorunlarını çözecek olan?

Başlangıçta belirttiğimiz gibi ciddiyetsizlik bir tercih değil, bir yoksunluktur. İlkelerden ve ilkesel hassasiyetlerden yoksunsanız, hareketin sorun ve ihtiyaçlarını tanımlamaktan yoksunsanız yaşam size ciddiye alınır bir örgütlenme olma şansı tanımaz.

SGD çevresinin siyasal pratiği: Bir rüzgar gülü siyaseti

Atılım ve SGD çokça alışık olduğumuz bir el çabukluğu ile genel kurul sürecinden yansıyan birtakım sorunlardan sıyrılmak derdindedir. Alıntılıyoruz:

“Anadilde eğitim bir diğer tartışma konusu... Sosyalist gençlerin anadilde eğitim konusundaki tavrı, bugüne kadar ortaya koyduğu pratiklerle sabittir. Nitekim sosyalist gençler, 2002’de anadilde eğitim kampanyasının destekçisi değil örgütleyicisi olmuşlar, sonraki yıllarda üniversitelerde Kürdoloji bölümünün açılması yönünde çalışmalar yürütmüşlerdir. En son, kurucu genel kurulda Genç-Sen’in de bu yönde bir tutum benimsemesi için uğraş vermişlerdir. Bu talebin, sendikanın ‘amaç ve ilkeler’ini tarif eden metinde yer alması için özel bir gayret sarf etmişlerdir. Sonuçta, Genç-Sen Kurucu Genel Kurulu başarı ile gerçekleştirildi. Şimdi ne yapmalı? Genç-Sen’in kampüslerde ve tek tek fakültelerde canlanmasına hizmet eden hazırlık çalışmaları, tanıtım kampanyasına evrilmeli, öğrenci sendikası daha geniş gençlik kitleleriyle buluşturmak için seferber olunmalı. Bu sorumluluk, herkesten önce sosyalist gençlerin omuzlarındadır.”

Asıl sorun “Anadilde eğitim bir diğer tartışma konusu...” olarak ifade edilen sorundur. Yanıtlanması gereken konu ise tüzüğe bu maddeyi koymaya SGD’nin neden karşı çıktığıdır. Buna yanıt vermek için başlanmış bu koca alıntıda bir yanıt bulunuyor mu? Yine değerlendirme metninin bütününe hakim olan o savunmacı yaklaşımla ama biz geçmişte bunu yaptık denilmekte, “sonuçta Genç-Sen Genel Kurulu başarı ile gerçekleşti” denilerek anlaşılmaz bir ciddiyetsizlikle yaşanan sıkışmanın üstü örtülmeye çalışılmaktadır. Yani bir basınçla yanıt arayışına girilmiş, söyleyecek bir şey bulunamayınca da sorun evelenip gevelenmiştir. *Atılım* açısından bu yeni bir ciddiyetsizlik örneğidir. Bir açıklama yapmak yerine, her zaman tercih ettiği gibi tartışmayı yok saysaydı daha akıllıca olurdu. Metinden yansıyan koca bir ciddiyetsizliktir...

SGD anadilde eğitim gibi temel önemde bir

konuyu insanların gündemine sokmak, tartıştırmak bu gündem ekseninde genel kurulu açık bir tutum almaya çağırarak yerine, “talebi amaç ve ilkeler metninde tartışırız” demekle yetinmiştir. Peki neden çokça önemsenen tüzükte anadilde eğitim talebinin geçmesine karşıt bir tutum açıklamıştır SGD? Açık ki sorun, yeni durum ve bunun oluşturduğu dengelerdir. DİSK’le kulislere yapıp samimiyetinizi onlara açıklamak için ikna edici bir çaba harcıyorsanız, temel sorun olarak genel kuruldan MYK seçilmeyi koymuşsanız, iş Kürt sorunu karşısında tutum almaya gelince günün ihtiyaçları ve ilkesel çerçeve arasında sıkışıp kalırsınız. Zira bu DİSK’in onlarca örnekle sabit şoven çizgisi ile ilkelere dayanan bir tartışmayı göze almak demektir.

Yine “yasal” bir eksene sıkışan hatta hazırlanan tüzükte yasal çerçevede ortaya çıkan uyumsuzlukları düzeltmeyi, bu açıdan tüzüğü düzenin müdahaleleri karşısında tartışmaya açmayı taahhüt etmiş iseniz zaten başlangıçta bu yasalıcı boyunduruk anadilde eğitim talebini tüzüğe koymanıza engel olacaktır. Aynı konu üzerine söz alan EHP temsilcisinin söylediği “Eğitim-Sen bu nedenle kapatıldı, şimdi biz de aynı sonuçla mı karşılaşalım” sözleri politik bir iflası tanımlamakla beraber en azından samimi bir ifade olarak değerlendirilmelidir.

Burada Kürt sorunu gibi temel önemde bir sorun karşısında düşülen durum bizi hiç şaşırtmamıştır. Zira hiçbir dönem bu çevrenin Kürt sorunu karşısında ilkelere dayalı bir yaklaşımı, buna uygun bir pratiği bulunmamıştır. Sorun Kürt hareketinin kuyruğunda ve onun dümen suyunda bir siyaset arayışıdır. Buna uygun olarak kendini konumlandırma çabasıdır. Şimdi ise öncelikli yan DİSK’in kuyruğunda ve dümen suyunda bir siyaset arayışıdır. Ve ona uygun konumlanıştır. İlkeler mi? Geçiniz! Bunun ne önemi olabilir ki? İşte SDG çevresinden genel kurul süreci ile bir kez daha yansıyan budur.

Kuyrukçuluk ve ciddiyetsizlik üzerine son sözler

Şimdi *Atılım*’ın yapmaya çalıştığı iki temel eleştiriyi kısaca da olsa yanıtlayalım. Oluşturduğumuz önergeleri geri çekme nedenimizi açıkladığımız, bunu genel kurul sonrasında haklı çıkartan onlarca anti demokratik tutum örneği bulunuyorken, eleştiriniz neyi hedeflemektedir? Eğer değerlendirmelerimize dair bir tartışmanız varsa ve elbette bunu yapacak bir cesaretiniz, bekliyoruz? Ama bunu yapmadan ve kendi tutumunuzu dahi gerekçelendiremeyen bir metinle kalkıp bizi eleştirmeye kalmak bir başka ciddiyetsizlik örneğidir.

DPG’nin çekilmesi sonrasında Ekim Gençliği de genel kurul sürecini terk etmiştir. Bu konuda DPG’nin tutumu elbette bütünsel bir doğruluk taşıyor, zamanlama ve üslup açısından eleştirilebilir. Biz birtakım yanlışları kullanmak derdi ile hareket etmiyoruz, etmeyiz de. Bu noktada çıkışımızı belirleyen asıl neden, DPG’nin yürüttüğü tartışma zeminine gösterilen tahamülsüzlüktür. Bunu saldırgan biçimlere taşımaktır. Zaten demokrasicilik oyunu oynanan genel kurulun birleşik bir tartışma olanağına ve farklı düşüncelere verdiği saldırgan yanıtıdır. Zira bizim için bugünkü biçimiyle Genç-Sen’den daha önemli olan gençlik içinde dinamik bir tartışma süreci oluşturmaktır.

İlkesizliği yaşam biçimi haline getiren bir siyaset, genel kurul sürecine ve öncesine dair kalkıp bizi eleştirme ve hatta “kuyrukçuluk” ve “ciddiyetsizlikle” suçlama cesareti göstermektedir. Siyasal literatürde olmasa da sosyal yaşam içinde “aptal cesareti” denen bu olsa gerek.

Ekim Gençliği

Adana Sİ-DER’den asgari ücret etkinliği

Adana Sanayi İşçileri Derneği (Sİ-DER) tarafından 20 Ocak’ta “İnsanca yaşamaya yeten asgari ücret istiyoruz!” şiarlı bir etkinlik gerçekleştirildi. SES Adana Şube Başkanı Mehmet Antmen’in de SSGSS Yasası Tasarısı ile ilgili bir sunum yaptığı etkinlik saat 15.00 da Şakirpaşa İKE’de gerçekleştirildi.

Etkinlik Sİ-DER temsilcisinin yaptığı açılış konuşması ile başladı. Konuşmada derneğin faaliyetleri ve kampanya sürecine dair bilgilendirme yapan temsilcisi, sermayenin asgari ücretini kabul etmediğimizi, insanca yaşamaya yeten vergiden muaf asgari ücret için mücadele edilmesi gerektiğini vurguladı.

SSGSS Yasa Tasarısı’na karşı mücadeleye!

Sİ-DER temsilcisinin konuşmasının ardından SES Adana Şube Başkanı Mehmet Antmen, SSGSS, aile hekimliği vb. sosyal hak gasplarının yaşandığı son süreç üzerine etkili bir sunum gerçekleştirdi. Konuşmasında 1963 yılında sağlık hizmetlerinin sosyalleşmesi yasasının her geçen gün tırpanlandığını, bugün yaşananların ise sağlık hakkının piyasalaştırılma sürecinin bir devamı olduğu ve “paran kadar sağlık” anlayışının hayata geçirildiğine değindi. Uluslararası şirketlerin ağızını sulandıran sektörlerin başında silah ve ilaç sektörlerinin geldiğine değinen Antmen, son olarak SSGSS Yasası Tasarısı ile neler kaybedeceğimizden bahsetti. Konuşmasının ardından soru-cevap bölümüne geçildi..

Mehmet Antmen’in ardından Şakirpaşa İKE tiyatro atölyesi asgari ücretle yaşamının zorluklarına değinen trajikomik bir oyun sergiledi. İlgiyle izlenen oyunun ardından Sİ-DER adına bir konuşma gerçekleştirildi.

Sanayi İşçileri Kurultayı’nın doğru...

Yapılan konuşmada derneğin yeni dönemde gerçekleştireceği kampanyalar dahilinde Adana Sanayi İşçileri Kurultayı’nı adım adım öreceklerini ve Nisan ayında Adana’da Sanayi İşçileri Kurultayı’nı gerçekleştireceklerini vurguladı. Ardından salonda bulunan herkes kurultay çalışmalarını omuzlamaya çağırıldı. Kurultay duyurusu salonda coşku yarattı ve ardından işçiler söz alarak yeni dönemi seferberlik dönemi ilan ettiler.

Son olarak bir arkadaşın söylediği işçi türküleri salonda coşku yarattı. Hep birlikte söylenen türkülerin ardından etkinlik alkışlarla sona erdi. Etkinliğe 40 işçi emekçi katıldı.

Kızıl Bayrak/Adana

Gençlik hareketinden...

Kamp-Üs etkinliklerinden...

Kamp-Üs'ün 2. sayısının satışına İstanbul Üniversitesi Yabancı Diller Bölümü'nde devam ediyoruz. Tartışmalar ve etkinliklerimiz de sürüyor. 21 Ocak günü Hrant Dink anması gerçekleştirdik. Anmadan önce Hrant Dink cinayetini anlatan bir bildiri dağıtımı gerçekleştirdik. Bildiride “*Bir bebekten katil yaratan karanlığı sorgulamak için, karanlığı parçalamak için, geçmişi unutmamak, unutturmamak için türkülerimiz, şarkılarımız ile seni de yanımıza bekliyoruz!*” çağrısı yaptık.

Söyleşi şeklinde gerçekleştirdiğimiz anmada 19 Ocak günü *Agos* gazetesi önünde gerçekleştirilen anmayı değerlendirdik. Estirilen şovenist histerinin bugün tırmandırılarak devam ettiğini, Kürt halkı üzerindeki baskıların da sürdüğünü vurguladık. Gençliğin “Halkların kardeşliği” şiarını yükselterek mücadele etmesi gerektiğini dile getirdik ve söylediğimiz türkülerle anmayı bitirdik.

YÖK Başkanı Yusuf Ziya Özcan'ın ardından bütün rektörlerin “Eğitim paralı olmalıdır!” şeklinde yaptığı açıklamaları teşhir etmek için bir “*Öğrenci Gazetesi*” hazırladık. Bu açıklamaların yer aldığı gazete küpürlerini ve karikatürlerden oluşan bir duvar gazetesini hazırlayarak Yabancı Diller Bölümü'nde panoya astık.

“*Öğrenci Gazetesi*” oldukça ilgi çekti. Birçok öğrenci yazarları tartıştı. Yapılan açıklamaları duymayanlar hayrete düştüler. Biz de bu sayede birçok arkadaşımızla sohbet etme ve eğitim sistemi üzerine tartışma imkanı yakaladık.

Yabancı Diller Bölümü'nde toplu satış gerçekleştirdik. Satışlar sırasında yaptığımız sohbetlerde özellikle Hazırlık Bölümü'nde yaşadığımız sorunlar üzerine tartıştık.

Bir toplantı yaparak 3. sayının gündemlerini belirledik. İkinci dönem yapacağımız etkinlikler üzerine kısaca konuştuk. Geçen hafta yaptığımız etkinliklerin ve hafta sonu gerçekleştirdiğimiz basın açıklamasının değerlendirmesini yaptık.

İstanbul Üniversitesi/Ekim Gençliği

Çukurova Üniversitesi'nde soruşturma saldırısı!

Geçtiğimiz dönem Çukurova Üniversitesi'nde birçok saldırı yaşanmıştı. Faşist şovenist galeyan döneminde üniversitede “Atatürkçü Düşünce Derneği” adı altında faşist beslemeler eylemler organize etmiş ve R1'e azgın bir saldırı gerçekleştirmişlerdi. Polis destekli bu saldırıda atılan plastik mermilerle onlarca öğrenci ve öğretim görevlisi yaralanmış, bir öğrencinin tek gözü neredeyse göremez hale gelmişti. Saldırı sırasında dergi ve gazetelerin bulunduğu stantlar parçalanmış ve yakılmıştı. Bütün bu saldırılarla birlikte yıllardır üniversitede R1 derslikleri önünde meşru bir şekilde açılan gazete ve dergi stantları da polis ve ÖGB'ler tarafından hedef seçilmiş, süreç içerisinde gerçekleştirilen saldırılarda onlarca dergiye el konulmuş, üniversite öğrencileri kampüs içerisinde gözaltına alınmışlardı. Döneme yayılan bir şekilde üniversitede tam bir polis işgali yaşanmıştı.

Okulların tatil dönemine girmesiyle birlikte gerçekleştirilen bu saldırılar soruşturma terörüne dönüşmüş durumda. Hızını alamayan Emniyet ve Rektörlük, dönem içerisinde gerçekleştirilen saldırıları

yeterli görmemiş olacak ki, bugün de, uydurma ve bir o kadar da komik gerekçelerle öğrencilere soruşturma açmaya başladı.

Üniversitede stantların basılmasına “ne oluyor” diye sormak “suç” kapsamında değerlendiriliyor ve soruşturma konusu yapılıyor. Bir savcı edasıyla hazırlanan “iddianame”, üniversitelerdeki “disiplin soruşturmaları”nın nasıl ve kimler tarafından hazırlandığını gözler önüne seriyor.

Saldırı “üniversitemizde bilim ve özgürlük düşmanları istemiyoruz, yaşasın halkların kardeşliği” dediğimiz içindir. Bundan önce olduğu gibi bundan sonra da soruşturmalar ve saldırılar bizleri yıldıramayacak, gençliği mücadele safına çağırmaya devam edeceğiz.

Çukurova Üniversitesi Ekim Gençliği

Ege Ünivesitesi'nde soruşturma terörü!

Üniversiteler dönemi soruşturmalarla kapatıyor. Ege Üniversitesi'nde de dönem içerisinde gerçekleştirilen YÖK karşıtı eylemlilik, Ali Serkan Eroğlu anması ve ardından gelişen saldırılar gerekçe gösterilerek devrimci-demokrat öğrencilere soruşturma saldırısı başlatıldı.

Soruşturmanın tebligatı kapalı zarflarda ve zimmetli olarak öğrenci işlerine gönderilmiş. Bölümlere duyurusu yapılmayan soruşturmalar için her öğrenci ayrı ayrı çağrılıyor ve zarflar imza karşılığı teslim ediliyor. Öğrenci işleri soruşturma açılan öğrenci sayısı ve kimler hakkında soruşturma açıldığını açıklamaktan kaçınıyor.

Soruşturma terörünün dönem sonuna getirilmesi ve duyurusunda izlenen yol tepkileri kırmayı amaçlıyor.

Gözetiler, soruşturmalar, baskılar bizi yıldırılmaz!

Ege Üniversitesi/Ekim Gençliği

Uludağ Üniversitesi'nde soruşturma terörü

6 Kasım çalışmaları çerçevesinde ortak olarak çıkarılan fanzin dağıtımı sırasında iki Ekim Gençliği okuru ve bir SGD'li öğrenci gözaltına alınmış ve 56 YTL'lik para cezası kesilmişti.

Sonraki süreçte gözaltına alınan öğrencilere “kimlik göstermemek, görevli memura trip atmak ve üst aratmamak” bahanesiyle soruşturma açıldı.

Özellikle final döneminde açıklanan soruşturma sonucu öğrenciler 1 haftadan 6 aya kadar uzaklaştırma cezası aldılar.

Uludağ Üniversitesi Rektörlüğü'nün tüm baskılarına rağmen çalışmalarımız ikinci dönemde de artarak sürecek.

Uludağ Üniversitesi/Ekim Gençliği

“Sermaye Nazım’dan elini çek!”

Yapı Kredi Yayınları (YKY) geçen sene Nazım'ın telif hakkını alarak Nazım'ın şiirlerinin internette yayınlanmasına, yayınlarda kullanılmasına yasak getirmişti. Ancak şiirlerin karşılığının ödenmesi koşuluyla kullanılmasına izin vereceğini açıklamıştı.

Bu sene de YKY, “Bu Hasret Bizim” başlığıyla, Nazım'ın ve Vera'nın kişisel eşyaları ve özel belgelerinden oluşan bir sergi düzenliyor. 19 Ocak-22 Mart 2008 tarihleri arasında gerçekleştirilecek sergide, daktilosundan cüzdanına, takım elbiselerinden oyuncaklarına, plaklarından imzaladığı kitaplarına kadar Nazım'ın Moskova'da yaşadığı döneme dair birçok kişisel eşyası sergilenecek.

Yapı Kredi şahsında sermaye düzeninin devrimci değerlerin içini boşaltma saldırılarına karşı İÜ *Kamp-üs* dergisi ve YTÜ *Amatör* gazetesi 19 Ocak'ta Taksim'de bulunan YKY önünde bir eylem gerçekleştirerek değerlerine sahip çıktıklarını haykırdılar.

“Sermaye Nazım'dan elini çek! Bu hasret bizim/İÜ Kamp-üs dergisi ve YTÜ Amatör gazetesi” pankartının açıldığı eylemde “Nazım Hikmet vatan hainliğine devam ediyor hala!”, “Yazılar susmaz, yazarlar sussada!”, “Sermaye Nazım'dan elini çek!”, “Yapı Kredi'ye borcumuz yok!” ve “Değerlerimizden elinizi çekin!” dövizleri taşındı.

Açıklamada, yaşadığı dönemde Nazım'ın vatan haini ilan edildiği, bu topraklarda cezaevi dışında bir meskenin ona çok görüldüğü söylenerek sermayenin bugün O'nun üzerinden rant sağlamaya çalıştığı ve Nazım'ı tekellerine almaya cüret ettiği ifade edildi.

Açıklama şu sözlerle sona erdi: “Nazım'a sahip

çıkma demek ödenen bedelleri sahiplenmektir. Nazım'a sahip çıkmak demek sınıfsız, sömürsüz bir dünya istemektir. Nazım'a sahip çıkmak demek geçmişimize, değerlerimize, geleceğimize sahip çıkmaktır. Ödenen bedelleri sahiplenmek için, sömürsüz bir dünya özlemi için, geçmişimize, geleceğimize, değerlerimize sahip çıkmak için Yapı Kredi şahsında sermaye düzenine 'Sermaye Nazım'dan elini çek' diye haykırıyoruz!"

Basın açıklamasından sonra Nazım Hikmet'in "Vatan haini" ve "Güneşi içenlerin türküsü" şiirleri okundu. Eylem sırasında çevreden alkışlarla destek verildi.

Eylem boyunca "Sermaye Nazım'dan elini çek!", "Yaşasın devrimci değerlerimiz!" ve "Yaşasın devrim ve sosyalizm!" sloganları atıldı.

Kızıl Bayrak/İstanbul

"ÖKM'yi a-ça-ca-ğız!"

İstanbul Üniversitesi Beyazıt yerleşkesinde bulunan ve yıllardır üniversite öğrencilerinin alternatif sanat alanında önemli bir mevzisi olan Öğrenci Kültür Merkezi geçtiğimiz hafta gerçekleştirilen bir komplo ile kapatıldı. Faşistlerin açtığı bir kulübün devrimci öğrencilere karşı uyguladığı provokatif davranışları bahane eden rektörlük, yıllardır beklediği fırsatı elde ederek ÖKM'nin kapısına kilit vurdu.

İÜ Öğrencileri ve İÜ ÖKM Klüpleri, ÖKM'nin kapatılmasına karşı 18 Ocak günü İÜ İletişim Fakültesi önünden anakapıya bir yürüyüş gerçekleştirdiler.

"ÖKM'yi a-ça-ca-ğız!/İÜ Öğrencileri" pankartının açıldığı eylemde "Kültür-sanata zincir vurulamaz!", "Polis-idare işbirliğine son!", "Kariyer merkezi değil kültür merkezi istiyoruz!", "Karanlığa teslim olmayacağız!", "AKM, Taksim Sahnesi, Muhsin Ertuğrul, ÖKM... Şimdi sıra nerede!" ve "ÖKM'yi geri istiyoruz!" dövizleri taşındı.

Yürüyüş ve eylem boyunca "ÖKM'yi geri istiyoruz!", "Tüccar rektör üniversiteden defol!", "Sermaye'nin uşağı rektör istifa!", "Herkes eşit, parasız eğitim!", "F tipi üniversite istemiyoruz!", "Sermaye defol üniversiteler bizindir!" ve "Kurtuluş yok tek başına ya hep beraber ya hiçbirimiz!" sloganları atıldı.

Beyazıt Meydanı'nda ÖKM Sahnesi, "Meso'nun önlenemez yükselişi" adlı oyunu sergiledi. İÜ Rektörü Mesut Parlak'ın göreve geldiği ilk günden itibaren açtığı soruşturmaları, verdiği cezaları, imza attığı özelleştirmeleri konu alan oyun ilgiyle izlendi. Oyunun ardından basın açıklamasına geçildi.

Açıklamada ÖKM'nin kapatılması kınandı ve ÖKM'nin bugüne kadar gerçekleştirdiği aktiviteler aktarıldı. Açıklama şu sözlerle sona erdi: "Biz ÖKM klüpleri ülkemizi ve üniversitelerimizi karanlığa boğmak isteyenlerin sergiledikleri bu oyunlara seyirci kalmayacağız. ÖKM'yi açacağız! Ülkemizde ve üniversitelerimizde özelleştirmelere, faşistlere ve gericiye geçit vermeyeceğiz!"

Sanatçı Orhan Aydın da eyleme destek verdi. Yaptığı konuşmada rektörden randevu talep eden Aydın, sahnesinde birçok oyun sergilediği bu kurumun kapatılmasının hesabını, rektörlüğün önce bu ülkenin sanatçılarına vermesi gerektiğini belirtti.

Yaklaşık 500 kişinin katıldığı eylem söylenen marşlar ve çekilen halayların ardından sona erdi.

Kızıl Bayrak/İstanbul

Liseli gençlik çalışmalarından...

İLGP Devrim Okulları'na hazırlanıyor...

Esenyurt'ta Devrim Okulları çağrısı

Liselilerin kolektif tartışma ve eğitim platformları olan Devrim Okulları, bu yılın ara tatilinde de İLGP tarafından gerçekleştirilecek. 19 Ocak'ta yaptığımız söyleşi ile Devrim Okulları'nın çağrısını yerelimizde yaptık.

Söyleşi, gençlik hareketi tarihinden kesitler sunan ve İLGP'de mücadele çağrısı yapan sinevizyon gösterimi ile başladı. Sinevizyonun ardından ölüm yıldönümü olması sebebiyle Hrant Dink'in katledilişi ile ilgili bir tartışma yaptık. Hrant'ın katilinin bir liseli olmasından da hareketle sistemin liseliler üzerinde uyguladığı politikaları konuştuk. Rakel Dink'in 'bir bebekten katil yaratan karanlık' olarak tanımladığı kapitalizmin karanlığı bugün liselerde milliyetçi propagandayla yeni Ogün Samastlar yaratmaktadır. Bizim önümüzde duran görevimiz ise sistemin pompaladığı yalanlara karşı gerçeklerin devrimciliğini ortaya koymaktır.

Burjuvazinin eğitim kurumlarıyla, medyasıyla liseliler üzerinde kurduğu hegemonya tüm çıplaklığıyla gözler önündedir. Devrim okulları da bu hegemonyayı dağıtmanın bir aracıdır. Aynı zamanda yapacağımız tartışmalar kişisel ve örgütsel gelişimimizi sağlayarak yeni döneme daha güçlü girmemizi sağlayacaktır.

Konu başlıkları üzerinden de bir tartışma yürüttük. Kapitalizmin bilimsel eleştirisi, liseli gençlik çalışmasının sorunları ve yeni dönem gündemleri ve devrimci kimlik başlıkları üzerinden devrim okullarını örgütleyeceğiz. Söyleşimizi etkinliğe katılan bütün arkadaşlarımızın liselerinde ve dershanelerinde Devrim Okulları'nın çalışmasını yapmaya çağırarak bitirdik.

Esenyurt İLGP

Anadolu Yakası İLGP Devrim Okulları'na hazırlanıyor...

İLGP olarak her tatil döneminde olduğu gibi bu ara tatil döneminde de **Devrim Okulları** çalışması örgütlenme kararı aldık. Devrim okulları ile ara tatil dönemini verimli tartışmalara konu etmek ve bu sayede çalışmamızı her açıdan güçlendirme hedefini taşıyoruz.

Anadolu Yakası İLGP olarak Devrim Okulları hazırlık sürecine şenlik ile başlamaya karar verdik. Böylece çalışmamız güçlü bir ön hazırlık ile daha geniş bir kitleye duyurulmuş olacaktı. Şenlik hazırlıkları kapsamında yerellerimizde tiyatro, müzik ve şiir grupları oluşturarak etkinlik programımızı kendi imkanlarımızla oluşturmanın daha doğru olacağına karar verdik. Bu sayede yerelerde kurumsallaşma olanağımız da güçlendi.

Şenlik çağrısı olabildiğince geniş bir alanda yapıldı. Sultanbeyli'den Kartal'a, Pendik'ten Maltepe'ye kadar birçok dersane ve lisede şenliğimizin duyurusunu yaptık. Son hafta davetiye kullanımı ile çağrımızı güçlendirdik.

Şenlik yapılacak yerin son anda teknik bir sorundan dolayı değişmesi, programımızın geç başlamasına sebep oldu. Ancak bu değişiklik, programımızın kendisine bir etkide bulunmadı. Etkinlik programı ilk önce sinevizyon gösterimi ile başladı. Sinevizyonun ardından saygı duruşuna geçildi. İLGP adına açılış konuşması için bir yoldaşımız sahneye çıktı. Yaşanan aksaklıkların doğal olduğu vurgusunun ardından, asıl önemli olanın liseli gençliğin kendi emeği ve çabasıyla bir organizasyona girişmesi olduğunu anlattı. Konuşmanın ardından bir

okulumuzdan arkadaşlarımızın hazırladığı tiyatro oyunu sergilendi.

İLGP'li bir yoldaşın kapanış konuşması ile etkinlik sona erdi. Yoldaş konuşmasında yaşadığımız teknik sorunlara rağmen amacımızın ne olduğunun unutulmaması gerektiğini vurguladı. Konuşmasına içinden geçtiğimiz günün tarihsel önemi ile devam etti. Hrant Dink'in vurulmasının bir tesadüf olmadığı, son süreçte Kürtçe müzik dinlediği için linç edilenler, Alevi olduğu için dayak yiyen öğrenciler olduğunu, bu saldırıların hepsinin bir bütünün parçalarını oluşturduğu söyledi.

Teknik anlamda bir dizi sorun yaşanmış olmasına rağmen şenlik, hedeflenen politik düzeyin yakalanması ile önemli bir yerde duruyor.

Anadolu Yakası/İLGP

İzmir: LGP'lerde örgütlenmeye!

Okulların tatile girmesine az bir süre kalırken çalışmalarımızı kararlılıkla sürdürüyoruz.

İzmir'de dersaneye giden arkadaşlarımıza İzmir Liseli Gençlik Platformu Girişimcileri olarak sesimizi ulaştırmak için dersane önlerinde bülten dağıtımını yapmayı kararlaştırdık. İzmir Liseli Gençlik Platformu Girişimi'nin yayını olan "Ticari Eğitime Karşı KATALİZÖR"ün dağıtımına başladık.

Dağıtıma liseli gençlerden yoğun bir ilgi oldu. Dersanelere yönelik ilk defa böyle bir faaliyetin örgütlenmesi, ticari eğitimin en somut yaşandığı bu kurumlarda okuyan liselilere gerçekleri anlatmak bakımından iyi bir propaganda imkanı sağladı. Önümüzdeki günlerde ara tatilin başlamasıyla birlikte çalışmamızı dersanelere taşıyarak dersane gençliğini de mücadeleye çağıracağız.

Ayrıca *Katalizör*'ün 2. sayısının çıkarılması için hazırlıklarımızı sürüyor. Birçok lise ve dersaneden toplanan yazılarla yepyeni ve daha etkili bir sayıyla liselilerin sesi-soluğu olacağız.

Bu hafta içinde Liseli Gençlik Platformu Girişimcileri olarak bir aktivist toplantısı gerçekleştireceğiz. Buradan aldığımız güçle, liseli gençliğin ticari eğitime karşı bir mevzisi olacak platformumuzun kuruluşuna odaklanarak çalışmalarımızı hızlandıracaktır.

İzmir Liseli Gençlik Platformu (Girişim)

TİB faaliyetlerinden...

Tersanelerde ROTA dağıtımı...

2008 yılının ilk sayısıyla “merhaba” diyen Tersane işçilerinin sesi *ROTA*’nın dağıtımını gerçekleştirdik. Sabah saat 07.00’de Tuzla Gemi önüne ellerimizde *ROTA*’larla gittik.

Bir sosyal yıkım saldırısı olan SSGSS’nin biz işçiler için ne anlama geldiği, tersanelerde yeni bir dönemin açılmasının ifadesi olan 2. Tersane İşçileri Kurultayı’nın Sonuç Bildirgesi ve “Hedef tersaneleri sınıf hareketinin örgütlü militan bir mevzisi haline getirmektir” başlıklı yazılar ile işçilerle yapılan röportajlar ve işçilerin kendi çalışma koşulları üzerinden yazdıkları yazılar yer alıyor *ROTA*’da...

Dağıtım eşliğinde yaptığımız ajitasyon konuşmalarımızda, SSGSS saldırısına karşı mücadele çağrısının yanısıra şunlar söylendi:

“Geçtiğimiz hafta Sedef Tersanesi’nde Onur Bayoğlu emniyet kemeri verilmediği için iş cinayetine kurban gitti. Yine emniyet kemeri verilmediği için biri GEMSAN’da diğeri DEARSAN’da çalışan iki işçi arkadaşımız bir daha çalışamayacak şekilde sakat kaldılar. Yaşam hakkın için, işçi sağlığı ve iş güvenliği tedbirlerinin alınması için *ROTA*, seni Tersane İşçileri Birliği Derneği’nde örgütlenmeye çağırıyor.”

“Sigortasız çalışmaya, iş cinayetlerine, ücret gasplarına, taşeronlaştırmaya karşı gücümüz birliğimizden gelir. Sorunlarımızın kaynağı *GİSBİR*’e karşı savaşta tek seçenek Tersane İşçileri Birliği Derneği’dir. Dernek çatısı altında birleşelim! Sorunlara karşı tek çare *GREV*! Tersane grevi için hazırlan! Komitelerde örgütlen!”

Ajitasyon konuşmalarının etkisiyle birçok işçi arkadaşla sohbet ettik. Birçok kişiyle de tanışarak derneğe davet ettik. Dağıtımımız oldukça verimliydi. Dağıtım tersane işçilerinin yoğun ilgisiyle karşılaştı.

Tersane İşçileri Birliği Derneği

TİB-DER üye toplantısı...

Yeni bir yılın başında Tersane İşçileri Birliği Derneği olarak üye toplantılarımıza 2. Tersane İşçileri Kurultayı’nda alınan kararlar doğrultusunda başladık.

19 Ocak günü gerçekleştirdiğimiz toplantımızda, derneğimizin bundan sonraki süreci ve yürüteceğimiz faaliyetleri tartışıp karar altına aldık. Derneğimizin alanda kurumsal bir kimlik kazanmasını sağlamak ve tersane işçilerinin sosyal, kültürel, sendikal ve siyasal olarak eğitimlerini gerçekleştirebilmek için tiyatro, film gösterimi ve işçi korusu gibi faaliyetleri örgütlemenin gerekliliğini tartıştık. Bu doğrultuda bir program oluşturduk. Faaliyetlerimizi işçi arkadaşlardan oluşan komisyonlar biçiminde örgütlemeyi ve alanda yürüttüğümüz çalışmamızın bir parçası haline getirmeyi hedefliyoruz.

Toplantımızda tersanelerde yaşanan sorunlar ve son dönem gitgide sıklaşan iş kazaları üzerine canlı bir tartışma yaptık. Bu gündem üzerinden çalışmasını sürdürdüğümüz “İşçi sağlığı ve iş güvenliği tedbirleri alınsın!” konulu kampanyamızın belirlenecek bir tarihte kitlesel ve etkin bir basın açıklamasıyla bitirilmesini kararlaştırdık.

Tersane İşçileri Birliği Derneği

Tersanelerde iş kazaları...

GEMSAN Tersanesi’nde “iş kazası”

Sedef Tersanesi Elkon taşeronunda çalışan 19 yaşındaki Onur Bayoğlu’nun iş cinayetine kurban gitmesinin ardından, GEMSAN Tersanesi’nden 16 Ocak gecesi bir iş kazası daha gerçekleşti.

Montaj ustası olarak iş yapan Gazi Akıllı geminin başbük kısmında menholden balans tankına düşerek ağır yaralandı. 29 yaşındaki Gazi Akıllı aynen Onur Bayoğlu gibi yorucu ve yoğun mesai çalıştırılmasına bağlı olarak “iş kazasını” geçirdi.

Saat 17.30’da bitmesi gereken mesai saatinin 20.00’ye kadar uzaması bu “kaza”ların ana sebebidir. Tuzla tersaneler cehenneminde yoğun ve zorunlu mesailere bağlı çok sayıda iş cinayeti yaşanmaktadır.

Tersane İşçiler Birliği

“İş kazası” bu kez Dearsan’da!

İş güvenliği tedbirlerinin tersane patronları tarafından alınmadığı Tuzla tersaneler cehenneminde peşpeşe iş kazaları yaşanıyor.

14 Ocak günü Kalkavanlar’a ait SEDEF Tersanesi’nde 19 yaşındaki Onur Bayoğlu yüksekte düşerek can vermişti. 16 Ocak akşam saatlerinde GEMSAN Tersanesi’nde Gazi Akıllı yine 15 metre yüksekte düşerek yoğun bakıma alındı.

18 Ocak sabahı ise Dearsan tersanesi Güven Makine taşeronunda çalışan 28 yaşındaki Erkan GÜNAL yaklaşık 20 m yüksekte aşağıya çakıldı. Günal’ın bacaklarında kırıklar ve göğüs kısmında zedelenmeler oluştu.

Dearsan Tersanesi yaklaşık bir yıl önce şiddetli bir patlamayla gündeme gelmişti. Patlamada 3 işçi ağır yaralanmış, İ. Bekir Levent isimli işçi ise yaşamını yitirmişti.

Tersane patronlarının aşırı kâr hırslı işçilerin hayatlarını öğütmeye devam ediyor. Tersanelerde iş güvenliği tedbirlerinin alınmamasından kaynaklı her gün sayısız “iş kazası” yaşanıyor. Bu kazaların küçük yaralanmalarla sonuçlananları kazadan bile sayılmıyor.

14 Ocak’tan bu yana 3 ayrı tersanede 3 büyük

“kaza” gerçekleşti. Burada tersane patronlarının tek yapması gereken şey emniyet kemerini işçilere vermesiydi. Ancak piyasa fiyatı 30 YTL olan emniyet kemerini patronlar “yük” sayıyor. Yani tersane patronlarının gözünde işçinin 3 kuruşluk değeri yok. Tersane işçilerinin sırtından saltanat sürenler, dönmedik köşe bırakmayanlar tersanelerde işçi kanı döküyorlar.

15 yılda 100’e yakın işçi kardeşimiz iş cinayetine kurban gitmiştir. Yaşanan katliamların baş sorumlusu *GİSBİR*’dir. 25 bin işçinin ezici çoğunluğunu sigortasız çalıştıran da onlardır. İşçi ücretlerini gaspeden, işçi sağlığı ve iş güvenliği tedbirleri almayarak tersaneleri mezarlığa çevirenler de *GİSBİR*’de örgütlü tersane patronlarıdır.

Hak gasplarına ve yaşanan katliamlara sessiz kalmayacağız! Tersanelerde yanan cehennem ateşini bir nebze olsun *GREV*’le hafifleteceğiz. Bütün tersane işçilerini “komitelerde” örgütlenmeye, bütün kamuoyunu tersaneler cehenneminde yaşanan katliamlara karşı tersane işçileriyle eylemli dayanışmayı yükseltmeye çağırıyoruz.

Tersaneler cehennem, işçiler köle kalmayacak! Kişisel koruyucu donanımlar *GİSBİR* karafından sağlansın!

İşçi sağlığı ve iş güvenliği tedbirleri alınsın! Ölümmler durdurulsun!

Tersane İşçileri Birliği Derneği (TİB-DER)

TEL: 0 (216) 447 44 81

ADRES: İçmeler Mh., Reis sokak No: 3 TUZLA/İSTANBUL

Küba seçimleri ve demokrasi...

İdeologundan akademisyenine, kapitalistinden cellâdına, gazetecisinden üniformalı bekçisine, siyasetçi esnafından bürokratına, kapitalist düzenin artı-değer yağmasından nasiplenen tüm kesimler, seçime dayalı parlamenter sistemi “kutsal”laştırma yarışına girerler. Koparılan yaygaralar eşliğinde “parlamenter demokrasi”nin bu sistemin alamet-i farikası olduğu söylenir. Parlamenter rejim düzen egemenlerinin yegâne övünç kaynağıdır.

Oysa seçim süreçlerine bakıldığın yolsuzluk, rüşvet, yalan-dolan, aldatma bir yanda, farklı düzen partilerinin temsilcilerinin birbirlerinin “kirli çamaşırları”nı sergilemeleri diğer yanda. Ortalığı birbirine katan her çeşit yolsuzun, hırsızın, soysuzun, katilin, işkencecinin, çetecinin tüm partilerde liste başı oldukları görülür. Her meclis bileşiminin yarıya yakını, kapitalizmin iğrenç görünümlerinden birini sergileyen bu yaratıklardan oluşur.

Kampanyalarda, emekçilerden çalınan paraların ortalığa saçılması ise burjuva seçim sisteminin bir başka görünümüdür. Düzene hizmet eden partilerin masraflarını karşılayan devlet, devasa kaynakları bu emekçi düşmanı partilerin hizmetine sunar.

Yarış bitip meclisteki ceylan derili koltuklara oturma olanağına kavuşanlar, üzerine kondukları ayrıcalıklı mevkinin “nimetleri”nden, yani yağmadan daha çok pay almanın yollarını aramaya başlarlar. Bu arada “milletin vekili” sıfatıyla ortalıktan dolaşan yiyici takımı birden “dokunulmazlık zırhı”na girer. Bu zırh sayesinde yolsuzluk dosyalarının yükünden kurtulan yağmacılar, herhangi bir kaygıya düşmeden “iş bitirme”ye başlarlar.

TBMM’yi dolduran vekillerin salt yiyicilikle uğraştıklarını sanmak yanıltıcı olur. Onlar IMF-TÜSİAD programlarının uygulanmasına “millet adına” onay verir, işçi sınıfıyla emekçilerin haklarının gaspı için gerekli yasaların çıkarılması için parmak kaldırır, polis devletin icraatları için gerekli yasal düzenlemelerin yapılmasında figüran rolü oynar, Kürt halkına düşmanlıkta birbiriyle yarışır; hepsi hem Müslüman hem Atatürkçüdür. İşte ayrıcalıklı “yiyiciler kasti” mertebesine erişmeleri tam da “vatan aşkı”yla sundukları bu “eşsiz hizmetler” karşılığında onlara altın tepside sunulur. Elbette asgari ücretin yaklaşık 20 katına tekabül eden maaşları aldıktan sonra “süper emekli” statüsüne kavuşturulurlar. Ne de olsa mezarda emeklilik yasasına onay vererek milyonlarca emekçinin emekli olmasını engelleyerek, aldıklarından fazlasının sermaye kasalarında kalmasını sağlamışlardır.

Düzen partilerinin saflarını dolduranların, -bunlar ister “milletin vekili” olsun ister bu mertebeye ulaşmak için seçim yarışına girenler olsun- bir ilkesi vardır: Sömürü ve yağma düzeninin ayakta kalması için uğraşırken, yağmadan azami pay almak!..” İster hükümet kursun ister muhalefette olsun, tüm düzen partilerinin de temel felsefesi budur.

Kapitalist/emperyalist düzenin şu ya da bu ülkesindeki seçimlerin olsun, bu seçimlerle doldurulan meclislerin olsun özü itibarıyla birbirinden kayda değer bir farkları yoktur.

Küba’da yakında yapılan seçimlere kısaca göz atmak, iki sistem arasındaki farkı göstermesi açısından çarpıcıdır. Görüldüğü gibi fark düzene hizmet edenler arasında değil, sömürücü sınıflara hizmet edenlerle işçi sınıfı ve emekçilere hizmet edenler arasında görülmektedir.

Küba’da üç kişinin onayını almak, seçimde aday olmak için yeterli kabul edilir. Üstelik kapitalist ülkelerdeki gibi çok masrafa girmeye de gerek yoktur. Yani işçi de emekçi de aday olabilir. Seçilenler geri çağrılabilir gibi, seçildikleri için herhangi bir ücret almazlar. Aday olanlar, halka gönüllü hizmet etmeyi taahhüt etmiş kabul edilir. Bu taahhüdüne uymayan adaylar, seçildikleri bölgenin emekçileri tarafından azledilebilirler. Seçimlerde ortalığı kirletip sokağa para saçmaya da gerek yoktur. Adayların halka ileteceği mesajlar uygun araçlarla, çevre kirliliği yapmadan hedef kitleye ulaştırılır. Örneğin adaylar, kendi seçim çalışma programları çerçevesinde işyeri, mahalle gibi mekanları ziyaret ederek buradaki insanlarla konuşarak oy isteyebiliyorlar.

Seçimlerde sahta vaatlere yer olmadığı gibi, vekiller, ülkenin sorunlarını çözebilecek ayrıcalıklılar sınıfı değildir. Zira Küba’da halkın ezici bir çoğunluğu zaten ülke sorunlarıyla yakından ilgilidir.

Seçilen adayların çoğu normal işlerine devam ediyorlar. Gerekli durumlarda yapılan toplantılara katılarak yönetimde rol oynuyorlar. Görevi gereği işlerini bırakanların aldığı ücret ise, son çalıştıkları işyerindeki ücretlerinin seviyesinde oluyor. Geri çağrılabilme, yani seçmenin, işini düzgün yapmayan temsilcilerini değiştirme hakkı saklı tutuluyor.

Küba Komünist Partisi ise seçimlere katılmıyor. Partililer kişi olarak bulundukları bölgelerde aday oluyorlar. Yani seçime partiler değil, kişiler katılıyor.

Her iki sisteme dair daha çok şey söylenebilir elbette. Ancak bu kadarı bile halk için çalışacak adayların hem seçime süreçleri bakımından hem hizmet dönemleri bakımından, sermayeye hizmet eden vekillerle zıt kutuplarda bulunduğunu göstermeye yeter. Ancak bu zıtlık doğal olduğu kadar gereklidir de. Zira sömürü ve soygun düzeni kapitalizmin seçimi de doğal ki, özüne uygun bir şekilde gerçekleşecektir.

Seçimlerin bile emekçilerin gerçekten kendi temsilcilerini seçebilecekleri platformlar haline gelebilmesi için, sömürü ve yağma düzenin tüm kurumlarıyla tarihin çöplüğüne atılması gerekmektedir.

Davos zirvesi ve protesto gösterileri!

1970 yılından bu yana devam eden ve her yıl Ocak ayında büyük güvenlik önlemleri eşliğinde İsviçre’nin Davos kentinde toplanan Dünya Ekonomik Formu bu yıl da 23- 27 Ocak’ta Davos’ta toplanıyor. Zirve bu yıl da İsviçre çapında olağanüstü güvenlik önlemleri eşliğinde gerçekleşiyor.

Bu seneki zirveye 88 ülkeden devlet ve hükümet temsilcileri, bakanlar, siyasetçiler ve 1370 firma temsilcisinin de içinde yer aldığı toplam 2500 kişi katılıyor. Dünya Ekonomik Formu’nun (DEF) Davos Zirvesi, büyük tekellerin yönetici elitinin ve sermayenin hizmetindeki kurum temsilcilerinin uluslararası toplantısıdır.

Dünyayı yağmalayan bine yakın en büyük sermaye grubunun ve işbirlikçi uşak takımının organize ettiği bu buluşmada işçi ve emekçilerin kaderini belirleyen, onları daha ağır sömürü koşullarına mahkum eden yol ve yöntemler saptanıyor, kararlar alınıyor.

Bu yılki zirvede sistemin efendileri ve uşakları ayrıca “küresel riskler”i konuşacaklar. DEF, yakın zamanda yayınladığı bir raporda “küresel riskler”e dikkat çekmiş, bu yılki zirvenin tartışma zemininin bu riskler üzerinde oluşacağını saptamış ve şimdiye kadar izlenenden daha farklı bir yaklaşım önermişti.

Efendiler beklentilerin yanı sıra büyük kaygılara da gömülmüş bulunuyor. Saptanan temel riskler arasında finansial kriz, gıda güvenliği sorunu, enerji vb. yeralıyor. Küresel bir kriz ve dünya mali sisteminin çöküş endişeleri dile getiriliyor. Tüm bu sorunların siyasal istikrarsızlığı derinleştireceğine, özellikle de gıda ayaklanmalarına yol açacağını saptayan DEF, buna uygun güvenlik önlemlerini de gündemine almış bulunuyor.

Her yıl olduğu gibi bu yıl da Davos Zirvesi erken denecek bir tarihte çeşitli eylem ve etkinliklerle karşılandı. Devrimci, ilerici ve anti faşist gruplar birçok kentte bilgilendirme toplantıları, seminerler ve film gösterimleri gerçekleştirdi. Bazı kentlerde eylem komiteleri kuruldu, gösteriler düzenlendi. Merkezi gösteri olarak Bern’de bir yürüyüş kararlaştırıldı. Yürüyüşe iki-üç gün kala polis verdiği izni geri aldı. Buna rağmen eylem yapma kararlılığı gösterildi. Bern’in bütün sokakları polis tarafından kuşatılmıştı. Küçük gruplar halinde gezenler kimlik kontrolünden geçiriliyor, bazıları da gözaltına alınıyordu. Yürüyüş alanı tam bir abluka altına alınmıştı. Buna rağmen yüzlerce gösterici alana küçük gruplar halinde girebildi. Büyük alanın farklı noktalarında gösteri başlatıldı.

Bir-Kar olarak bulunduğumuz alanda, Almanca “Kapitalist sömürüye, işsizliğe ve sosyal hak gasplarına karşı mücadeleyle!” şiarlı pankartımızı açtık. Pankartın açılmasıyla çevremiz polislerce kuşatıldı. Ancak gözaltına alma girişiminde bulunulmadı. Bir süre bekledikten sonra başka bir noktada yürüyüş başlatıldığı haberi üzerine oradan ayrıldık. Toplu büyük bir yürüyüş gerçekleşemese de, farklı noktalar protesto alanına dönüşebildi. Bu tablo geç saatlere kadar devam etti.

Komite, İsviçre çapında bir hafta boyunca gösteri yapma kararı aldı. BİR-KAR’ın da içinde yer aldığı Basel Platformu 27 Ocak’ta izinsiz bir gösteri örgütleyecek.

BİR-KAR/İsviçre

Küba ve ABD seçimleri üzerine:**Demokrasi mi, diktatörlük mü?****Ya da kimin için demokrasi, kimler üzerinde diktatörlük?**

Konu seçim olunca da bir kez daha demokrasi sorunu tartışma gündemine girdi.

Bilindiği gibi ABD emperyalizmi, tüm dünyaya, demokrasinin beşiği olduğu, en demokratik demokrasiyi kendisinin uyguladığı yalanını yutturmaya çalışır. Sistemli biçimde bunu propaganda ederken, bir yandan da (şimdi artık sadece Küba'nın savunduğu) sosyalist demokrasiyi diktatörlük suçlamasıyla karalama çabasını elden bırakmaz.

Demokrasi eğer, bize ilkokul sıralarında öğretildiği gibi, halkın kendi kendini yönetmesi ise, ne Amerika'da, ne Türkiye'de ne de bir başka kapitalist/emperyalist ülkede demokrasi var. Türkiye'nin tablosu önümüzde ve bu yazının konusu dışında. Bu nedenle Amerikan demokrasisinin neye benzediğini görmek için ABD seçimlerine ve yönetim tarzına bakmak gerekiyor. Zaten Böyyük Amerika'yı gördükten sonra küçüğünü ayrıca incelemeye de gerek bulunmuyor.

Küba'yı tek parti (Küba Komünist Partisi) diktatörlüğüyle suçlayan ABD'nin, iki partinin nöbetleşe kullandığı bir diktatörlükle yönetildiği biliniyor. Cumhuriyetçi ve Demokrat adını kullanan bu partiler, aslında gerçek diktatörlüğün sadece temsilci ve hizmetçileridir. ABD esasen sermaye oligarşisi tarafından yönetilmektedir.

Her iki partinin ardında farklı tekeller bulunduğu gibi, her bir aday da çeşitli kapitalistlerin doğrudan para desteğiyle seçim çalışmalarını yürütür. Bu yüzden yönetim nöbetini hangi parti devralırsa alsın, örneğin, ABD'nin dış politikası değişmez. Çünkü her ikisi de kendilerini finanse eden tekellere hizmet etmek üzere göreve gelmiştir. Emperyalist sermayenin küresel çıkarları ise tekelden tekele farklılık göstermemektedir.

Amerikan tipi demokraside, tekellerin finansmanı ile seçilen bu başkanlar, parlamentonun üstünde yetkilere sahiptir. Örneğin, parlamento hayır dese dahi başkan savaş ilan edebilir.

Açıktır ki, burada, demokrasiye anlamını veren halkın esamesi bile okunmaz. O, sadece seçimlerin iradesiz piyonudur. Kitleler göstermelik demokrasi için seçimden seçime oy kullanan kuklalar yerine konur. Bu nedendir ki, Amerika'da halkın seçimlere katılım oranı yüzde ellilerde, bazen daha altında seyrederek. Ayrıca, milyonlarca insan oy kullanma hakkından mahrum bırakılmış durumdadır. Geçmişte işledikleri bir suçtan dolayı ya da ikinci sınıf vatandaş kategorisine giren bir topluluğa (Porto Ricolular gibi) dahil olmaları nedeniyle. Bu insanlar vergi vermekle yükümlüdür, ama oy verme hakkından yoksundur.

Küba'ya geçsek...

Büyük sermaye sınıfının tasfiye edildiği bu ülkede doğal olarak bu sınıfın temsilciliğini yapmanın da imkanı yoktur. Halkın seçtiği kişiler halkı temsil etmek zorundadır. Aksi durumda Küba demokrasisinde halk, seçtiklerini geri çağırma hakkına da sahiptir. ABD yalanlarının aksine, Küba Komünist Partisi seçimlere katılmamakta, aday çıkarmamakta ve herhangi bir aday desteklememektedir. Halk, adaylarını yerel örgütleri üzerinden tespit etmekte, aday tanıtımı için gerekli giderler de, tüm adaylara eşit olacak şekilde devlet tarafından karşılanmaktadır.

Daha da önemlisi, Küba'yı yönetmeye aday olanlar, bunu herhangi bir ücret karşılığı olmadan, halkına ve ülkesine hizmet için yapmak zorundadır. Bu nedenle de işini gücünü bırakarak değil, çalışmayı sürdürerek yöneticilik yapar. Geçimini yaptığı iş ve meslek üzerinden sağlamayı sürdürür.

Amerika'yı yönetenlerin Amerika ve dünya halklarına yaptıkları ortadadır ve Amerikan demokrasisinin kanıtıdır. Küba'yı yönetenlerin yaptıkları da, aynı şekilde Küba demokrasisinin kanıtı durumundadır.

Küba demokrasisi dünya halklarına dostluğunu çeşitli biçimlerde ortaya koymuştur, koymaya devam ediyor. Küba askeri, sadece bir kez ülke dışına çıkmıştır, o da '80'li yıllarda 40 bin askerle Güney Afrika'nın silahlı saldırılarına karşı Angola ve Namibya halklarıyla dayanışma amacıyla. Zaten Küba anayasasının 12. maddesi, saldırı ve işgal savaşlarını reddetmektedir.

Küba demokrasisinin dünya halklarıyla tek dayanışması, tarihinde bir kez dışarı gönderdiği bu 40 bin askerle sınırlı değil elbet. Dünya halkları Kübalı doktorların dayanışmasına da tanık oluyor. ABD'den dünyaya binlerce asker sevk olurken, Küba'dan binlerce doktor gönderiliyor.

Ek olarak 20 binden fazla yabancı öğrenci Küba'da tam burslu tıp eğitimi alıyor.

Demokrasi, emperyalist/kapitalist ülkelerde olduğu gibi, seçimden seçime oynanan bir 'temsil'in adı olmayacaksa, halkın haklarıyla bir arada anılan bir yaşam tarzı olacaksa eğer, Küba demokrasisi onun yaşayan tek kanıtı durumunda. Küba demokrasisinin halkın sağlıklı yaşam hakkını güvenceye almaya çalıştığı, doktor başına düşen kişi (hasta değil) sayısının ABD'den düşük olmasıyla, sağlık hizmetlerinin ücretsiz ve yaygın olmasıyla ve Küba'da erken çocuk ölümlerinin demokrasi timsali ABD'nin çok çok altında olmasıyla kendini ortaya koyuyor.

Halk, kadın ve erkek bireylerden, onların kurduğu ailelerden oluşur. Demek ki haklar da iki cinsin eşit kullanımına açık olmalıdır. Bu çerçeveden bakıldığında, bir ülkedeki demokrasinin göstergelerinden birini de, kadın haklarının ne durumda olduğudur. ABD'de kadının, tüm emperyalist kapitalist dünyada olduğu gibi ikinci sınıflığı korunmakta ve pekiştirilmektedir. Bu yüzden ki, ABD demokrasisinde kadının adı ancak 'oval ofis' üzerinden gündeme gelebilmekte iken, Küba demokrasisinin, gelişimi önündeki tüm engelleri kaldırdığı kadınlar, yönetime, kapitalist dünyada anılanın mümkün olmayacağı oranlarda (yüzde kırklarda, son seçimde 43.6 oranında) katılabilmektedir. Kadın kotasını tartışıp tartışıp bitiremeyen Türk demokrasisinin aksine, Kübalı kadınların kota talebi bulunmuyor, çünkü ihtiyaçları kalmamıştır.

Sınıflı toplumlarda demokrasi, önüne sıfatı getirilmezse eğer, anlamını yitiren bir kavrama dönüşür. Çünkü burjuvazinin iddia ettiği gibi, o, sınıflarüstü değildir, olamaz. Sınıflı toplumlarda hiç bir şey sınıflardan ayrı ele alınamaz, tanımlanamaz. Bu çerçevede, Küba'nın demokrasi de, ABD'ninki değildir demek, sınıflarüstü demokrasi

hayallerine kalburla su taşımaktan başka işe yaramayacaktır. Her ikisi de demokrasidir, birbirinden çok farklı olmalarının nedeni, birbirlerinden çok farklı, birbirinin zıddı sınıflara ait olmasındandır. ABD'de geçerli olan tekellerin demokrasisidir. Bu tekeller arası bir demokrasidir (tekellerin kendi kendini ve halkı yönetmesi de denebilir). Küba'daki ise kendilerinin de ifade ettiği gibi, bir halk demokrasisidir. Küba'nın Türkiye Büyükelçisi'nin seçimler vesilesiyle yaptığı açıklamada dediği gibi; “*Ulusal Meclis, Eyalet ve Belediye Meclislerini oluşturanlar; işçiler, çiftçiler, öğrenciler, askerler, entellektüeller, sanatçılar, sporcular, doktorlar, bilimadamları, dini liderler, emekliler, ev hanımları, serbest çalışanların oluşturduğu toplumun tüm sektörlerinin sadık bir yansımasıdır.*”

Diğer yandan, emperyalist kapitalist dünyadaki sahtekarlığın aksine, sosyalizm, her demokrasinin aynı zamanda bir diktatörlük olduğunu, bu bağlamda sosyalist düzenin de, işçi sınıfı ve emekçiler için en geniş demokrasi anlamına gelirken, sermaye sınıfı üzerinde de en katı bir diktatörlük uygulayacağını gizlemez. Buna ihtiyacı yoktur. O halk kitlelerini yalanlarla kandırarak değil, gerçeklerle eğitip bilinçlendirerek yönetmek, dahası, kendi kendini yönetecek organlara sahip kılmak hedefindedir.

Venezüella'da süreç, sınıf çatışmalarını sertleştirecek yönde ilerliyor!

Anayasa değişikliği için 2 Aralık 2007'de yapılan referandumda kabul oylarının %49.9'da kalması, sırtını ABD emperyalizmine dayayan Venezüella burjuvazisinin bile beklediği bir sonuç değildi. Sonuçtan fazlasıyla memnun olan karşı-devrimci güçler, "referandum; Chavez için sonun başlangıcı!" naraları atma cüreti göstermişlerdi.

Chavez yönetimi, 1998'den beri ilk seçim yenilgisini almıştı ama "Chavez için sonun başlangıcı" çıkırtkanlığına karşı-devrimci güruhların bile inandığı söylenemez. Zira referanduma katılım %56 ile sınırlıydı, başka bir ifadeyle Chevez yönetimine destek veren milyonlarca yoksul emekçi sandık başına gitmek için ikna edilememişti. Bu bakımdan karşı-devrimci cephenin sevinç çığlıkları erken atılmış oldu.

Herşeye rağmen referandum sonuçları, emekçiler lehine yapılacak düzenlemelerin burjuva yasallığının sınırlarını aşmayan seçimlere endekslenmesinin sakıncalarını hatırlatmıştır. Elbette "Bolivarcı devrim süreci" seçimlere endeksli temelde gelişmemiştir. Fakat kitle desteği konusundaki bir özgüvenin ifadesi de olsa seçimlere yapılan özel vurgular dikkatten kaçmamaktadır.

Taraflar, şimdiden bu yılın sonlarına doğru yapılacak yerel seçimlere hazırlığı gündemine almış bulunuyor. Hugo Chavez, konuyla ilgili yaptığı açıklamada, *"Ekim ya da Kasım ayında yapılması planlanan seçimleri muhalefetin kazanması halinde, bunun bir savaş anlamına geleceğini, çünkü bu kesimlerin görev süresinin dolacağı Şubat 2013'ten önce kendisini iktidardan indirmeye çalışacağını"* söyledi. Chavez'in böyle bir kaygı taşıması, seçimlerin Venezüella'daki süreçte halen önemli bir etkisi olduğuna işaret ediyor.

Hal böyleyken karşı-devrimcilerin Chavez yönetimini devirmek için ilk başvurdukları yol seçim değil CIA patentli askeri darbe olmuştu. Başkent Caracas sokaklarına çıkan milyonlarca emekçinin gücüyle püskürtülen darbe, Amerikan destekli burjuvaziye vuran bir silaha çevrilmişti. Darbe girişiminin başarısızlığı Venezüella burjuvazisini yolundan alıkoymadı elbet. Daha da hırslanan asalak kapitalistlerle kemik yalayıcıları bu sefer ekonomiyi sabote eden grevleri organize ettiler. Özellikle petrol üretiminin bir süreliğine sabote edilmesinin Venezüella'ya maliyeti 4 milyar doları buldu. Fakat petrol işçilerinin aktif desteğini de alan Chavez yönetimi, bu saldırıyı da püskürtmeyi başardı.

Karşı-devrimci cephe, ancak bu etkili silahları geri teptikten sonra seçim/referandum söylemini öne çıkarmaya başladı. Yaygın medya desteğine rağmen bu alanda da peş peşe yenilgiye uğratılan kapitalist asalaklar, diğer uğraşlarının yanı sıra "sivil toplum kuruluşları" silahına daha bir sıkı sarılmaya başladı. Özel mülkiyete henüz doğrudan müdahale olmadığı için üretim araçlarının çoğunu denetleyen burjuvazi, "sol kılıklı" liberallerin de desteğiyle, emekçiler lehine yapılacak düzenlemeleri engellemek/sabote etmek için sinsi çalışmalarını sürdürüyor.

Chavez yönetimi şu günlerde tarım burjuvalarıyla uğraşıyor. Son aylarda temel gıda ürünlerini komşu ülkelere satarak hem gıda sıkıntısına yol açan (ülkede ekmek, süt, yumurta, et sıkıntısı olduğu belirtilmektedir) hem enflasyonu körükleyen tarım burjuvaları, Chavez tarafından sert bir şekilde uyarıldı.

"Alo Başkan" adlı haftalık televizyon programında soruna değinen Hugo Chavez, ürünlerini komşu ülkelere satanların çiftliklerinin kamulaştırılması gerektiğini söyledi. Çiftlik sahibi kim olursa olsun, bu işlemin yapılacağını belirten Chavez, "Bu işlem için orduya ihtiyaç varsa, ordu da devreye sokulur" dedi.

Daha önce burjuvazinin farklı kesimlerini uyararak Chavez bankaların yanı sıra petrol, telekomünikasyon, elektrik şirketlerinin gerekirse kamulaştırılacağını söylemişti. Chavez'in bu tür tehditleri kapitalistlerin küstahlığını belli ölçüde dizginlese de, kamulaştırma yönünde henüz somut bir adım atılmış değil.

Emperyalistlerin desteğini arkasına alan karşı-devrimci burjuvazinin "Bolivarcı devrim"i boğma girişimleri devam ederken, emekçiler lehine yaptığı düzenlemeleri daha da pekiştirmek için çaba harcayan Chavez yönetimi de çalışmalarını sürdürüyor.

Yeni yıla kabine değişikliği ile gire Hugo Chavez, Kolombiya Devrimci Silahlı Güçleri (FARC) ile görüşerek, (Amerikancı Kolombiya rejiminin engelleme girişimine rağmen) üç rehinenin kurtarılmasını sağladı. Bogota'daki kontra rejime karşı savaşılan FARC'la diyalog kuran Chavez, örgütün Küba'ya yakın olduğu bilinen ELN ile birlikte "terör örgütleri listesi"nden çıkarılmasını istedi. ABD ile batılı müttefikleri tarafından "terör örgütleri" listesine alınan FARC ile ELN'nin "isyancı silahlı partiler" olarak adlandırılması gerektiğini söyleyen Chavez, Kolombiya'daki savaşın bu örgütler muhattap alınmadan bitirilemeyeceğini savundu.

Emperyalist güçlerin koruması altındaki bir kontra rejime karşı silahlı direniş yürüten devrimci örgütlerin terörist olmadığını dünya kamuoyu önünde savunan Chavez, bir anlamlı girişime daha imza atmış oldu.

Chavez liderliğindeki hareketin yılın ilk ayında attığı asıl önemli adım, kuruluş çağrısını bir yıldan uzun bir süre önce yaptığı Venezüella Birleşik Sosyalist Partisi (PSUV) kuruluş kongresinin gerçekleşmesidir.

1992 yılındaki darbe girişiminin ardından Chavez'in iki yıl hapis kaldığı cezaevi olan ancak yakın zamanda müzeye dönüştürülen San Carlos de Caracas Tarih Müzesi'nde gerçekleştirilen kongreye, 1676 parti delegesi ile yirmiden fazla ülkeden gelen misafirlerin katıldığı bildirildi.

Kongre açılış konuşmasını yapan Chavez, *"Halka yapılan ihanete yeter artık. Buraya gerçek bir devrim yapmaya ya da yok olmaya geldik. Birleşik Sosyalist Partimiz Bolivarcı süreci sürükleyebilmek açısından çok büyük önem taşıyor. Bir devrim bir kişiye ya da bir seçkin gruba değil doğrudan halka dayanmalıdır"* diye konuştu.

PSUV'un burjuva devletin tarihi kapitalist modelini

yıkacak bir parti haline geleceğini belirten Chavez, "yeni Bolivarcı oligarşisinin" oluşması ve yükselmesine karşı verilecek mücadelenin PSUV'un önderliğinde yürütülmesi gerektiğini söyledi. Burjuva unsurların PSUV'a sızmasına karşı mücadele etmenin çok önemli olduğunu vurgulayan Chavez, partinin sendikalar ve sosyal hareketlerle, bu hareketleri devrimin ilerlemesi için birer politik güce çevirebilmek için bağlantılar kurması gerektiğini de söyledi.

Chavez liderliğindeki Bolivarcı güçlerin yanı sıra çok sayıda örgütün, hareketin, çevrenin katılımıyla kurulan Birleşik Sosyalist Parti'ye, Venezüella Komünist Partisi dahil bazı sol güçler katılmadı. Bu güçlere de katılım çağrısı yapan Chavez, tüm "yurtsever güçler"i tek parti çatısı altında birleşmesi gerektiğini savunuyor.

Chavez liderliğindeki hareketin başlattığı girişime emekçilerden yaygın destek var. Zaten Venezüella dahil Latin Amerika'daki "sol dalga"nın pek çok zaafına rağmen en güçlü yönü de meşru-militan temelde gelişen bir işçi ve emekçi hareketine dayanmasıdır.

Venezüella'da "denge" durumu halen devam ediyor. Ancak bu hiç de durağan bir süreç değil. Tersine, bu süreç kaçınılmaz olan pek çok çelişkiyi/çatışmayı içinde barındırmaktadır. Nitel bir sıçramayı sağlayacak çatışma için nicel birikim dönemine tekabül eden bu süreç, Venezüella işçi sınıfıyla emekçilerine egemen sınıflarıyla nihai hesaplaşma olanağı sağlayabilecek dinamikler barındırmaktadır.

Frankfurt'ta Neo-Nazi karşıtı eylem

19-20 Ocak günleri Irkçı faşist partilerin Frankfurt kentinde yapmaya çalıştığı iki günlük yürüyüş antifaşist karşı gösteriler ile engellendi. İki gün üst üste Frankfurt'un tarihi Römer meydanına polis korumasında getirilen toplam 150 civarında neo-Nazi, yüzlerce kişinin protestosuyla karşılaştı ve alanda yürütülmedi. Anti faşist gruplarla polis arasında zaman zaman çıkan çatışmalarda polis eylemcilere karşı göz yaşartıcı gaz kullandı. Neo-Nazilerin eylem alanında din istismarı için megafonda ezan sesi dinletmesi üzerine alanda bulunan kitle de çan sesiyle Nazileri protestoya katıldı. Bir grup yahudinin "Biz buradayız!" pankartıyla katıldığı eylemin ilk gününde, seçim kampanyasıyla ırkçılığı bizzat körükleyen yerel hükümet partisi CDU'nun seçim standı da antifaşist göstericiler tarafından dağıtıldı.

Kızıl Bayrak/Frankfurt

İşgalci siyonist savaş makinesi son bir ayda 100'ü aşkın Filistinliyi katletti!

İsrail barışa değil savaşa hazırlanıyor!

Uzun süren Ortadoğu gezisinin İsrail'den sonraki ikinci durağı Filistin'e giden ABD Başkanı Bush, Filistin yönetimi başkanı Mahmut Abbas'la yaptığı görüşmenin ardından iddialı laflar etmişti. "Arabulucu" kılığına girmeye çalışan Bush, Filistin devletinin kurulmasından söz etmiş, sorunun çözümü için İsrail'in 1967'de işgal ettiği bölgelerden çekilmesi gerektiğini söylemişti. Bush'un sözleri, Mahmut Abbas liderliğindeki El Fetih ekibinde beklentiler yaratmış, bu temelsiz beklenti uzlaşmacı Abbas ekibinin, haydutbaşının Filistin ziyaretine özel önem atfetmesine neden olmuştu.

"Denize düşen yılana sarılır" misali siyonist İsrail'in hamisi Bush'tan medet uman Abbas ekibinin ham hayalleri kısa sürede kâbusa dönüştü. Zira Abbas-Bush görüşmesi sürerken bile katliamlarını sürdüren İsrail ordusu, son ayların en büyük katliamlarını, tam da bu görüşmenin ertesinde gerçekleştirdi. Son haftalarda 100'ü aşkın Filistinli katledildi. İrkçi-siyonist devletin kurbanları arasında yine çok sayıda çocuk, kadın, yaşlı Filistinli vardı.

Vahşi katliamların dünya basınına yansması üzerine iğrenç açıklamalarından birini yapmak zorunda kalan İsrail ordusu, her zamanki gibi sivillerin "yanlışlıkla" vurulduğunu öne sürdü. Saldırılarla ilgili soruşturma açıldığını açıklayan işgalci ordu kaynakları, "yanlışlık" iddialarına inandırıcılık kazandırmaya çalışıyor. Oysa ölüm makinesinden ibaret olan İsrail ordusunun siciline bakıldığında, katliamların yanlışlıkla yapıldığı iddiasının çirkin bir yalan, soruşturmanın ise katilleri "aklamak" için yapıldığı kolaylıkla anlaşılır.

İrkçi-siyonistlerin küstahlığı katliamlardan ibaret kalmadı. Katliamların yanısıra Gazze Şeridi'nde hayatta kalmak için direnen 1 milyon 500 bin Filistinliyi boğmak için uygulanan abluka da sıkılaştırıldı.

Soykırımcı zihniyetin önce gelen temsilcilerinden İsrail Savunma Bakanı Ehud Barak, Gazze Şeridi sınırındaki tüm geçiş noktalarının geçici olarak kapatılması talimatı verdi. Basına açıklama yapan Barak'ın sözcüsü bu kararın, Gazze'yi kontrolünde tutan Hamas'ı bölgeden İsrail'e roket saldırılarını durdurmaya zorlama amacı taşıdığını öne sürdü. Gerçekte Gazze Şeridi'nin ablukaya alınması, bu küçük toprak parçasında (uzunluğu 40 km, genişliği 8-12 km arasında değişiyor) yaşayan Filistinlilerin toplu şekilde imha edilmesi hevesini yansıtmakta, siyonistlerin soykırımcı zihniyetini gözler önüne sermektedir.

Katliamların İsrail'e yapılan roket saldırılarını engelleme amacı taşıdığı iddiasına gelince... Bilindiği gibi bu iddia İsrail'in nakarata çevirdiği uydurma gerekçelerden biridir. Zira katliamlar İsrail'e atılan füze sayısının sadece artmasına neden oluyor. Yüzü aşkın insanın katledilmesinin ardından Filistinli direnişçilerin bir günde İsrail'e attığı roket sayısı 70'i aştı.

Kuşkusuz ki, toprakları gaspedilmiş bir halkın işgalci zorbalara karşı direnişi her koşulda meşrudur. Bu şartlarda hem işgalci İsrail'in hem

onun borazanlığını yapan batı medyasının "misilleme" söylemi, gerçeği tersyüz edip gayr-meşru devlet olan İsrail'in katliamlarına kılıf uydurma çabasından başka bir anlam taşımıyor.

İsrail'in barışa değil savaşa hazırlandığını gösteren bir diğer gelişme ise, ırkçı-siyonist devletin uzun menzilli füze denemesi gerçekleştirmesidir. Bu arada İsrail radyosu, karadan karaya atılan füzenin nükleer başlık taşıyabileceğini bildirdi. Öte yandan İsrail'in Filistin halkına karşı kullanmak için Amerikan teknolojisi füzeler almaya hazırlandığı da bildirildi. Haberi veren İsrail gazetesi *Jerusalem Post*, söz konusu füzelerin Türkiye'de deneneceğini yazdı. Bu denemelere izin veren AKP hükümeti ile Türk ordusu, bir kez daha İsrail savaş makinesinin suç ortaklığını yapıyorlar.

Siyonist devletin bu küstahlığı Mahmut Abbas'ı bile çileden çıkardı. Bir hafta önce barış umudundan söz eden Abbas, savaş kundakçıları nezdinde girişimde bulunarak, bu koşullarda görüşmeleri sürdürmenin anlamsız olduğunu hatırlatmak zorunda kaldı. Abbas, İsrail'in özellikle Gazze Şeridi'ne artan saldırıları ve Batı Şeria'da yerleşim faaliyetlerini devam ettirmesi karşısında, görüşmeleri durdurma ve istifa etme tehdidinde bulundu.

Emperyalist güçlerden çözüm bekleme gafletinde bulunan Abbas, son gelişmeler üzerine ABD Dışişleri Bakanı Condoleezza Rice başta olmak üzere Avrupa ülkeleri yetkilileriyle bir dizi telefon görüşmesi yaparak, bu koşullar altında görüşmelere devam etmenin bir faydası olmayacağını dile getirdi.

Filistinli kaynaklar, savaş kundakçısı Rice'ın, Abbas'a, İsrail'in gerilimi tirmandırması ve aynı zamanda yerleşim inşaatlarını durdurması konusunda baskı yapma sözü verdiğini belirttiler. Abbas'ı teskin etmeye yönelik bu tür sözlerin bir işe yaramayacağını anlaşılmaması için birkaç günün yeterli olacağından kuşku duymamak gerek.

Siyonist zorbalara "tepki" gösteren tek kurum Birleşmiş Milletler oldu. İsrail'in Gazze sınırını kapama kararını kınayan BM görevlileri, Filistin halkından çok İsrail için kaygılanıyorlar. Konuyla ilgili açıklamayı yapan Filistinli mültecilerden sorumlu birimin sözcüsü Christopher Gunness, sınırın kapatılmasının zaten çok kötü durumda olan Gazze halkının daha da radikalleşmesinden başka sonuç doğurmayacağını söyledi. Bu papaz kılıklı görevli, Gazze halkının daha da radikalleşip İsrail'e zarar vermesinden kaygılandığı için ablukaya karşı çıkıyor.

Siyonist İsrail'in saldırganlığı, zorbalarla uzlaşmanın olduğu kadar, emperyalist güçlerden medet ummanın da ezilen halklara yeni acılardan başka bir şey getirmediğini bir kez daha gözler önüne sermektedir. Teslimiyet, uzlaşmacılık, celladından medet ummak gibi politikalar çözüme değil, hem zaman hem de güç kaybına yol açıyor. Oysa sadece tarihsel değil güncel deneyimlerin de gösterdiği gibi, ezilen bir halk ancak direnişiyle zorbalara dize getirdiğinde özgürleşme yolunda somut adımlar atabiliyor.

Tekelci açgözlülüğe karşı işçiler alanlardaydı...

Binlerce Nokia işçisi kapatma kararını protesto etti!

Bir Filandiya firması olan Nokia tekelinin, Almanya'nın Bochum kentinde bulunan Avrupa'daki en büyük tesisini kapatmak ve toplam olarak 4300 işçinin işine son vermek istemesine dönük tepkiler gitgide büyüyor. Günlerdir basın üzerinden yapılan tartışmalarla Almanya'nın başat gündemlerinden biri haline gelen Nokia'nın kapatılması kararı, 22 Ocak günü yapılan kitlesel bir yürüyüş ve mitingle protesto edildi.

Nokia işçilerinin de örgütlü olduğu IG-Metal Sendikası tarafından organize edilen bugünkü yürüyüşe, başta Bochum'daki çeşitli fabrika ve işyerlerindeki işçiler olmak üzere, kent esnafı ve halkı, öğrenciler, yakın kentlerden gelen işçi ve emekçiler destek verdi. Sermaye partilerinin de destek verdiği eyleme yaklaşık 15 bin kişi katıldı. Eyleme en anlamlı desteği veren ise, saat 12:00'den itibaren fiili iş bırakarak katılan aynı kentteki Opel işçileri oldu.

Yürüyüş, biri Nokia fabrikasının önünden, diğeri de kent merkezi ve çevreden gelenlerin oluşturduğu iki koldan başladı. Coşku ve öfkenin hakim olduğu yürüyüş ve mitingde, işçilerin yanısıra, MLPD, DKP, BİR-KAR, Die Linke, DİDF gibi devrimci ve reformist parti ve kurumlar, saldırıları teşhir eden çeşitli şiarların yazılı olduğu pankart ve dövizler taşındılar. Yanısıra SPD, Yeşiller ve hatta CDU gibi burjuva partilerinin de stand ve bayraklarıyla alanda yer aldıkları gözlemlendi. Yürüyüş sırasında MLPD Genel Sekreteri Stefan Engel de ses aracından saldırıları teşhir eden bir konuşma yaptı. BİR-KAR ise eyleme "Saldırıya karşı sınıf dayanışması!" yazılı pankartla katıldı. "Halk mücadelesinde yanınızdayız!" başlıklı BİR-KAR bildirileri alanda yaygınca dağıtıldı.

Bu acımasız saldırıya karşı ne yapılması gerektiği ise en iyi bir dövizde dile getiriliyordu: **"İkinci bir yol yok, grev, hemen şimdi!"** Bu yolu özellikle, geçmişte benzer bir saldırıyı direnerek püskürten Opel işçileri öneriyordu.

Her iki yürüyüş kolu Riemke Markt alanında birleşti. Burada bir miting gerçekleştirildi. Mitingde eyalet başbakanı Peer Steinbrück, IG-Metal Başkanı Bertold Huber, Bochum Belediye Başkanı Ottilie Scholz, Nokia işyeri temsilcisi Gisela Achenbach ve çeşitli işyerlerinde çalışan işçiler konuşmalar yaptılar. Bunların içinde, genç bir kadın işçinin yaptığı coşkulu ve militan konuşma alandan yoğun ilgi ve alkışla karşılandı.

Nokia işçileri tam bir kuşatma altına alınmış bulunuyor. Hükümetteki ve muhalefetteki tüm düzen partileri, eyalet düzeyinde hükümet temsilcileri (eyalet başbakanı da dahil), ekonomi bakanı, belediye başkanı vb. hepsi de şimdilerde "işçi dostu" kesilmiş bulunuyorlar. Oysa ki, bunların hepsi sosyal yıkımın, işsizliğin, işyerlerinin kapatılmasının, sıfır zamların sorumlularıdır. Dolayısıyla, yaptıkları tam bir ikiyüzlülüktür ibarettir. Tümü de basit oy avcılarıdır.

Nokia patronları oldukça kararlı görünüyorlar. Fabrikayı kapatmak ve en kısa zaman dilimi içerisinde Romanya'ya taşımak için şimdiden kolları sıvamış durumdalar. Nitekim bir Alman inşaat firması tarafından alınan Romanya'daki fabrika inşaatının başladığı ileri sürülmektedir.

Kızıl Bayrak/Almanya

ABD ile batılı müttefiklerinin küstahlığına karşı Rusya'dan yeni hamleler...

ABD emperyalizmi ile batılı ortaklarının Rusya'yı kuşatma girişimleri, Vladimir Putin yönetiminin sert karşı hamleleriyle bloke edilmeye çalışılıyor. Doğu Avrupa ülkelerine füze kalkarıyla radar üsleri kurma girişimini Avrupa Konvansiyonel Kuvvetleri Anlaşması'ndan (AKKA) çekilerek yanıtlayan Putin yönetimi, batılı emperyalistlerin İran'ı kuşatma girişimlerine ise, Tahran'daki yönetimle işbirliğini hem derinlemesine hem genişlemesine geliştirerek çıkarlarından taviz vermeyeceğini bu vesileyle de göstermiş oldu.

Bu arada İsrail Dışişleri Bakanı Tzipi Livni'nin Moskova'da bulunduğu günlerde Rusya, İran'ın Buşehr nükleer santraline üçüncü nükleer yakıt transferini gerçekleştirerek, siyonistlerin itirazlarını dikkate almadığını da gösterdi.

Rusya'nın bir diğer çıkışı ise, "önleyici vuruş" hakkını kullanırken, nükleer başlıklı silahlar kullanmaktan söz etmesi oldu. Rusya Genelkurmay Başkanı General Yuri Baluyevski, büyük bir tehdit söz konusu olduğunda nükleer silahlarla önleyici saldırı düzenleyeceklerini söyledi.

Rus general, katıldığı bir askeri konferanstaki konuşmasında şunları söyledi: *"Kimseye saldırıyı planlamıyoruz, ama dünyadaki ortaklarımız şunu anlamalı: Rusya ile müttefiklerinin egemenliği ve toprak bütünlüğünü korumak için önleyici saldırıyı da içerecek şekilde nükleer silahlar dahil askeri güçler kullanılacaktır"*. ABD'yi işaret ederek, bazı ülkelerin hem bölgesel hem küresel egemenlik çabalarının güvenliği tehdit ettiğini vurgulayan Baluyevski, batılı emperyalistler önünde boyun eğmeye niyetli olmadıklarını bir kez daha hatırlattı.

Rusya'nın son çıkışı, Putin'in 2 gün süren Bulgaristan gezisi sırasında imzaladığı anlaşmalar oldu. Kalabalık bir kapitalistler heyetiyle Bulgaristan'ın başkenti Sofya'ya giden

Putin, Bulgar Cumhurbaşkanı Georgi Pırvanov ile görüşmeler yaptı.

Görüşmede Bulgaristan ile Rusya arasında enerji alanında işbirliği öngören bir anlaşmaya imza atan taraflar, Bulgaristan'ın Belene kasabasına kurulacak ikinci nükleer santralin Rus şirketleri tarafından yapılması konusunda görüş birliğine vardı.

Başbakan Sergey Stanişev ile parlamento başkanı Georgi Pirinski ile de görüşen Putin, Sofya'da yaptığı açıklamada, "Rus ile Bulgar halklarının kardeşliği kan bağları ile pekiştirilmiştir. Kardeşliğimizin değeri parayla ölçülemez" diyerek ilişkileri pekiştirme isteğini dile getirdi.

Eski Doğu Blok'u ülkesi Bulgaristan'ın gerici rejiminin ABD emperyalizmi ile ilişkiler geliştirdiği, hatta savaş aygıtı NATO'ya katılmak için çaba harcadığı da bilinmektedir. Ancak Vladimir Putin'in Sofya çıkarması, Rusya'nın bu ülkeyi batılı emperyalistlere bırakmayacağını göstermiştir. Ziyaret sırasında yapılan anlaşmalar, Rusya'nın istediği sonucu elde ettiğini gösteriyor. Bu ise gerici güç odaklarının Doğu Avrupa ülkelerinde etkin olmak için giriştikleri çatışmayı daha da sertleştirecektir.

Eski Sovyet Blok'u üyesi olan Doğu Avrupa ülkelerindeki gerici rejimler hem batılı emperyalistlerle hem Rusya ile işbirliği yapmaktan geri durmuyor. Burjuva pragmatizmle malul olan bu rejimler, izledikleri politikayla iki büyük güç odağı arasındaki çelişkiden faydalanmaya çalışıyorlar.

Bu yeni yetme kapitalist rejimlerin amaçlarına ne ölçüde ulaştıkları bilinmez ama emperyalist güçlerle geliştirilen ilişkilerin bu ülke haklarına yeni musibetler dışında bir şey sunması mümkün değil. Dolayısıyla bu halkların emekçi sınıfları hem başlarına musallat olan gerici rejimlere hem emperyalist güç odaklarına karşı mücadele etmekle yükümlü hale gelmişlerdir.

Fransız emperyalizmi yeni rollere hazırlanıyor!

2003'te Irak'ın ABD tarafından işgaline karşı çıkan Fransa, savaş kundakçılarının küstahça saldırganlığından payını almış, Washington'daki neo-faşist şebekenin etkin isimleri Almanya ile Fransa'yı "eski Avrupa" ilan ederek aşağılamaya çalışmıştı. Bush liderliğindeki ekibin bu kaba kibri, savaş makinelerine dayanarak istedikleri ülkeyi işgal edebileceklerini sanmalarından kaynaklanıyordu. Bilindiği gibi söz konusu güvenin kof olduğunun anlaşılması için işgal karşıtı direnişin başlaması yeterli olmuştu.

Belirtmek gerekir ki, AB'nin başını çeken iki emperyalist gücün işgale destek vermekten kaçınmaları ne Irak'ın yakılıp yıkılmasını engelleme isteğinden ne de Irak halklarının katline tepki duymalarındandı. Onlar, Irak'a ambargo uygulayan ABD tekellerinin boş bıraktığı pazarı önemli ölçüde ele geçiren Alman-Fransız tekellerinin çıkarlarını koruma derindeydiler.

Bush'un başını çektiği neo-faşist çete, direnişin başlamasıyla işgalci ordunun bataklığa saplandığını görünce elbette tutum değiştirmek zorunda kaldı. Bu ise, diğer emperyalist güçlere yağmadan pay verilmesi, ancak bunun karşılığında ABD'nin Irak halkları şahsında insanlığa karşı işlediği ağır suçlara ortak edilmesi anlamına geliyordu..

ABD emperyalizmi bu alanda mesafe almayı başardı. Geline yerde Almanya-Fransa ikilisi sadece Irak'a değil, İran'a karşı da ABD safında yerini almış bulunuyor. Bu arada ABD ile suç ortaklığına giren AB'nin iki emperyalist gücü, siyasi arenadaki figüranlarını da değiştirmiş, Almanya'da Angela Merkel gibi koyu bir gericiyi, Fransa'da faşizan eğilimiyle bilinen Nicolas Sarkozy'yı başa yerleştirmişti.

Görünen o ki, Fransız emperyalizmi, misyonunu ABD ile suç ortaklığının ötesine taşımak eğilimindedir. Geçen günlerde körfez ülkelerini ziyaret eden tekellerin temsilcisi Sarkozy, ortaçağdan hortlayan Suudi Arabistan'ın şeriatçı rejimini "Fransa'nın dostu" ilan etmişti. Yeri geldiğinde insan hakları, demokrasi, laiklik gibi değerlerin şampiyonu olduğunu savunan emperyalist Fransız rejiminin temsilcileri, tekellerin çıkarları uğruna eli kamçılı despotlarla dostluk kurmakta herhangi bir zorluk çekmediler.

Sarkozy'nin körfez ülkelerini ziyareti, Fransız emperyalizminin Ortadoğu'da daha aktif bir uğursuz rol oynama hevesinde olduğunu gösteriyor. Ziyaret sonuçlarına bakılırsa, Fransa cumhurbaşkanı bu yönde somut adımlar atmaya muvaffak da olmuştur.

Suudi Arabistan'ın ardından bazı körfez ülkelerini ziyaret eden Sarkozy'nin Birleşik Arap Emirlikleri'yle (BAE) yaptığı anlaşma, Fransız ordusunun bölgeye konuşlanmasına zemin hazırlayacak. Belirtildiğine göre hem askeri üs kurma hem nükleer enerji alanında işbirliği anlaşması imzalayan Sarkozy, Fransa'nın bu anlaşmalar uyarınca BAE'de askeri üs kurmasının yolunu açmanın yanısıra, bu ülkeye "sivil amaçlı" nükleer enerji geliştirmede yardımcı olacak.

Fransa adına görüşmeleri yapan Tümamiral Jacques Mazars, ziyaret esnasında imzalanan anlaşma gereği Fransa'nın bir askeri üsde 400-500 arası deniz ve hava kuvvetleri askeri personeli bulunduracağını açıkladı. Mazars yaptığı açıklamada "Üs daimi olacak. Bu Fransa'nın Körfez'deki bu tür ilk üssü olacak ve Hürmüz Boğazı'na bakacak" dedi.

Öte yandan Fransa dışişleri bakanı Bernard Kouchner ile Birleşik Arap Emirlikleri'nden meslektaşları tarafından imzalanan bir başka anlaşmada ise iki ülkenin nükleer enerjinin "barışçıl amaçlar"la kullanımı hakkında bir çerçeve çizildiği belirtildi. Emperyalist/siyonist güçlerin, somutta ABD-İsrail ikilisinin İran'ı tehdit ettiği günlerde yapılan bu anlaşmalar, Fransız emperyalizminin halklara karşı yürütülen köleleştirme seferine daha aktif katılım sağlayacağına işaret ediyor. Sarkozy'nin attığı bu adım anti-emperyalist/anti siyonist güçlerin dikkatinden kaçmamalı, emperyalist/siyonist işgallere karşı mücadelenin hedefine Fransız emperyalizmini de çakmalıdır.

Milliyetçilik üzerine birkaç söz

M. Can Yüce

Gündemimizi başka konular işgal etiği için milliyetçilik üzerinde durma fırsatımız olmadı. Bilindiği gibi İmralı cephesinde ulus-devlet ve milliyetçiliğe karşı kimi zaman salvo atışları yapılmaktadır. Bu tutumları ilkeli ve samimi bir yaklaşımdan kaynaklansaydı, belli bir anlamı olurdu. Ancak bu salvo atışlarının hedefinde Kürtlerin temel hakları, istemleri ve Güneydeki devletleşme süreci var. Bu, kuşkusuz boşuna değildir. Kendini devlete kabul ettirme çabalarının bir parçasıdır. Milliyetçilik ve ulus-devlet karşıtlığı lafları, bu çabanın ideolojik perdesinden başka bir şey değildir.

Bir süre önce Aysel Tuğluk, Milliyetçilik (Pozitif Milliyetçilik, 23.12.2007, Radikal) üzerine bir yazı kaleme almıştı. Bu yazı Türkiye’deki egemen medya çevrelerinden övgüler aldı. Bu, boşuna değildi, çünkü vurduğu Kürtlerin “Milliyetçiliği”, Güneydeki devletleşme süreciydi. Daha önce yazdığı yazılar da aynı övgüye “mazhar” olmuştu. Anti-milliyetçi kesilen Tuğluk, daha önceki yazılarında M. Kemal’e yaptığı mistik yüceltmeleri unutup, unutturuyor. Bu yazıda yaptığı kimi saptırma ve çarpıtmalara uzun boylu değinme gereğini duymayacağız. Yine İmparatorluk kitabından alınan “çokluk” kavramı üzerinde de durmayacağız. Ulus-devlet ve milliyetçilik üzerinde kafaları bulandırdığı için birkaç söz söylemenin gerekli olduğunu düşünüyoruz. Zaten İmralı ve çömezlerinin rolü bu; bilinçleri bulandırmak, Kürtlerin ulusal bilincini tahrip etmek...

Ulus, uluslaşma, ulus devlet ve milliyetçilik tarihsel birer olgudur. Kapitalizmin doğuş ve gelişme döneminde kapitalizmin, burjuvazinin ulusa, ulus devlete, ulusal bir pazar şiddetle ihtiyacı vardı. Bu ihtiyacın kendisi, milliyetçiliğin de maddi ve sosyal temellerini oluşturdu. Bu maddi ve sosyal temel, ilk önce Batı Avrupa’da oluştuğu için bu alanın milliyetçiliğin “ilk yurdu” olması da anlaşılırdır. Ulusal pazara egemen olmak, bunu ulusal çitlerle sınırlamak ve bunu kendi iktidarıyla taçlandırmak, kapitalizmin gelişmesi, burjuvazinin büyümesi için vazgeçilmez bir ihtiyaçtı. Bu ihtiyacın tarihsel, kültürel, coğrafik motiflerle örülmüş bir ideolojiyi, milliyetçiliği doğurması kaçınılmazdı.

Bu sürecin iki temel hedefi vardı: Birincisi; toplumu kapitalizmin ihtiyaçlarına göre yeniden biçimlendirmek, dil, eğitim, ortak ölçüler, kültürel ortaklık, aynı pazar etrafında oluşturulmuş ortak yaşam tarzı gibi... İkinci hedef, hem bu “iç pazarı” korumak, hem de “dış pazar”da rakip devletlerle boy ölçüşebilecek ekonomik, politik, askeri, siyasal ve ideolojik donanımına sahip olmaktır. Bu iki hedef veya ihtiyaç, milliyetçiliği belirleyen temel etkenlerdir.

Burada “iyi” veya “kötü” nitelemelerinden çok tarihsel bir süreç ve onun doğurduğu gelişmelerden söz ediyoruz. Yine burada, milliyetçiliğin içte uluslaşma ve ulusal devletin ideolojik harcı, dışta da “diğerleriyle” rekabet ve savaşın, sömürge fetih hareketlerinin ideolojik yansıması olduğunu vurgulamak durumundayız. Uzun uzun ayrıntıya girmek konumuz değil, milliyetçiliğin tarihsel bir sürece ve ihtiyaca denk düştüğünü vurgulamak istiyoruz. Burjuva milliyetçiliğin bu ilk biçiminin içte sınıf baskısı, giderek faşist diktatörlüğe dek evrildiğini, dışta da sömürgeci, yayılmacı, ırkçı bir hareketin ideolojik aracı olduğunu unutmamak gerekiyor...

Ezilen ulus kavramı, ezilen ulus milliyetçiliğinin

de temelidir. Egemen ulus ve ezilen uluslar aynı kefeye konulabilir mi? Ya ikisinin milliyetçiliği? Aysel Tuğluk, bu noktada ya “cehaletinden” ya da kasıtlı tavrından dolayı marksist-leninist teoriyi kabaca tahrif ediyor. Onlar, “*ezilen ulusun milliyetçiliği olmaz*” demiyorlar. Onlar, her iki milliyetçilik burjuva sınıfsal temele dayansa da ezilen ulus milliyetçiliği, belli ölçülerde (evet burası önemli, belli ölçülerde ve sınırlar içinde) “ilerici”, “haklı” ve demokratik” yanlar taşır. Biri, bastırmaya, katliama, sömürgeci egemenliğe dayanacak ve bunları sürdürmenin ideolojik dayanağı olacak; diğeri, baskı, ulusal zulüm ve sömürgecilığe karşı durmanın ideolojik aracı olacak. Bu ikisini aynı kefeye koyduğunuzda, hangi ilkesel ve etik duruşun sözcüsü olursunuz?

Kuşkusuz ezilen ulus milliyetçiliği de kendi içinde ve mayasında “masum” öğeler taşıyor. Zaten devrimci sosyalistlerin ezilen ulus milliyetçiliğine yaklaşımı ideolojik olarak onaylama ve benimseme değildir, politiktir! Yani tarihsel olarak ve bundan dolayı politik olarak ulusal baskı ve sömürgecilığe, her türlü yabancı egemenliğe karşı durduğu ölçüde desteklenir! Bu desteklerin ölçüleri ve sınırları vardır. Ama devrimci sosyalistler, ezilen ve sömürge uluslarda milliyetçiliğe dayalı ulusal hareketlerin iktidar olduktan sonra dışta emperyalist sistemle işbirliğine gireceklerini, içte de kaba ve geri diktatörlüklere yönelebileceklerini biliyorlardı. Ama bu bilgilerine ve öngörülerine rağmen tarihsel ve belli koşullar bağlamında ezilen ulus milliyetçiliği ve buna dayalı ulusal hareketler, kendi uluslarının tarihsel gelişmeleri açısından ileri bir rol oynamışlardır! Kuşkusuz bu konuda sosyalistlerin politik ve pratik tavırları ayrıntılı bir biçimde değerlendirmeyi gerektiriyor. Ama bu kendini egemene kabul ettirmek ve inkârcı bir kaygı ve hesapla olmamak durumundadır.

Bu genel çerçeve ışığında Türk ve Kürt milliyetçiliklerine de bakılabilir. Bu ikisini aynı kefeye koymak, hatta daha ileri giderek Kürt milliyetçiliğini yerden yere vurmak, ilkesel ve etik bir tutum değil, kendini bir yerlere kabul ettirme çabasının dışavurumudur. Türk milliyetçiliği her dönemde aldığı biçim, egemendir, egemen devleti, onun bekasını korumayı ve sürdürmeyi esas alır. Osmanlıcılık, Jön Türk, İttihat ve Terakki’de somutlaşan Pan-İslamist /

Pan-Türkist ve son olarak Kemalizm, onun çeşitli algılanmaları bu özelliklere sahiptir. Bunların hepsi devlete dayalıdır, devleti ve onun geleceğini korumayı, bununla çelişen her “unsuru” “temizlemeyi” esas almışlardır. Cumhuriyet dönemi, Türk devlet ulus süreci, bunun hukuksal, siyasal, askeri ve kültürel yapılanması, aslında eşine az rastlanan bir ideolojik ve politik çizgiye dayanır. İnkârcılık, imha, dört başı mamur ırkçı-şovenizm, ama bunu çok farklı yansıtmı, işte bunlar, her çeşit Türk milliyetçiliğinin temel özellikleridir... Ermeni soykırımı, Kürt ve Kürdistan gerçeğinin inkârı ve tarihten silinmesini hedefleyen sömürgeci sistem ve daha başkaları, bu milliyetçiliğin somut biçimleridir...

Ya Kürt milliyetçiliğinin durumu nedir? Hangi icraatlarından söz edilebilir? Kürtler “milliyetçi olamaz” gibi bir bilim ve gerçek dışı yaklaşım son derece gülünçtür! Bu ne kadar gülünçse Ermeni soykırımında ve diğer halklara karşı işlenen suç ve cinayetlerde Kürtlerin pratik rollerini “Milliyetçilik”le açıklamak da cehalet değilse kaba bir çarpıtmadır. Evet, kimi Hamidiye Alaylarının mensupları, kimi milisler Ermeni Soykırımında fiili olarak rol oynadılar. Kimi Kürt Aşiret beyleri, Alevi ve diğer dinlere mensup Kürdistanlılara baskı uyguladılar, talan yaptılar, cinayet işlediler. Ama bunlar, milliyetçi oldukları için değil, yaşadıkları toplumsal ve kültürel yapının ürünleridir, her toplumda ve her çağda da olmuş şeylerdir.

Kürtlerde milliyetçiliğin temelleri 19. yüzyılın ortalarından itibaren gelişmeye başlar. Ama kapitalizmin gelişme olanağını bulamaması, feodal toplum yapısının parçalılığı ve durgunluğunun egemenliği, ayaklanmaların kanlı bastırılması, bunun ekonomik ve sosyal yapıyı daha da geriletmesi ve dağıtması milliyetçiliğin de sınırlı gelişmesini koşullamıştır. “Bizde” bir “orta sınıf”, dünya ile etkileşim içinde bir burjuva sınıf olabilseydi, 19. ve 20. yüzyıl ayaklanmaları da daha farklı bir yol izlerlerdi, o zaman milliyetçiliğin gelişme çizgisi de farklı olabilirdi...

Kuzeyde 1925-40 döneminde ayaklanmaların “Tedip ve Tenkil Harekâtları” ile bastırılması, aynı zamanda egemen sınıfların biçilmesini ve dağıtılmasını birlikte getirdi. Yani sadece ayaklanmalar bastırılmadı, aynı zamanda yeniden

ayaklanmaların “öncü kuvvetleri” de dağıtıldı; bu, sömürgeci egemenliğin oturmasının ve istikrar kazanmasının önünü açtı. Bu, aynı zamanda milliyetçiliğin toplumsal ve maddi temellerini son derece zayıflattı. Güney Kürdistan’da ise ayaklanmaların yenilgisine rağmen egemen sınıfları ve örgütsel yapıları varlıklarını sürdürdü. Bu, daha önce KDP ve bununla birlikte daha sonra YNK ile devam etti. Kuzeyde denenmek istenen KDP türü örgütlenmelerin tutmamasının temel nedeni de kısaca vurgulamaya çalıştığımız Kuzeyde egemenlerin dağıtılması sürecidir. Bu ezme hareketinin sonucu Kürt egemenleri siyaseti devlete bağımlılık çerçevesinde ve kendini inkâr ederek, aynı zamanda kendi aşağılanmaları karşılığında yapmaya çalıştılar. Bu konumdaki sınıfların Kürt sorunu olmadığı gibi, milliyetçilik gibi bir derterleri de yoktur. Bunlar kendilerini aşağılatma pahasına düzen partileri ve devlet kurumları içinde siyaset yapmaya, çıkarlarını bu temelde gözetmeye çalışmaktadırlar. Güneyde milliyetçilik, kendisini partiler düzeyinde ifade eder ve geliştirirken, Kuzeyde böyle olmadı...

1960’lı yılların sonları ve 1970’li yıllarda gelişen ulusal kurtuluş hareketi, burjuva, orta burjuva ve bunların milliyetçi çizgilerine dayanarak gelişen bir hareket değildir. PKK’de ifadesini ve gelişmesini bulan bu hareket, devrimci sosyalist bir ideolojik ve politik çizgiyi esas alan ve emekçi sınıflara dayanan bir harekettir. Bu hareket hiçbir zaman kendisini milliyetçi olarak tanımlamadığı gibi, milliyetçiliğe karşı hatırı sayılır bir mücadele de verdi, milliyetçiliğe karşı enternasyonalizmi bayrak edindi. Kullandığı ilk sloganının “Yaşasın Bağımsızlık ve Proleter Enternasyonalizm” olması, bunun en özlü ve anlamlı ifadesidir. Ancak süreç içinde devrimci sosyalist çizgisi aşındırıldıkça, emekçi sınıflar yerine egemen ve orta sınıflar esas alınmaya başlayınca, devrimci yurtseverlik ve enternasyonalizm bir kabuğa dönüştürüldü, içi boşaltıldı, giderek karşıtına dönüştürüldü. Bu aynı zamanda kafa karışıklığı, milliyetçi öğelerin uç vermesi, aslında yurtseverlik

ve enternasyonalizmin tasfiyesi için her şeyi ve zemini hazırladı.

Güneyde milliyetçiliğin temelleri var ve bugün devletleşme sürecinde, iktidarın her türlü olanağına da sahiptir. Uluslaşma, bunu demokratik bir temelde yürütme, bölge halklarıyla dostluk ve sömürgecilere ve emperyalist haydutluğa alet olmama temelinde yaptığı sürece, özelde Güneydeki gelişmelere, genelde Kürdistan ulusal kurtuluşuna, en azından nesnel olarak, katkı sunacaktır! Bu milliyetçi çizgilerin olumsuzluklarını eleştirmek ve reddetmek, yapacağı nesnel ve öznel katkıları desteklemek, bunlarla birlikte milliyetçiliğe karşı devrimci yurtseverliği ve enternasyonalizmi, emekçi eksenli bir seçeneği geliştirmek devrimci sosyalist çizginin özünü oluşturmaktadır.

Kuzeyde egemen sınıfların bağımsızlık, eşitlik ve özgürlük hedefli bir Kürdistan sorunu olmadığı için, hareket düzeyinde milliyetçiliğin gelişme şansı sınırlıdır! Ama bir eğilim olarak farklı biçimler altında ve farklı öğelerle bir milliyetçilik gelişebilir. Irkçı-şoven Türk milliyetçiliğine ve saldırganlığa karşı devrimci seçenek gelişmediği takdirde tepki yönü ağırlıkta milliyetçi eğilimler gelişebilir. Bu türden eğilimlerin ve hareketlerin Kürdistan davasına önemli katkılar yapabileceğini sanmıyoruz. Ama buna rağmen Kürt milliyetçiliği ile soykırımcı, ırkçı şoven, linç kültürünü içine sindirmiş, hep devlet kucağında ve onun eliyle büyütülen Türk milliyetçiliğini aynı kefeye koymak, zalimle mazlumun tepkilerini aynı kefeye koymaktır. Bu da kendini bir Kürt siyasetçisi olarak tanımlayan birisinden geliyorsa, bu davranış, kendini devlete kabul ettirme ve şirin gösterme aymazlığı, derin boyun eğişçi ruh hali ve bunu süslü “derin entelektüel” laflarla gizleme zavallılığı değilse nedir?

Unutulmasın ki, teslimiyet ve yalvarma davranışı, eteklerine yapıştıkları devlet ve sistem katında da saygı görmez, görmüyor da! Bugün devletin kendilerine gösterdiği aşağılayıcı tavır yeterince açıklayıcı değil mi?

22 Ocak 2008

Çiğli’de işçi toplantısı

20 Ocak günü İşçi Kültür Sanat Evi’nde, Çiğli İşçi Platformu tarafından düzenlenen ve Tez Koop-İş Sendikası Eğitim danışmanı Volkan Yaraşır’ın katıldığı bir panel gerçekleştirildi. Panelin ön çalışmasında 2 bin adet el ilanı fabrika önlerinde, servis güzergahlarında ve emekçi semtlerinde dağıtıldı. İşçi servislerinin geçiş noktalarında afişler yapıldı.

4 saat süren panelde canlı tartışmalar yapıldı ve deneyimler aktarıldı. Çiğli Organize’den metal, plastik, gıda ve tekstil sektöründen işçilerin yanı sıra, Bakırçay Havzası’nda çalışan demir-çelik işçileri, belediye işkolunda örgütlenme çalışması yürüten işçiler ve Çiğli Telekom işçi temsilcisi de katıldı.

Panelin açılış konuşmasında, Çiğli Organize işçilerinin sorunlarına kısaca değinilerek, Çiğli İşçi Platformu’nun Çiğli Organize’deki çalışmalarından bahsedildi. Ardından Volkan Yaraşır, sınıf mücadelesinde bağımsız taban örgütlenmeleri ve önemi üzerine oldukça etkili bir sunum gerçekleştirdi.

Volkan Yaraşır sunumunda sınıfın genel sorunlarına ve sınıf kimliğinin kazanılmasının önündeki engellere değindi. Taban örgütlenmelerinin tarihsel çıkış dönemleri ve mücadele tarihimiz içinde aldığı çeşitli biçimler anlatıldı. Sunum somut örneklemeler ve canlı bir anlatımla oldukça ilgi ve dikkatle dinlendi.

Verilen kısa aradan sonra panelin soru-cevap kısmına geçildi. Bu kısımda çeşitli fabrikalardan işçilerin fabrikada örgütlenme sürecinde karşılaştıkları sorunlar tartışıldı. Örgütlenmenin önüne engel olarak çıkan etnik, dinsel vb. ayrımlara değinildi. Ayrıca panele katılan BMİS’te örgütlü işçiler de söz alarak, işçi sınıfın örgütlenmesinde tabanın örgütlenmesine vurgu yaparak, sendikaların gerçek işlevlerine kavuşturulması gerektiğini ifade ettiler. Daha sonra Çiğli Telekom temsilcisi söz alarak kendi deneyimlerinden bahsetti ve sendikal bürokrasiye karşı verdikleri mücadeleyi aktardı. Telekom grev sürecinin deneyimlerinden de hareketle taban örgütlenmelerinin gereği üzerinde durdu.

Panelin kapanışında önümüzdeki aylarda düzenlenmesi planlanan 3. Çiğli İşçi Kurultayı’na değinildi. Kurultayı örgütlemek üzere hazırlık komitesi oluşturulması için önümüzdeki hafta yapılacak olan toplantıya çağrı yapıldı. Panele 70 kişi katıldı.

Kızıl Bayrak/Çiğli

Yurtdışında Hrant Dink anmaları...

Berlin: “Kardeşik, barış ve bir arada yaşam...”

Berlin’de, “Miliyetçiliğe, ırkçılığa ve savaşa karşı kardeşik, barış ve bir arada yaşamı savunmak için Hrant Dink’i anıyoruz” etkinliği 20 Ocak günü gerçekleştirildi. Almende’nin organize ettiği etkinliğe yaklaşık 300 kişi katıldı.

Etkinlik açılış konuşmasıyla başladı. Program “Kırlangıç Yuvası” adlı, Hrant Dink’in çocukluğu ve gençliğinin geçtiği İstanbul Tuzla’daki kampının anlatıldığı sinevizyon gösterimi ile devam etti. Ardından Grup Lilith Zazaca, Kürtçe, Almanca ve Türkçe söyledikleri türkülerıyla salonda duygulu anlar yaşattılar.

Rosa Luxemburg Vakfı adına Murat Çakır, Berlin Ermeni Topluluğu adına Dr. Celal Koçaryan, Sol parti adına Helmut Schols konuşmalar yaptılar. Gazeteci-yönetmen Halil Gülbeyaz, Hrant Dink ile yaptığı 7 dakikalık röportajın seyredilmesinin ardından, sahneye çıkarak konuşma yaptı.

Panelde ilk sözü alan Rober Koptas, *Agos* gazetesini ve Hrant Dink’in kendini nasıl varetliğini anlattı. 2.5 milyon Ermeni’nin yaşadığı Türkiye’de 1910’lardan bu yana yaşadığı süreçleri özetledi. Ardından Masis Kürkçügil, ulus devlet olmanın gerekleri, ulusları arındırma politikası ve buna bağlı olarak çıkarılan savaşlar üzerinde durdu. Hrant’ın sosyalist kimliğini vurguladı. Aydın Engin, Hrant’ı son yolculuğuna yollarken yapılan yürüyüşe yüzbinlerce kişinin katıldığını, bunun Hrant’ın kimliğiyle bağlantılı olduğunu belirtti.

Panel soru ve cevaplar ile sona erdi.

Kızıl Bayrak/Berlin

Köln’de Dink anması...

19 Ocak 2007’de katledilen Hrant Dink anısına Köln’de TÜDAY ve Alman-Ermeni Topluluğu’nun birlikte organize ettiği bir anma toplantısı düzenlendi. Kısa bir konuşma ile başlayan program, Hrant Dink anısına yapılan saygı duruşuyla devam etti. Ardından, Hrant Dink’in yetiştirdiği ve yüzlerce çocuğun yetiştirilmesine emek harcadığı Tuzla Çocuk Yuvası’na ve Hrant’ın bu alandaki hukuksal mücadelesini anlatan “Kırlangıcın Yuvası” isimli sinevizyon gösterildi. İki genç arkadaşın piyano eşliğinde Ermenice Sarı Gelin türküsünü seslendirmelerinin ardından Dr. Raffi Kantian (Ermeni-Alman Topluluğu Temsilcisi), Şaban Dayanan (İHD), Raffi Hermon ve *Agos* gazetesi yayın kurulu üyesi Aydın Engin’in katıldığı “Hrant Dink anısına: Basın Özgürlüğü ve İnsan Hakları” konulu panele geçildi.

Panelistler, Türkiye’de basın özgürlüğünün durumu, 301, Hrant Dink’in katledilişi vb. üzerine konuştular. Türkiye’de basın özgürlüğünün olmadığı, 301. maddeyle basın özgürlüğünün daha çok sınırlandırıldığı belirtildi. Etkinliğe 200’ü aşkın bir kitle katıldı.

Kızıl Bayrak / Köln

Frankfurt’ta Hrant Dink paneli

18 Ocak Cuma günü Frankfurt’ta “Düşünce ve örgütlenme özgürlüğü 301. Madde ve Hrant Dink katliamı” adı altında bir panel gerçekleştirildi. Türkiyeden DTP Grup başkanvekili Selahattin Demirtaş, Hrant Dink’in avukatı Av. Erdal Doğan, ÖDP kurucu üyesi Masis Kürkü, Agos gazetesi yazarı Robert Koptaş ve DEKÖP-A temsilcisi Özcan Temur’un panelist olarak katıldığı panele 200’ün üzerinde insan katıldı. İlgiyle izlenen sunumlarda, panelistler tarafından Türkiyede düşünce ve örgütlenme özgürlüğü önünde büyük engeller bulunduğu, sistemin aykırı düşünce ve örgütlenmelere en ufak bir tahammül göstermediği dile getirildi.

Kızıl Bayrak / Frankfurt

Ankara’da “Manifesto’nun 160. yılında marksizmin güncelliği” sempozyumu...

160. yılında manifesto günceldir!

“Avrupa’da bir hayalet dolaşıyor - Komünizm hayaleti...”

Şimdiye kadarki bütün toplumların tarihi, sınıf savaşimleri tarihidir.

Özgür insan ile köle, patrisyen ile pleb, bey ile serf, lonca ustası ile kalfa, tek sözcükle, ezen ile ezilen birbirleriyle sürekli karşı-karşıya gelmişler, kesintisiz, kimi zaman üstü örtülü, kimi zaman açık bir savaş, her keresinde ya toplumun tümüyle devrimci bir yeniden kuruluşuyla, ya da çatışan sınıfların birlikte mahvolmalarıyla sonuçlanan bir savaş sürdürmüşlerdir.

Tarihin daha önceki çağlarında, hemen her yerde, çeşitli zümreler halinde karmaşık bir toplum düzeni, çok çeşitli bir toplumsal mevki derecelenmesi buluyoruz. Eski Roma’da patrisyenleri, şövalyeleri, plebleri, köleleri; ortaçağda feodal beyleri, vasalları, lonca ustalarını, kalfaları, çırakları, serfleri; bu sınıfların hemen hepsinde, gene, alt derecelenmeleri görüyoruz.

Feodal toplumun yıkıntıları arasından uç vermiş olan modern burjuva toplumu, sınıf karşıtlıklarını ortadan kaldırmadı. Yeni sınıflar, yeni baskı koşulları, eskilerin yerine yeni savaşım biçimleri getirmekle kaldı.

Ne var ki, bizim çağımızın, burjuvazinin çağının ayırıcı özelliği, sınıf karşıtlıklarını basitleştirmiş olmasıdır. Tüm toplum, giderek daha çok iki büyük düşman kampa, doğrudan birbirlerinin karşısına dikilen iki büyük sınıfa bölünüyor: Burjuvazi ve Proletarya”

Bu sözlerle başlıyordu ustaların bir çağa ışık tutan büyük yapıtı. Yazıldığı günden bu yana tüm karalamalara, saldırılara, “tarihin sonu” safsatalarına karşı proletaryanın mücadele kılavuzu olma özelliğini hiç yitirmedi. **Komünist Manifesto** dünyanın en fazla dile çevirilen kitaplarından biri olarak işçi sınıfının enternasyonal mücadelesinin burjuvaziye karşı açılmış bayrağı oldu. Aradan geçen 160 yıl boyunca her gün biraz daha güçlendi ve her gün biraz daha güncel olarak karşımıza çıktı.

Manifesto’nun ışığında geçen 160. yılda Ankara’da “**Manifesto’nun 160. yılında marksizmin güncelliği**” başlığı ile bir sempozyum düzenleniyor. **Emek Araştırmaları Merkezi Girişimi** tarafından düzenlenecek olan sempozyuma Mülkiyeliler Birliği, Jeoloji Mühendisleri Odası, Metalurji Mühendisleri Odası, Çevre Mühendisleri Odası Ankara Şubesi, Elektrik Mühendisleri Odası Ankara Şubesi, İnşaat Mühendisleri Odası Ankara Şubesi, Kimya Mühendisleri Odası Ankara Şubesi, Mimarlar Odası Ankara Şubesi destek veriyor.

2-3 Şubat’ta hayata geçirilecek olan sempozyum “**Marksizmin güncelliği**”, “**Marksizm ve özgül alanlar**”, “**Marksizm ve sosyal bilimler**”, “**Marksizm, sınıf analizleri ve günümüz işçi sınıfı**”, “**Marksizm ve Tükiye’de devrimci/sosyalist hareketler**” başlıkları altında gerçekleştirilecek altı oturumdan oluşuyor.

Açılış konuşmasını Yüksel Akkaya’nın yapacağı sempozyumda Haluk Gerger, Sungur Savran, Ahmet Haşim Köse, İzzettin Önder, Nail Satlıgan, Tülin Öngen, Fuat Ercan ve Ahmet Öncü gibi çok sayıda akademisyen yer alıyor.

İlk dört oturumda ağırlıklı olarak aydın ve akademisyenlerin söz alacağı sempozyumun “**Marksizm ve Tükiye’de devrimci/sosyalist**

hareketler” başlıklı son iki oturumda marksizmi referans alan çeşitli hareketlerin temsilcileri yer alacak.

Saat 16.15’te başlayacak olan son oturumda **BDSP** adına da **Atlen Yıldırım** panelist olarak yer alacak.

Sempozyum İnşaat Mühendisleri Odası’nda gerçekleştirilecek.

Sempozyum programı:

2 Şubat Cumartesi

10.00: Açış Konuşması - Yüksel Akkaya

10.15–13.00: I.Oturum – Marksizmin Güncelliği

Oturum Başkanı: Ahmet

Haşim Köse

Haluk Gerger

Sungur Savran

Metin Çulhaoğlu

Aydın Çubukçu

Metin Kayaoğlu

13.00–14.00: Yemek arası

14.00–17.00: II. Oturum – Marksizm ve Özgül Alanlar:

Oturum Başkanı: İrfan

Kaygısız

Marksizm ve Devlet: Galip

Yalman

Devlet ve Demokrasi:

Marksizmin Güncelliği:

Yasemin Özdek

Marx, Yoksulluk, Temel Gelir ve Türkiye

Üzerine Gözlemler: Ahmet Haşim Köse

Latin Amerika Deneyimleri: Sınıfın Yeniden

Oluşumu ve Neoliberalizme Karşı Özsavunma:

Çiğdem Çıdamlı

Ulusal Mücadele ve Marksizm Arasında

Gerilimler: Nazan Üstündağ

Marksizm ve Kadın: Nuray Ergüneş

17.00–17.15: Çay-kahve arası

17.15 – 19.00: III. Oturum – Marksizm ve Sosyal Bilimler:

Oturum Başkanı: Yusuf Özden

Korkut Boratav

İzzettin Önder

Nail Satlıgan

İşaya Üşür

Mehmet Türkay

3 Şubat Pazar

10.00–12.30 - IV. Oturum – Marksizm, Sınıf Analizleri ve Günümüz İşçi Sınıfı:

Oturum Başkanı: Hakkı Atıl

Marksizmde Sınıf Yaklaşımları: Tülin Öngen

Marx ve Kapitalizmde Sınıflar: Fuat Ercan

Kapital ve Sınıf: Sermaye Çözümlemesinden

İşçi Sınıfına Giden Düz Bir Yol Var mı?: Arif Geniş
Mühendisler ve Sınıfsal Dönüşümleri: Ahmet Öncü
Hekimler ve Sınıfsal Dönüşümleri: Yüksel Akkaya

12.30–13.30: Yemek arası

13.30–16.00: V. Oturum – Marksizm ve Türkiye’de Devrimci/ Sosyalist Hareketler I: (Yapısal, Güncel Sorunlar ve Öneriler)

Oturum Başkanı: Yüksel Akkaya

Alp Altınörs

Özgür Tüfekci

Özlem Yarkın

Yücel Filizler

16.00–16.15: Çay-kahve arası

16.15–19.00: VI. Oturum – Marksizm ve Türkiye’de Devrimci/ Sosyalist Hareketler II: (Yapısal, Güncel Sorunlar ve Öneriler)

Oturum Başkanı: Haluk Gerger

Atlen Yıldırım

Barış Erdost

Mert Büyükkarabacak

Osman Ergin

Yer: İnşaat Mühendisleri Odası

Adres: Necatibey Caddesi No: 57 Ankara

Mücadele Postası

İzmir: “Yaşasın Tariş Direnişimiz!”

22 Ocak günü Tariş Direnişi’nin 28. yıldönümü vesilesiyle Alsancak’ta bulunan Tariş Genel Müdürlüğü önünde bir eylem gerçekleştirildi. “Yaşasın Tariş Direnişimiz!” sloganı atarak Tariş Genel Müdürlüğü önüne gelen yaklaşık 60 kişi, saygı duruşunun ardından basın açıklamasına başladı.

Açıklamayı Tariş eski işyeri temsilcisi Aziz Tonusluoğlu okudu. Açıklamada, üzerinden 28 yıl geçmesine rağmen direnişin önemini halen koruduğuna dikkat çekildi, direnişin anlam ve önem vurgulandı.

Açıklama şu sözlerle sürdü: “*Sermayenin jandarmasıyla, polisleriyle, tankıyla, tüfeğiyle saldırdığı direniş 14 Şubat’a kadar devam etti. 14 Şubat günü 10 bin civarında asker ile iplik fabrikasının kuşatılması ile direniş kırılmış oldu. 270 işçi gözaltına alınarak Karşıyaka Stadyumu’na götürüldü. Böylece sınıf mücadelesi tarihine damgasını vurmuş ve her fırsatta hatırlatılmayı hak eden direniş sona ermişti. Çatışmalar sırasında Cemil Oral polis kurşunuyla hayatını kaybederken, İskender Gül de Tariş direnişi sırasında hayatını kaybedenler arasındaydı. Tariş direnişinden sonra başlatılan mahkeme sonucunda ise, Hıdır Aslan devlet tarafından idam edilerek Tariş’in ölümsüzleri listesinde yerini alıyordu...*”

Açıklamanın ardından Hıdır Aslan’ın yazdığı son mektubu okundu.

Eylemde, “Yaşasın Tariş Direnişimiz!”, “Faşizme karşı omuz omuza!”, “Üreten biziz, yöneten de biz olacağız!”, “Söz, yetki, karar iktidar halka!” sloganları atıldı.

Eylem, İzmir 78’liler Derneği, Halkevleri, Özgür Yaşam Kooperatifi, Geleceğimizi İstiyoruz İzmir Girişimi, Belediye-İş İzmir Şubeleri, KESK ve ÖDP İzmir İl Örgütü tarafından ortak örgütlendi.

Kızıl Bayrak/İzmir

Bir yıl geçti, genelge uygulanmıyor!

Av. Behiç Aşçı, 294 gün sürdürdüğü ölüm orucu direnişine 22 Ocak 2007 tarihinde, Adalet Bakanlığı’nın F tipi cezaevlerinde 10 kişinin haftada 10 saat bir araya gelmesine olanak tanıyan genelgeyi yayımlamasının ardından ara vermişti.

Behiç Aşçı’nın ölüm orucunu sürdürdüğü süreçte sendikalar, meslek odaları, kitle örgütleri de sürecin parçası olarak yoğun eylem ve etkinlikler gerçekleştirmişti.

Behiç Aşçı’nın ölüm orucuna ara vermesinin üstünden bir yıl geçti. Ancak Adalet Bakanlığı yayınladığı genelgeyi uygulamak bir yana, tutsaklar üzerindeki tecrit ve tredman uygulamalarını artırdı. İstanbul Tabip Odası’nda biraraya gelen TMMOB, ÇHD, DİSK, TAYAD, İstanbul Barosu temsilcileri, sanatçı Mehmet Esatoğlu ve Av. Behiç Aşçı, F Tipi hapishanelerde 10 saatlik sohbet hakkının uygulanmaması üzerine basın toplantısı düzenledi.

Basın toplantısı TAYAD İstanbul Şube Başkanı Ahmet Kulaksız’ın basın metnini okumasıyla başladı. Kulaksız, 7 yıl süren ve 122 insanın yaşamını yitirdiği

ölüm orucu direnişinin yayınlanan genelgeyle sona ermesinin bir adım olduğunu söyledi ve Adalet Bakanlığı’nın genelgeyi uygulamamasını eleştirdi.

DİSK Genel Başkanı Süleyman Çelebi, ÇHD adına Nazan Yaman, TMMOB adına Dinçer Mete, İstanbul Barosu avukatlarından Av. Lütfi Topraç ve Behiç Aşçı birer konuşma yaptılar. Genelgenin uygulanmasının takipçisi olacaklarını söylediler.

Av. Behiç Aşçı, kanla açılan F Tipi Hapishanelerde tecridin hükmünü sürdürdüğünü ifade ederek şunları söyledi: “*Adalet Bakanlığı hala küçük hesapların peşinde koşuyor. Tutuklu ve hükümlülerin aleyhine olan bütün düzenlemeler, yasa, genelge ve tüzükler hemen hatta yürürlüğe girmesi beklenmeden uygulanırken bu hakkın uygulanmaması dikkat çekicidir...*”

Aşçı, 122 insanın hayatı ile elde edilen bu hakkı gasp ettirmeyeceklerini söyledi ve sohbet hakkının derhal, koşulsuz olarak uygulanmasını istedi.

Kızıl Bayrak/İstanbul

Fabrikadaki genç işçilerin yaşamından bir kesit

Ben genç işçilerden biriyim. 14 yıldan beri çalışıyorum. Bu yazımda değinmek istediğim konu işçi gençlerin sosyal yaşamları.

Günümüzün oniki saatini çalışmaya ayırdığımız için kültürel faaliyetlere ne yazık ki katılamıyoruz. Katılmak istesek bile ekonomik koşullar bizi engelliyor.

Bu ülke koşullarında işçi iseniz, yaşam koşullarınız kolay değildir. Genç işçiler kısıtlı zamanlarında sosyal faaliyet olarak kahvede okey ve kâğıt oynuyor, futbol maçı izliyorlar.

Yanlış anlamayın, zaman dediysem iki saatten bahsediyorum. Mesai sonrası, uyuma öncesi kendilerine kalan iki “koca” saat!

İşçi arkadaşlarımızın yaşamındaki bu kısır döngüyü değiştirmek istedim ve benim gibi düşünen birkaç arkadaşla “ne yapabiliriz”i düşündük. Sinema ve tiyatronun tadıyla onları buluşturmak istedik. Yani hedefimiz onları kahveden kurtarıp, görüş alanlarını geliştirebilecek sosyal ve sanatsal çalışmalara katmaktı.

Evet, yanlış anlamadınız “hedef” dedik. Belki sizler için kolay olabilir. Ama bizi zorlayabilecek bir hedef. Çünkü bu “hedef” için haftada her gün 1 veya 2 saat daha fazla çalışmak zorundaydık. Ekonomik durumumuz tiyatro ve diğer giderlere karşılamaya yetmediği için fazladan mesaiye kalmak mecburiyetindeydik.

Tabii ki arkadaşları tiyatroya gitmeye ikna etmek bizi zorladı. Ne de olsa farklı bir dünyaydı, o alışık oldukları ortamdan bugüne kadar ayrılmamışlardı.

Birkaç gün arkadaşları ikna etmeye zaman ayırdık. Kahveden çıkmayı reddediyorlar, “aman boş ver” deyip oyunu bırakmak istemiyorlardı. Ama en sonunda ikna etmeyi başardık.

Önümüzdeki hafta gitmeye karar verdik.

Ben ve 6 arkadaşım geçtiğimiz hafta sonu tiyatroya gideceğimiz için çok heyecanlıydık. Hafta

sonunu iple çekiyorduk. Bazılarımız ilk kez tiyatroya gidecekti.

Nihayet hafta sonu geldi. İlk olarak cebimizdeki parayı biraraya getirip harcamalarımız için yeterli mi diye kontrol ettik. Artık tamamdı gidebiliriz. İnanılmaz ilk hedefimizi hayatımıza geçiriyorduk. Tiyatronun kapısına geldiğimizde heyecanla birbirimize bakıyorduk.

Sanki başka bir dünyanın kapıları bize açılıyordu.

Birbirimize bakarak içeriye girdik. Gişeye gidip bilet istedik. Ancak görevli garip bir ses tonuyla “bugün sahnede oyun yok” dedi. Arkadaşlarla birbirimize bakıp gülmeye başladık. Görevli arkadaş bize şaşkın şaşkın bakıp neden güldüğümüzü sordu. Biz de tiyatro sevdamızın öyküsünü görevliye kısaca anlattık. Bizim anlattıklarımızdan etkilenen görevli, haftaya geldiğimizde indirimli girebileceğimizi söyledi

Oyunu izleyememiştik ama oraya gitmemizin bile hayatımıza renk kattığını söyleyebilirim. Nasıl mı? Ertesi gün yine kahvedeydik. Bu sefer ne okey ne de kâğıt oyunu vardı, hatta futbol da konuşmuyorduk. O gün tiyatrodaki yaşadıklarımızı, haftaya hangi oyuna gideceğimizi konuşuyorduk.

Söze aramızdan en heyecanlı ve yaşı küçük olan Cem girdi ve Yunus Emre Kültür Merkezi’nin tiyatro salonuna gideceğimizi söyledi. Bu sırada izleyeceğimiz oyuna karar vermiştik.

Gittiğimiz oyunun adı “Günün adamı”ydı. Oyunu izlediğimiz ertesi günün akşamı kahvede oyun hakkındaki düşüncelerimizi paylaştık.

Arkadaşlardan biri oyun için, gerçek yaşantımızdan bir kesit ama abartılmış dedi. Başka biri oyunu komik buldu. Ama yine de oyun güzeldi ve bizi ekonomik olarak zorlarsa da tekrar gitmeye karar verdik.

Sefaköy’den bir işçi

EKSEN Yayıncılık Büroları

Üsküdar (İstasyon) Cad. Pınar İşhanı
No: 5 Kat: 4 Daire: 52 **Kartal/İstanbul** (0 216 353 35 82)

853. Sok. Bilen İşhanı No: 27/710
Konak/**İZMİR** Tel-Fax: 0 (232) 489 31 23

Necatibey Cd. Gözlükçü İşhanı No: 26/24
Kızılay/**ANKARA** Tel: 0 (312) 232 29 10

Cemal Gürsel Cd. Shell Karşısı Vakıf İşhanı Kat: 3
No: 306 **ADANA** Tel: 0 (322) 363 19 94

Sönmez İş Sarayı Kat: 3 No: 220 Heykel/**BURSA**
Tel: 0 (224) 220 84 92

Gazetene sahip çık! Abone ol! Abone bul!

Adı :
Soyadı :
Adresi :
.....
Tel :

6 Aylık	Yurt içi	30.000 000 TL	Yurt dışı	100 Euro
1 Yıllık	Yurt içi	60.000 000 TL	Yurt dışı	200 Euro

Gülcan Ceyran adına,
* TL için : Yapı Kredi Bankası İstanbul/Aksaray Şb. 0097680-3
* Euro için : İş Bankası İstanbul/Aksaray Şb. 10021127094
No’lu hesaba yatırdım. Makbuzun fotokopisi ektedir.

**Eski cihan, yeni cihan önünde eğil!
Aramızdan birkaç yoldaş ayrılmaz değil
Her ne yapsan varacağız emelimize!
Karadeniz... bunu duysun derinliklerin:
O ateşli göğüsleri delen hançerin
Kabzasını alacağız biz elimize!**

Nazım Hikmet

**Katledilişlerinin 87. yılında
Mustafa Suphi ve yoldaşlarını
saygıyla anıyoruz!..**